

វិទ្យាស្ថាននៃគ្រីស្ទសាសនារបស់ខាលវីន

វ៉ូលួម XIII - សៀវភៅទី 4- ជំពូកទី 11-15

ចុន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកនៃនាំ: វ៉ាយ យុងចុន (White Young Jeon)

អ្នកបកប្រែ: អ៊ុន កក្កដា (Kakada Un)

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា (CRFI)

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		
15	Book 4	18-20	Kakada Un		

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

Contents

ជំពូក XI ច្បាប់នៃក្រុមជំនុំ និងការបំពាន ដូចដែលបានឃើញនៅក្នុង PAPACY

(ច្បាប់និងវិន័យ អំណាចនៃ មុខតំណែង អង្គចៅក្រមស៊ីវិល 1-5)

1. មូលដ្ឋាននៃយុត្តាធិការរបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងអំណាចនៃដំណោះ
2. អំណាចនៃការចងនិងការបាត់បង់
3. យុត្តាធិការរដ្ឋប្បវេណី និងខាងសាសនា
4. ព្រះវិហារ និងចៅក្រមគ្រីស្ទាន
5. លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណនៃយុត្តាធិការខាងសាសនា
6. ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណមិនមែនជាមុខងាររបស់បុគ្គលម្នាក់ទេ
7. ការខ្វះខាតជាតិនៃយុត្តាធិការនិងវិន័យ
8. អំណាចនៃលោកិយរបស់សម្តេចសង្ឃផ្ទុយនឹងអត្ថន័យនៃការិយាល័យនេះ "
9. ការសន្មតនៃអំណាចសំខាន់ៗដោយពួកសម្តេចសង្ឃ
10. តើអំណាចខាងលោកិយនេះរបស់ប៊ីស្យូពកើតឡើងដោយរបៀបណា ?
11. ដើមកំណើតនៃ papal world supremacy)
12. ទំនាក់ទំនងរបស់ Henry IV និង Hildebrand
13. ការសមគំនិតដែលធ្វើឡើងក្រោម ហ្គ្រេហ្គោរី មហា
14. អភ័យឯកសិទ្ធិរបស់បព្វជិត្យម្យ៉ាង

ជំពូកទី XII វិន័យនៃសាសនាចក្រះ មេរបស់វាប្រើក្នុងការចោទប្រកាន់ និងការ
ផ្សព្វផ្សាយ

(ការពិភាក្សាអំពីអំណាចនៃកូនសោក្នុងវិន័យពិត ៖ ការបញ្ចប់ និងដំណើរការនៃការ
ប្រៀនប្រដៅ, ១-៧)

1. ភាពចាំបាច់ និងធម្មជាតិនៃវិន័យព្រះវិហារ វិន័យនៃក្រុមជំនុំ
2. ដំណាក់កាលនៃវិន័យព្រះវិហារ មូលដ្ឋានគ្រឹះ
3. លាក់បាំងនិងបើកអំពើបាប
4. អំពើបាបស្រាល និងធ្ងន់ធ្ងរ
5. គោលបំណងនៃការប្រៀនប្រដៅរបស់ក្រុមជំនុំ
6. ការចាត់ចែងវិន័យព្រះវិហារនៅក្នុងករណីផ្សេងៗ
7. នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ វិន័យបានអនុវត្តចំពោះជនល្មើសទាំងអស់ដូចគ្នា *
(ការសម្របសម្រួលក្នុងវិន័យត្រូវបានណែនាំ ហើយអ្នកតឹងរឹងបានច្រលំ , 8-13)
8. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនិងភាពស្មុគស្មាញក្នុងវិន័យព្រះវិហារ
9. ដែនកំណត់នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងយោងទៅតាមវិន័យរបស់ក្រុមជំនុំ
10. Excommunication គឺត្រឹមត្រូវសម្រាប់ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទសន្យាថាអ្វីដែលរា
ស្ត្រ្តទ្រង់
11. ប្រឆាំងនឹងការហួសចិត្តដោយចេតនាក្នុងការទាមទារវិន័យក្រុមជំនុំ
12. ភាពធ្ងន់ធ្ងររំខាន : Donatists និងអ្នក Anabaptists *

13. Augustine requires discrimination in discipline *

(ការប្រើប្រាស់ និងគោលបំណងនៃការតមអាហារ ឯកជន និងសាធារណៈ : គោលការណ៍ដែលត្រូវការពារនៅក្នុងវា , 14-18)

14. ការប្រតិបត្តិជាសាធារណៈ និងគ្នាទៅវិញទៅមក ផ្នែកនៃវិន័យដែលមិនត្រឹមត្រូវ

15. គោលបំណងនៃការតមអាហារ

16. ការតមអាហារ និងការអធិស្ឋាន

17. ការតមអាហារ និងការអនុវត្តទោស

(គ្រោះថ្នាក់នៃអបិយជំនឿ សញ្ញាណនៃបុណ្យកុសល និងពុតត្បូតក្នុងការតមអាហារ និងពិធីបុណ្យកាន់បិណ្ឌ ១៩-២១)

18. ការយល់ខុសនៃការតម

19. ការតមអាហារនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំ

20. ការបណ្តោយខ្លួនដោយថោកទាបនៅក្នុងរដូវនៃការតមអាហារ *

21. វិន័យបញ្ចូល និងការធ្លាក់ចុះមានតាមផ្នែកទី ២ នៃវិន័យ ដែលអនុវត្តចំពោះបញ្ចូលជិត។

22. ការសេពសុរាជាសង្ឃ និងភាពផ្ទុយគ្នានៃបទគម្ពីរ

23. អាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវបានភ្ជាប់ និងបកស្រាយខាងវិញ្ញាណ

24. ការបដិសេធចំពោះអំណះអំណាងដែលផ្ទុយពីបទគម្ពីរ

25. ព្រះវិហារបុរាណ និងព្រហ្មចារីយ៍

- 26. ការវិវឌ្ឍន៍យឺតយ៉ាវនៃតម្រូវការនៃភាពសេពកាម *
- 27. លេស នៃវត្ថុបុរាណក្នុងការការពារភាព ឆ្លងច្រើនរបស់ ពួកគេ
- 28.

*ជំពូកទី XIII សច្ចា ; ហើយតើមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលចាប់ពួកគេដោយញញើតបាន
ជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងខ្លួនឯងយ៉ាងណា*

(លក្ខណៈនៃពាក្យសច្ចា និងកំហុសដែលមានច្រើនទាក់ទងនឹងពួកគេ)

- 1. ការខូចទ្រង់ទ្រាយ និងគ្រោះថ្នាក់ វាជាបញ្ហាដែលត្រូវមើលងាយថាពួកជំនុំ
 - 2. បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដែលយើងធ្វើសច្ចា
 - 3. បុរសដែលស្បែក
 - 5. សច្ចានៃសេចក្តីយោងនាពេលអនាគត
 - 6. សច្ចាប្រណិធានស្របច្បាប់ជាទូទៅ
 - 7. ការស្បែកខុស
 - 8. ព្រះសង្ឃនៃព្រះវិហារបុរាណមិនមានចំណុចណាមួយក្នុងការចុះបញ្ជីទម្រង់
បុគ្គលនោះទេ។
 - 9. ការពិពណ៌នារបស់ Augustine អំពី monasticism
 - 10. ការប្រៀបធៀបមុនជាមួយព្រះសង្ឃនៅពេលក្រោយ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ
- (ការអះអាងខុសអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះសង្ឃ ១១-១៥)

11. ព្រះសង្ឃ - ស្ថានភាពនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ ?

12. ការគ្រប់គ្រងជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ *

13. អត្ថន័យនៃម៉ាថាយ 19 : 21

14. និកាយព្រះសង្ឃ

(ភាពខុសគ្នានៃវិជ្ជាបុរាណ និងព្រះសង្ឃ : ស្ត្រីមេម៉ាយ និងឧបាសកថ្មី មិនមែនជា ភិក្ខុនី , ១៥-១៩)

15. ការធ្វេសប្រហែសនៃកិរិយារបស់ព្រះសង្ឃ

16. ការពិចារណាប្រឆាំងនឹងបុរាណ

17. ពាក្យសច្ចារបស់ព្រះសង្ឃ ជាពិសេសពាក្យសច្ចាប្រណិប័តន៍ព្រហ្មចារីយ៍

18. ករណីស្ត្រីមេម៉ាយនៅ ១ជីម៉ូថេ ៥ : ១២

19. ដូនតីមានភាពខុសគ្នាខ្លាំង

(សច្ចាដែលខុសច្បាប់ និងអបិយជំនឿមិនជាប់កាតព្វកិច្ច , ២០-២១)

20. តើពាក្យសច្ចាដែលមិនអាចទទួលយកបានមានជាប់កាតព្វកិច្ចឬទេ?

21. ក្នុងការបំពានលើពាក្យសច្ចារបស់ព្រះសង្ឃ

ជំពូកទី XIV ការប្រសិទ្ធពរជ័យ

(ពាក្យ " ប្រសិទ្ធពរជ័យ " បានពន្យល់ថា : សាក្រាម៉ង់គឺជាសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញា របស់ព្រះ , 1-6)

1. និយមន័យ
2. ពាក្យ " ប្រសិទ្ធពរជ័យ"
3. ពាក្យនិងសញ្ញា
4. ពាក្យត្រូវតែពន្យល់ពីសញ្ញា
5. ការប្រសិទ្ធពរដែលកើតឡើងបន្ទាប់នោះទេ
6. ប្រសិទ្ធពរជាសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញា

ទ្រង់ដែលមានចំពោះយើងច្បាស់ជាងដោយពាក្យសំដី , 7-13)

7. ការទទួលសាស្ត្រាម័ងដោយមនុស្សអាក្រក់គឺគ្មានភស្តុតាងប្រឆាំងនឹងសារៈសំខាន់របស់ពួកគេទេ
8. តើយើងអាចនិយាយអំពីការបញ្ជាក់អំពីជំនឿតាមរយៈសាស្ត្រាម័ងដល់កម្រិតណា?
9. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងការប្រសិទ្ធពរ
10. ការប្រៀបធៀបពីការបញ្ចុះបញ្ចូលរបស់មនុស្ស
11. ពាក្យ និងសាស្ត្រាម័ងធ្វើការស្នើៗគ្នាក្នុងការបញ្ជាក់អំពីជំនឿរបស់យើង
12. ធាតុសាស្ត្រាម័ងមានតម្លៃត្រឹមតែជាឧបករណ៍របស់ព្រះ
13. ពាក្យប្រសិទ្ធពរ

(ពួកគេមិនផ្តល់ព្រះគុណដោយខ្លួនពួកគេទេ ប៉ុន្តែដូចជាព្រះបន្ទូល កាន់ព្រះគ្រីស្ទ ១៥-១៧)

14. កំហុសនៃគំនិតវេទមន្តនៃប្រសិទ្ធពរ

15. បញ្ហានិងសញ្ញាដែលត្រូវសម្គាល់ *

17. តួនាទីពិតនៃប្រសិទ្ធពរ*

(ការប្រើប្រាស់យ៉ាងទូលំទូលាយនៃពាក្យចំពោះឧប្បត្តិហេតុនៃបទគម្ពីរ និងការរឹតបន្តឹងឡើងវិញរបស់វាចំពោះសាក្រាម៉ង់ធម្មតានៃសាសនាចក្រ , 18-20)

18. សាក្រាម៉ង់ក្នុងន័យទូលំទូលាយពាក្យថាប្រសិទ្ធពរ "

19. ប្រសិទ្ធពរនៃក្រុមជំនុំ

20. ព្រះគ្រីស្ទបានសន្យានៅក្នុងប្រសិទ្ធពរក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់

(ប្រសិទ្ធពរនៃសញ្ញាចាស់ទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធនឹងអ្នក របស់ថ្មី ដែលបង្ហាញពីការសម្តែងពេញលេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ , 21 26)

21. ការកាត់ស្បែក ការបន្សុទ្ធ ការយញ្ញបូជា ចង្អុលទៅព្រះគ្រីស្ទ

22. ព្រះគ្រីស្ទបានសម្តែងយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងប្រសិទ្ធពរ របស់គ្រីស្ទបរិស័ទ *

23. ភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពមិនដូចគ្នានៃការប្រសិទ្ធពរចាស់ និងថ្មី

24. ភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពខុសគ្នា:ភាពខុសគ្នារបស់ Augustine

25.

26.

ជំពូកទី XV "ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក"

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការលាងទោសដល់នៃការចូលរួមរបស់យើងនៅក្នុងការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងនៅក្នុងព្រះសធានរបស់ទ្រង់ផងដែរ , 1-6)

1. អត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក
2. ព្រះគុណមិនមែននៅក្នុងទឹកដោយគ្មានព្រះបន្ទូល *
3. និមិត្តសញ្ញានៃការសំអាតពេញមួយជីវិត !
4. ទំនាក់ទំនងពិតនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការប្រែចិត្ត
5. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការបញ្ចាំ និងការបន្តនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ "
6. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការរួបរួមរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានមិនខុសពីសាវ័កទេ : អត្ថន័យរបស់វាតំណាងឱ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងនិក្ខមន៍ , 7-9)

7. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហាន និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគ្រីស្ទាន
8. ភាពខុសគ្នានៃបុគ្គលិកលក្ខណៈមិនមែននៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក
9. គំរូនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងសញ្ញាចាស់
10. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក អំពើបាបដើម និងសេចក្តីសុចរិតថ្មី
11. យើងត្រូវតែខិតខំដើម្បីយកឈ្នះលើអំពើបាបដែលជាប់លាប់ "
12. ការតស៊ូខាងក្នុងរបស់ប៉ូល រ៉ូម ជំពូក ៧]
13. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជានិមិត្តសញ្ញានៃការសារភាព

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានទទួលដោយទុកចិត្តលើការសន្យាដែលវាគឺជាទី
សំគាល់មួយ ហើយមិនកើតឡើងវិញ , 14-18)

14. ទីសំគាល់និងអ្វីដែលឥឡូវនេះ

15. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាការបញ្ជាក់សេចក្តីជំនឿ "

16. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានលុបចោលដោយការពន្យារពេលនៃការប្រែចិត្ត

17. ប៉ុលមិនបានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក

(ការជំទាស់ទៅនឹងការអនុញ្ញាតក្នុងពិធី និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយស្ត្រី ,19-21)

18. ការប្រើប្រាស់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលខុស និងត្រឹមត្រូវ

19. ស្ត្រីមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

20.

21.

22.

ជំពូក XI

ច្បាប់នៃក្រុមជំនុំ និងការបំពាន ដូចដែលបានឃើញនៅក្នុង PAPACY

(ច្បាប់និងវិន័យ អំណាចនៃ មុខតំណែង អង្គចៅក្រមស៊ីវិល1-5)

1. មូលដ្ឋាននៃយុត្តាធិការរបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងអំណាចនៃដំណោះស្រាយ

វានៅតែមានផ្នែកទីបីនៃអំណាចខាងសាសនាដែលជាផ្នែកសំខាន់បំផុតនៅក្នុងរដ្ឋ ដែលបានបញ្ជាក់យ៉ាងល្អ ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយរួចមកហើយថានៅក្នុង ច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែយុត្តាធិការទាំងមូលនៃក្រុមជំនុំទាក់ទងនឹងវិន័យនៃសីលធម៌ ដែលយើងនឹងពិភាក្សាក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។ ដោយសារ គ្មានទីក្រុងឬសង្កាត់ ណាអាចដំណើរការបានដោយគ្មានចៅក្រមនិងនយោបាយដូច្នេះ ក្រុមជំនុំនៃព្រះ (ដូចដែលខ្ញុំបា បង្រៀនរួចហើយប៉ុន្តែឥឡូវនេះត្រូវបានគេធ្វើឡើងវិញ) ត្រូវការ គោលការណ៍ ខាង វិញ្ញាណ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី នេះគឺខុសគ្នាជាច្រើនឱ្យ ពីគោលនយោបាយស៊ីវិល មិនទាន់រាវាង ឬគម្រោងកំហែងវាទេ ប៉ុន្តែជួយបាន ច្រើន និងជួយបន្ថែម ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អំណាចនៃយុត្តាធិការនេះនឹងមិន មានអ្វីទាំងអស់ ក្នុងរយៈពេលខ្លី ប៉ុន្តែជាបទបញ្ជាដែលត្រូវបានរៀបចំឡើង សម្រាប់ការរក្សានូវគោលការណ៍ខាងវិញ្ញាណ ។ ចំពោះគោលបំណងនេះ តុលាការវិនិច្ឆ័យត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងព្រះវិហារតាំងពីដើមដំបូង ដើម្បី ដោះស្រាយជាមួយនឹងការប្រមាថខាងសីលធម៌ ស៊ើបអង្កេតអំពើអាក្រក់ និង ត្រូវបានចោទប្រកាន់ពីបទប្រើប្រាស់ការិយាល័យនៃកូនសោ ។ ប៉ុលបាត់តាំង បញ្ជានេះនៅក្នុងសំបុត្រ របស់ គាត់ទៅកាន់ពួកកូរិនថូសពេលគាត់និយាយអំពី មុខងារនៃការគ្រប់គ្រង [កូរិនថូសទី១ :១២:២៨] ។ ដូចគ្នាដែរនៅក្នុងភាសាប្រើ

មពេលគាត់និយាយថា : « អ្នកណាដែលគ្រប់គ្រងត្រូវគ្រប់គ្រងដោយ ឧស្សាហ៍ព្យាយាមចុះ » [រ៉ូម ១២:៨] ។ ដ្បិតគាត់មិនបាននិយាយទៅ កាន់ចៅក្រម(មិនមែនជាអ្នក ណាម្នាក់កាលនោះជាគ្រិស្ដានទេ) ប៉ុន្តែអ្នកដែលបានចូលរួមជាមួយនឹងត្រួតង្វាលក្នុងការគ្រប់គ្រងខាងវិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំ ។ នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ធីម៉ូថេផងដែរគាត់បានបែងចែកអធិប្បាយពីរប្រភេទគឺអ្នកដែលធ្វើការនៅក្នុងព្រះបន្ទូលនិងអ្នកដែលមិនបានបន្តការផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូលនៅឡើយ គ្រប់គ្រងបានល្អ [ធីម៉ូថេទី១: ៥:១៧] ។ តាមប្រភេទក្រោយនេះគាត់មិនសង្ស័យមានន័យថាអ្នកដែលជាម្សីត្រួតពិនិត្យសីលធម៌និងប្រើអំណាចទាំងមូលនៃចំណុចសម្រាប់អំណាចដែលយើងនិយាយគឺអាស្រ័យទាំងស្រុងលើកូនសោដែលនៅក្នុងជំពូកទី៨បំប្រាំបីនៃម៉ាថាយ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានដល់ក្រុមជំនុំ ។ នៅទីនោះលោកបង្គាប់អ្នក ណាដែលមើលងាយនឹងការព្រមានជាឯកជនត្រូវព្រមានយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរក្នុងនាមប្រជាជន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេនៅតែរឹងរូសនោះទ្រង់ បង្រៀនថាពួកគេគួរត្រូវបានកាត់ចេញពីការប្រកបនៃអ្នកជឿ [ម៉ាថាយ ១៨:១៥ ១៨] ។ ឥឡូវនេះការ ដាស់តឿននិងការកែតម្រូវទាំងនេះមិនអាចធ្វើឡើងដោយគ្មានការស៊ើបអង្កេតពីមូលហេតុនោះទេ ។ ដូច្នេះតុលាការវិនិច្ឆ័យនិង ដីកានីតិវិធីមួយចំនួនគឺចាំបាច់ដូច្នេះប្រសិនបើយើងមិនមានបំណងចង់លុបចោលការសន្យានៃកូនសោរនិងហាមប្រាមការផ្សព្វផ្សាយរបស់ការព្រមានដ៏ឧឡារិក និងរឿងបែបនេះទេ យើងត្រូវផ្តល់ឱ្យក្រុមជំនុំនូវយុត្តាធិការមួយចំនួន ។ សូមឲ្យអ្នកអានរបស់ ខ្ញុំសង្កេត មើលថាវត្ថុបទធម្មីរនោះមិនទាក់ទង នឹង សិទ្ធិអំណាចខាងគោលលទ្ធិទូទៅ ដូចម៉ាថាយ ១៦:១៩ និង យ៉ូហាន ២០:២៣ ប៉ុន្តែថាយុត្តាធិការនៃក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់គឺសម្រាប់អនាគតផ្ទេរ

ទៅហ្នឹងរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ ។ រហូតដល់ថ្ងៃនោះជនជាតិយូដាមានបញ្ជីរបស់ពួកគេ ក្នុងការគ្រប់គ្រងដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ជាស្ថាប័នមួយ ហើយដោយការដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ នេះជា ការ សមហេតុផលសម្រាប់ ការជំនុំជម្រះនៃពួកជំនុំដែលល្បួងនិងមើលងាយបើមិនដូច្នេះទេអាចត្រូវបានគេ បញ្ឆោតដោយមនុស្សឆ្លុត និង មនុស្សល្ងង់ ។ ដូច្នេះហើយ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នក អានរបស់ខ្ញុំមានបញ្ហាដែលព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពាក្យដូចគ្នានេះបង្ហាញពីរឿងពីរដែល ខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមក វានឹងមានប្រយោជន៍ប្រសិនបើយើងដោះស្រាយការ លំបាកនេះ ។ ដូច្នេះ មានវគ្គពីរដែលនិយាយអំពីការចង និងការបាត់បង់ ។ មួយគឺគម្ពីរម៉ាថាយកន្លែងដែលព្រះគ្រីស្ទ បន្ទាប់ពីបានសន្យាថានឹងប្រគល់កូន សោនៃនគរស្ថានសួគ៌ដល់ពេត្រុស នោះភ្លាមនោះទ្រង់បន្ថែមថា អ្វីក៏ដោយដែល ទ្រង់ចង ឬស្រាយនៅលើផែនដីនឹងត្រូវបញ្ជាក់នៅស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ១៦: ១៩] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះលោកមានន័យដូចគ្នា នឹង ពាក្យផ្សេងទៀត ដែលកើតឡើងនៅ ក្នុងលោកយ៉ូហាននៅពេលដែលទ្រង់នឹងចាត់សិស្សចេញទៅ ផ្សាយបន្ទាប់ពីលោកបានដកដង្ហើមទៅលើពួកគេ [យ៉ូហាន ២០:២២] លោក មានប្រសាសន៍ថា «ប្រសិនបើ អ្នកអត់ទោស អំពើបាបណាក៏ដោយ នោះគេ នឹងអត់ទោស បើអ្នករក្សាអំពើបាបណាមួយ នោះគេនឹងបាននៅស្ថានសួគ៌” [យ៉ូ ហាន២០:២៣] ។ ខ្ញុំនឹងលើកយកការបកស្រាយនេះទៅជា ការបកស្រាយ មិន ច្បាស់លាស់មិនបង្ខំមិនបំភ្លៃ ។ ប៉ុន្តែធម្មជាតិ ស្អាតជំនាញ និងសាម ញ្ញ ។ បញ្ញត្តិនេះអំពីការអត់ទោស និងការរក្សាអំពើបាប ហើយការសន្យា ដែលបានធ្វើចំពោះពេត្រុស ទាក់ទងនឹងការចង និងការបាត់បង់ គួរតែត្រូវ បានប្រគល់ទៅឱ្យក្រសួងនៃព្រះបន្ទូលតែប៉ុណ្ណោះពីព្រោះនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់

បានបំពេញកិច្ចបម្រើរបស់ទ្រង់ចំពោះពួកសាវ័កទ្រង់ក៏បានបំពាក់ពួកគេសម្រាប់
ការិយាល័យរបស់ការចងនិងការបាត់បង់ ។ សម្រាប់អ្វីដែលជាផលបូកសរុបនៃ
ដំណឹងល្អ លើកលែងតែយើងទាំងអស់គ្នាជាទាសករនៃអំពើបាប និងសេចក្តី
ស្លាប់ ត្រូវបានជួល និងដោះលែងតាមរយៈការប្រោសលោះដែលមាននៅក្នុង
ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ [រ៉ូម ៣:២៤] ? ហើយថាអ្នកណាដែលមិនទទួលឬ
ទទួលស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទថាជាអ្នករំដោះ និង ជាអ្នកប្រោសលោះត្រូវបានផ្តោត
ទោសហើយត្រូវបាន បង្ខំឱ្យជាប់ច្រវាក់អស់កល្បជានិច្ច [យូដាស ៦]នៅ
ពេលព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់បេសកកម្មនេះ ដល់សាវ័ករបស់ ទ្រង់ដើម្បីនាំទៅ
កាន់គ្រប់ទាំងសាសន៍ [ម៉ាថាយ២៨:១៩] ដើម្បីយល់ស្របនឹងវាជារបស់គាត់
និងពីខ្លួន គាត់ផ្ទាល់គាត់បានគោរពវាដោយទីបន្ទាល់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នេះហើយគាត់
បានធ្វើការនេះចំពោះ ការពង្រឹងយ៉ាង អស្ចារ្យទាំងសាវ័កទាំងខ្លួនឯងនិងពី
អស់អ្នកដែលវានឹងទៅមក ។ វាមានសារៈសំខាន់ណាស់សម្រាប់សាវ័កដើម្បី
មានការធានាជាប់លាប់ និងល្អឥតខ្ចោះក្នុងការផ្សព្វផ្សាយរបស់ពួកគេ ដែលពួក
គេមិនត្រឹមតែត្រូវបំពេញការងារគ្មានកំណត់ ការយកចិត្តទុកដាក់ បញ្ហា និង
គ្រោះថ្នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅចុងក្រោយគឺត្រូវធ្វើមាត្រដ្ឋានដោយឈាមរបស់
ពួកគេផ្ទាល់ ។ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចដឹង ខ្ញុំនិយាយថា ការធានានេះមិនមែន
ជាឥតប្រយោជន៍ ឬទេនោះទេ ប៉ុន្តែពោរពេញដោយថាមពល និងកម្លាំង វា
ជារឿងសំខាន់សម្រាប់ពួកគេក្នុងការជឿជាក់ថានៅក្នុងភាពបារម្ភ ការលំបាក
និងគ្រោះថ្នាក់បែបនេះ ពួកគេកំពុងធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះ ផងដែរ ដើម្បីឱ្យពួក
គេទទួលស្គាល់ថា ព្រះទ្រង់គង់នៅក្បែរពួកគេ ខណៈពេលដែលពិភពលោក
ទាំងមូលប្រឆាំង និងវាយប្រហារពួកគេ ។ សម្រាប់ពួកគេ ដោយមិនមានព្រះ

គ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកនិពន្ធនៃគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេនៅចំពោះមុខពួកគេនៅលើផែនដី ដើម្បីដឹងថាទ្រង់នៅស្ថានសួគ៌ បញ្ជាក់ពីសេចក្តីពិតនៃគោលលទ្ធិដែលទ្រង់បានចែកចាយដល់ពួកគេ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ចាំបាច់ត្រូវផ្តល់សាក្សីដែលមិនអាចយល់បានដល់អ្នកស្តាប់របស់ពួកគេថា គោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ពួកសាវ័កទេ គឺមកពីព្រះផ្ទាល់ ។ មិនមែនជាសំឡេងដែលកើតមកលើ ផែនដីទេ គឺជាសំឡេងដែលបានចុះមកពីស្ថានសួគ៌ ។ សម្រាប់រឿងទាំងនេះ - ការអត់ទោសបាប ការសន្យានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដំណឹងល្អនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ - មិនអាចស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់មនុស្សទេ ។ ដូច្នេះព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថានៅក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អពួកសាវ័ក គ្មានចំណែកណាមួយពីការបម្រើនោះឡើយនោះគឺលោកផ្ទាល់ដែលនឹង និយាយ និង សន្យាគ្រប់យ៉ាងតាមរយៈបបួរមាត់របស់ពួកគេជា ឧបករណ៍របស់លោក ។ ដូច្នេះហើយគាត់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ការអភ័យទោសពីអំពើបាបដែលពួកគេបានអធិប្បាយគឺជាការសន្យាពិតរបស់ព្រះទោសដែលពួកគេបានប្រកាស គឺជាការវិនិច្ឆ័យដ៏ប្រាកដរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ លើសពីនេះទៅទៀត ទីបន្ទាល់នេះត្រូវបានផ្តល់ដល់មនុស្សគ្រប់រយ ហើយនៅតែរឹងមាំ ដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងអស់ដឹងច្បាស់និងប្រាកដក្នុងចិត្តថាព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អ អ្វីក៏ដោយដែលមនុស្សអាចផ្សព្វផ្សាយវាជាប្រយោគរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានបោះពុម្ពនៅសាលដំនុំជំរកំពូល ។ ត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅជីវិត ផ្តល់សច្ចាប័ន រឹងមាំ និងថេរ នៅស្ថានសួគ៌ ។ យើងសន្និដ្ឋានថានៅក្នុងវគ្គទាំងនោះ អំណាចនៃកូនសោតគឺគ្រាន់តែជាការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយថាទាក់ទងនឹងមនុស្ស វាមិនមានឥទ្ធិពលខ្លាំងដូចការបម្រើនោះទេ ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនបានប្រទាន

ឬទ្ធានុភាពនេះដល់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះបន្ទូល ទ្រង់ដែលទ្រង់បានតាំង
មនុស្សឲ្យធ្វើជាអ្នកបម្រើ ។

2. អំណាចនៃការចងនិងការបាត់បង់

ផ្សេងទៀតនៅក្នុងម៉ាថាជំពូក ១៨ កិច្ចព្រមព្រៀងដូចយើងបាន និយាយ
ដោយអំណាចនៃការចង និង ការបាត់បង់ ។ នៅទីនោះព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូល
ថា ៖ «ប្រសិនបើបងប្អូនណាម្នាក់...មិនព្រមស្តាប់ក្រុមជំនុំ ចូរឲ្យលឺអ្នកនោះ
ធ្វើជាសាសន៍ដទៃ និងជាអ្នកទារពន្ធ ។ ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា អ្វីក៏ដោយ
ដែលអ្នកចងនៅលើផែនដី នឹងត្រូវចងនៅស្ថានសួគ៌ ហើយអ្វីក៏ដោយអ្នកនឹង
លែងនៅលើផែនដីនឹងត្រូវដោះចេញនៅស្ថានសួគ៌ » [ម៉ាថាយ ១៨:១៧ -
១៨] ។ វត្ថុនេះមិនដូចការលើកដំបូងទាំងស្រុងទេ [ម៉ាថាយ ១៦:១៩]
ប៉ុន្តែត្រូវយល់ខុសបន្តិច ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនធ្វើឱ្យពួកគេខុសគ្នាខ្លាំងពេកទេព្រោះមិន
មានទំនាក់ទំនងដ៏សន្លឹកសន្លាប់រវាងពួកគេ ។ ទាំងពីរគឺដូចគ្នានៅក្នុងការគោរព
ដំបូងនេះនិមួយៗគឺជាការផ្លែផ្ការបស់ រដ្ឋ ទូទៅ មួយ ; នៅក្នុងទាំងពីរគឺ
តែងតែមានអំណាចដូចគ្នានៃការចងនិងការបាត់បង់(នោះគឺតាមរយៈព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះ) បញ្ជាដូចគ្នាការសន្យាដូចគ្នា ។ ប៉ុន្តែពួកគេខុសគ្នាត្រង់ចំណុចនេះ ៖
វត្ថុទីមួយគឺទាក់ទងនឹងការអធិប្បាយដែលពួកអ្នកបម្រើនៃព្រះបន្ទូលប្រតិបត្តិ ។
ក្រោយមកទៀតអនុវត្តចំពោះវិន័យនៃការបញ្ចេញមតិរបស់ ដែលត្រូវបានប្រគល់
ឱ្យក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំបានចងគាត់ដែលវា excommunicate មិនមែន
ថាវាបានធ្វើឱ្យគាត់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ចនិងភាពអស់
សង្ឃឹមនោះទេប៉ុន្តែដោយសារតែវាផ្តោលទោសជីវិតនិងសីលធម៌របស់គាត់ហើយ
បានព្រមានគាត់រួចទៅហើយពីការផ្តោលទោសរបស់គាត់លុះត្រាតែគាត់មិនគួរប្រែ

ចិត្តបានបន្ទូលអ្នកដែលទទួលបានការប្រកាសព្រះធ្វើឱ្យគាត់ជាអ្នកចែក
រំលែកនូវការប្រកាសដែលខ្លួនមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ។ ដូច្នេះដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណា
រឹងរូសមើលងាយ សាលក្រមនៃក្រុមជំនុំ ឬ គិតថាវាជារឿងមិនសំខាន់ដែល
គាត់ត្រូវបានគេថ្កោលទោសដោយការបោះឆ្នោតរបស់អ្នកជឿព្រះអម្ចាស់ថ្លែងទី
បន្ទាល់ថាការវិនិច្ឆ័យបែបនេះដោយអ្នកជឿ គឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការប្រកាសអំពីទោស
របស់គាត់ផ្ទាល់ឡើយហើយថាអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើនៅលើផែនដីត្រូវបានផ្តល់
សច្ចាប័ននៅស្ថានសួគ៌ ។ ដ្បិតគេមានព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលនឹងផ្ដន្ទាទោស
មនុស្ស ទុច្ចរិត ។ ពួកគេមានព្រះបន្ទូលដើម្បីទទួលបានការប្រែចិត្ត ទៅជាព្រះគុ
ណ ។ ពួកគេមិនអាចធ្វើខុស ឬមិនយល់ស្របនឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះទេ
ត្បិតពួកគេវិនិច្ឆ័យតែតាមច្បាប់របស់ព្រះ ដែលមិនមែនជាគំនិតមិនច្បាស់លាស់
ឬជាគំនិតរបស់ផែនដី ប៉ុន្តែជាឆន្ទៈដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះ និងព្រះហឫទ័យស្អាត ។
តាមប្រយោគទាំងពីរនេះ - ដែលខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានបកស្រាយយ៉ាងខ្លី ស្គាល់ច្បាស់
និងពិតប្រាកដ - មនុស្សឆ្គួតទាំងនេះ (ដូចដែលពួកគេត្រូវបាននាំយកទៅ
ដោយភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ) ព្យាយាមមិនរើសអើងក្នុងការបង្កើតឥឡូវនេះ
ការសារភាពឥឡូវនេះ ការលើកលែងទោស ឥឡូវនេះយុត្តាធិការ ឥឡូវនេះសិទ្ធិ
ក្នុងការបង្កើតច្បាប់ ។ យឥឡូវនេះ indulgence . ពិតប្រាកដណាស់ ពួក
គេបានដកស្រង់វត្ថុទីមួយ ដើម្បីបង្កើតភាពជាអ្នកដឹកនាំរបស់ជនជាតិរ៉ូម ។
ដូច្នេះហើយ ពួកគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីរបៀបដាក់សោរបស់ពួកគេទៅនឹងសោ និង
ទ្វារណាមួយដែលពួកគេពេញចិត្ត ដែលអាចនិយាយបានថាពួកគេបានអនុវត្ត
សិល្បៈជាងដែកពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ !

3. យុត្តាធិការដូច្នេះហើយ និងខាងសាសនា

អ្នកខ្លះស្រមៃថាអ្វីៗទាំងអស់នោះមានលក្ខណៈបណ្តោះអាសន្ន ហើយស្ថិតស្ថេរ ខណៈពេលដែលចៅក្រមនៅតែជាជនចម្លែកចំពោះវិជ្ជាជីវៈនៃសាសនារបស់យើង ។

ក្នុងនេះគេយល់ ច្រឡំព្រោះគេមិនបានកត់សម្គាល់ថាភាពខុសគ្នាដ៏អស្ចារ្យនិងភាពមិនដូចគ្នារវាង ឥស្សរជននិងអំណាចស៊ីវិល ។ ដ្បិតក្រុមជំនុំមិនមានសិទ្ធិកាន់ដាវក្នុងការដាក់ទោសឬបង្ខិតបង្ខំ ទេ ហើយក៏មិនមានអំណាចបង្ខំដែរ ។ មិនមែនជាការដាក់ពន្ធនាគារឬទណ្ឌកម្មផ្សេងទៀតដែលចៅក្រមប្រព្រឹត្តជាទូទៅ ។

បន្ទាប់មក វាមិនមែនជាសំណួរនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មមនុស្សមានបាបប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែគឺមកពីមនុស្សមានបាបដែលប្រកាសពីការប្រែចិត្តរបស់គាត់នៅក្នុងការដាក់ទោសដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ គំនិតទាំងពីរគឺខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ ។ សាសនាចក្រមិនសន្មតថាអ្វីដែលត្រឹមត្រូវចំពោះចៅក្រមក៏មិនអាចប្រតិបត្តិនូវអ្វីដែលក្រុមជំនុំបានប្រព្រឹត្តដែរ ។ ឧទាហរណ៍មួយនឹងធ្វើឱ្យកាន់តែច្បាស់ ។

ឧបមាថាបុរសម្នាក់ស្រវឹង ។ នៅក្នុងទីក្រុងដែលមានការបញ្ជាទិញការដាក់ពន្ធនាគារនឹងត្រូវ ពិន័យ ។ ឧបមាថាគាត់ជាអ្នកប្រាសចាកសីលធម៌ ។ ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់គាត់នឹងស្រដៀងគ្នា ឬធំជាង ។ ដូច្នេះច្បាប់ចៅក្រម និងយុត្តិធម៌ខាងក្រៅ នឹង ត្រូវបានពេញចិត្ត ប៉ុន្តែគាត់ប្រហែលជាមិនបង្ហាញសញ្ញានៃការអាណិតឡើងវិញទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ រអ៊ូរទាំឬរអ៊ូរទាំ ។

តើព្រះវិហារនឹងឈប់នៅទីនោះទេ? បុរសបែបនេះមិនអាចទទួលពិធីដប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយគ្មានការធ្វើបាបដល់ ព្រះគ្រីស្ទនិងស្ថាប័នដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ហើយហេតុផលតម្រូវឱ្យអ្នកដែលធ្វើបាបក្រុមជំនុំដោយគំរូអាក្រក់ ផ្លាស់ប្តូរឡើងវិញ ដោយការប្រកាសដ៏ឧឡារិកនៃការប្រែចិត្ត គឺជាកំហុសដែលគាត់បានបង្កឡើង ។ អត្ថន័យនៃព្រះគុណ ៖ ព្រះវិហារ

កាតូលិកដ៏បរិសុទ្ធ អំណះអំណាងដែលនាំមកដោយអ្នកដែលមានអារម្មណ៍ថាមិន
ដូច្នេះទេគឺគ្មានកូនពេក ។ ពួកគេនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានប្រគល់មុខងារទាំង
នេះដល់ក្រុមជំនុំ ដោយហេតុថាមិនមានចៅក្រមដើម្បីអនុវត្តវា ប៉ុន្តែវាកើត
ឡើងជាញឹកញាប់ណាស់ដែលចៅក្រមគឺមានការធ្វេសប្រហែសជាជាង ជួនកាល
ប្រហែលជាសមនឹងទទួលការស្តីបន្ទោសខ្លួនឯង ដូចដែលបានកើតឡើងចំពោះ
អធិរាជ Theodosius ។ មនុស្សម្នាក់អាចនិយាយបានច្រើនអំពីកិច្ចបម្រើ
ផ្សាយរបស់ព្រះបន្ទូល ថ្ងៃនេះ បើយោងទៅតាមអ្នកប្រឆាំងរបស់យើង សូម
ឲ្យត្រួតងាយឈប់ស្តីបន្ទោស បង្ហាញការប្រព្រឹត្តខុស ។ សូមឲ្យគេឈប់
និយាយស្តីបន្ទោស បន្ទោសទៅ ព្រោះមានពួកគ្រូ សាសនា គ្រូស្តដែលគួរកែ
តម្រូវរឿងទាំងនេះដោយច្បាប់និងដាវ ។ និងជាចៅក្រមគួរតែដោយការដាក់
ទណ្ឌកម្ម និងការអត់ធ្មត់ខាងរាងកាយ ដើម្បីសម្អាតព្រះវិហារនៃអំពើល្មើស
ដូច្នេះហើយបានជារដ្ឋមន្ត្រីនៃព្រះបន្ទូលគួរតែជួយចៅក្រមដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សជា
ច្រើនធ្វើបាប ។ មុខងាររបស់ពួកគេគួរតែត្រូវបានចូលរួមយ៉ាងខ្លាំងដែលគ្នា
បម្រើដើម្បីជួយ មិនរារាំងផ្សេងទៀត ។

4. ព្រះវិហារ និងចៅក្រមគ្រីស្ទាន *

ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើបុរសម្នាក់ថ្លឹងថ្លែងពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទកាន់តែជិត
ស្និទ្ធ [ម៉ាថាយ ជំពូក ១៩] គាត់នឹងឃើញយ៉ាងងាយស្រួលថា សំណុំ
និងលំដាប់អចិន្ត្រៃយ៍នៃក្រុមជំនុំ មិនមែនជាបណ្តោះអាសន្នទេគឺត្រូវបាន
ពិពណ៌នានៅទីនោះ ។ ព្រោះយើងមិនសមនឹងចោប្រកាន់អ្នកដែលមិនស្តាប់តាម
ការដាស់តឿនរបស់យើងទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណានេះជាការចាំបាច់ប្រសិនបើ
ចៅក្រមគួរទទួលយកតំណែងរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ចុះការសន្យានោះ? តើយើង

ត្រូវនិយាយថាវាគឺ សម្រាប់ មួយឆ្នាំ ឬ សម្រាប់ពីរបីឆ្នាំថា : « ពិតប្រាកដខ្ញុំ
ប្រាប់អ្នករាល់គ្នាអ្វី ដែលអ្នកចង់នៅលើផែនដី ... » [ម៉ាថាយ ព្រះគ្រីស្ទ
នៅទីនេះបានបង្កើតអ្វីថ្មី ប៉ុន្តែធ្វើតាមទំនៀមទម្លាប់ដែលតែងតែសង្កេតឃើញនៅ
ក្នុងព្រះវិហារបុរាណនៃប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ។ ដោយសារនេះគាត់បានបញ្ជាក់
ថាព្រះវិហារមិនអាចទៅបានដោយគ្មានយុត្តាធិការខាវិញ្ញាណដែលខ្លួនមានតាំងពី
ដើមមក ។ ហើយនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយកិច្ចព្រមព្រៀងគ្រប់ពេលវេលា ។
សម្រាប់ពេលដែលអធិរាជ និងចៅក្រមបានចាប់ផ្តើមទទួលយកព្រះគ្រីស្ទ យុត្តា
ធិការខាវិញ្ញាណនេះមិនត្រូវបានលុបចោលភ្លាមៗនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបញ្ជា
យ៉ាងដូច្នេះថាវាមិនគួរដកខ្លួនចេញពីយុត្តាធិការស៊ីវិល ឬច្រឡំជាមួយវាឡើយ ។
ហើយត្រូវ! សម្រាប់ចៅក្រម ប្រសិនបើគាត់គោរពព្រះ គាត់នឹងមិនចង់លើក
លែងខ្លួនគាត់ពីការចុះចូលជាទូទៅនៃកូនចៅរបស់ព្រះទេ ។ វាមិនមែនជាផ្នែក
ដ៏សំខាន់បំផុតនៃរឿងនេះសម្រាប់គាត់ក្នុងការដាក់ខ្លួនគាត់ទៅក្រុមជំនុំដែលវិនិច្ឆ័យ
យោងទៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ - រហូតមកដល់ពេលនេះគាត់គួរតែ
ចេញពីការជំនុំជំរះនោះដោយឡែក! "តើ Ambrose និយាយថា "សម្រាប់អ្វី
ដែលគួរឱ្យគោរពជាងសម្រាប់អធិរាជត្រូវបានគេហៅថាជាកូនប្រុសនៃក្រុមជំនុំ?
សម្រាប់អធិរាជដ៏ល្អនៅក្នុងក្រុមជំនុំមិនមែននៅលើក្រុមជំនុំទេ" ដូច្នេះហើយអ្នក
ដែលគោរពដល់ចៅក្រមបង្អត់សាសនាចក្រនៃអំណាចនេះមិនត្រឹមតែបង្អួចការ
និយាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងការបកស្រាយមិនពិតប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងថ្កោល
ទោសដោយមិនស្រាលចំពោះប៊ីស្ស្វេដ៏បរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលមានតាំងពីសម័យនៃ
ពួកសាវ័កសម្រាប់ការទទួលយកកិត្តិយសនិងតំណែងរបស់ចៅក្រមដោយលេស
ក្លែងក្លាយ ។

5. លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណនៃយុត្តាធិការខាងសាសនា

ប៉ុន្តែវាក៏បង្ហាញឱ្យឃើញយើង ម្យ៉ាងវិញទៀត ដើម្បីមើលថាអ្វីដែលពីមុនជាការប្រើប្រាស់ពិតនៃយុត្តាធិការរបស់សាសនា និងអ្វីដែលជាការរំលោភបំពានដ៏ធំធេងបានឈានចូលមកដល់ ដើម្បីយើងអាចដឹងថាអ្វីដែលត្រូវលុបចោល និងអ្វី ។ វត្ថុបុរាណគឺត្រូវស្តារឡើងវិញ ប្រសិនបើយើងចង់ត្រឡប់ទៅនគរនៃអាទទឹងនិងព្រះគ្រីស្ទហើយបានបង្កើតឡើងម្តងទៀតនូវនគរពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ទី ១ នេះជាគោលបំណងនៃដែនសមត្ថកិច្ចរបស់សាសនាទោស ទាំងឡាយត្រូវតទល់ហើយរឿងអាស្រូវទាំងឡាយដែលកើតឡើងត្រូវរលត់ទៅ ។ ក្នុងការប្រើប្រាស់របស់វា គួរតែយកមកពិចារណាៈអំណាចខាងវិញ្ញាណនេះត្រូវបានបំបែកចេញទាំងស្រុងពីខាងស្តាំដាវ ។ វិនាទីប៉ុណ្ណោះ ថាវាត្រូវបាន គ្រប់គ្រងមិនមែនដោយការសម្រេចចិត្តរបស់បុរស ម្នាក់ ទេ ប៉ុន្តែ ដោយ សភា ដែលមាន ច្បាប់ ។ ទាំងពីរនេះត្រូវបានគេសង្កេតឃើញនៅពេលដែលព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាង [១កូរិនថូស. ៥:៤ - ៥] ។ ឥឡូវនេះ សម្តេចសង្ឃ បរិសុទ្ធមិនបានប្រើអំណាចរបស់ខ្លួនតាមការដាក់ពិន័យឬការជាប់ ពន្ធនាគារឬការពិន័យដូចជាសម ។ សម្រាប់ការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុតនៃក្រុមជំនុំ ផ្តល់នូវចុងក្រោយ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយគឺ excommunication ដែលត្រូវបានប្រើតែក្នុងភាពចាំបាច់ប៉ុណ្ណោះ ។ ឥឡូវនេះ នេះមិនតម្រូវឱ្យមានកម្លាំងរាងកាយទេ ប៉ុន្តែជាការស្តប់ស្តល់ជាមួយនឹងអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ សរុបមកយុត្តាធិការនៃព្រះវិហារបុរាណគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការប្រកាសនៅក្នុងការអនុវត្ត (ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ) អំពីអ្វីដែលប៉ុលបង្រៀនទាក់ទងនឹងអំណាចខាងវិញ្ញាណ

របស់ត្រួតង្វាល ។ គាត់និយាយថា "អំណាចមួយត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើង" ដើម្បី
 វាយបន្ទាយដើម្បីឈានដល់កម្រិតកំពូលទាំងអស់ដែលប្រឆាំងនឹងចំណេះដឹងនៃ
 ព្រះដើម្បីបង្ក្រាបនិងចាប់យកគំនិតទាំងអស់ដើម្បីស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ
 ដោយត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីដាក់ទោសរាល់ការមិនស្តាប់បង្គាប់ ។ " [កូរិនថូស ១០:៤ - ៦ ទំ.] ដូចការនេះត្រូវបានធ្វើដោយការអធិប្បាយអំពី
 គោលលទ្ធិនៃព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឱ្យគោលលទ្ធិនេះក្លាយជាការសើចចំអក
 អស់អ្នកដែលប្រកាសថាខ្លួនជាគ្រូសារនៃសេចក្តីជំនឿ គួរតែត្រូវវិនិច្ឆ័យស្របតាម
 អ្វីដែលបានបង្រៀន ។ នោះមិនអាចធ្វើបានទេ លុះត្រាតែមានការចូលរួម
 ជាមួយក្រសួងមានសិទ្ធិហៅអ្នកដែលត្រូវដាស់តឿនជាលក្ខណៈឯកជន ឬត្រូវកែ
 តម្រូវឱ្យកាន់តែច្បាស់ ។ ក៏មានសិទ្ធិក្នុងការរារាំងពីការរូបរមនៃពិធីជប់លៀង
 របស់ព្រះអម្ចាស់ អ្នកដែលមិនអាចទទួលបានដោយគ្មានអ្នកគាំទ្រអាថ៌កំបាំងដ៏អ
 ស្មារតីនេះ ។ ដូច្នេះខណៈដែលប៉ុល និយាយនៅកន្លែងមួយទៀតថាវាមិនមែន
 ជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងទេក្នុងការវិនិច្ឆ័យមនុស្សចម្លែក [១កូរិនថូស ៥:១២]
 គាត់ដាក់ទោសកូន ក្រុមជំនុំឲ្យដាក់ទោសដើម្បីដាក់ទោសអំពើ អាក្រក់របស់ពួក
 គេហើយបន្ទាប់មកគាត់បញ្ជាក់ថាពេលនោះមានការវិនិច្ឆ័យជាធរមាន ដែល
 គ្មានអ្នកជឿណាម្នាក់មានភាពស៊ាំនឹងគ្នាឡើយ ។ (ការរំលោភបំពានដែលប
 ណ្តាលមកពីការសន្មត់ដោយមិនបានធានានៃអំណាចដោយសម្តេចសង្ឃ ៦-១០)

**6. ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណមិនមែនជាមុខងាររបស់បុគ្គល
 ម្នាក់ទេ**

អំណាចនេះ (ដូចដែលយើងបានប្រកាស) មិនមែននៅក្នុងតួនាទីរបស់មនុស្ស ម្នាក់នោះទេ ។

ដើម្បីធ្វើអ្វីដែលគាត់ពេញចិត្ត ប៉ុន្តែនៅក្នុងដៃនៃសភានៃពួកព្រឹទ្ធាចារ្យដែលជា ចំពោះព្រះវិហារអ្វីដែលព្រឹទ្ធសភាជាទីក្រុង ។ Cyprian នៅពេលគាត់និយាយ អំពីអ្នកដែលអំណាចត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងសម័យរបស់គាត់ ជាធម្មតាភ្ជាប់ បញ្ចូលទាំងមូលជាមួយសម្តេចសង្ឃ ។ ប៉ុន្តែក្នុងវគ្គមួយ ទៀតលោកក៏បង្ហាញ អំពីបញ្ចូលជាអ្នកគ្រប់គ្រងយ៉ាងណាដែល មនុស្សមិនត្រូវបានគេដកចេញពី ការពិចារណា ។ ព្រោះគាត់សរសេរដូចតទៅ៖ "តាំងពីដើមមកខ្ញុំ បានតាំង ចិត្ត ថានឹងមិនធ្វើអ្វីដោយគ្មានការណែនាំពីបញ្ចូលនិងការយល់ព្រមពីប្រជាជន"

។ ព្រឹទ្ធសភារបស់គណៈអធិបតី ដែល (ដូចខ្ញុំបាននិយាយថា) មានពីរ ប្រភេទ ។ សម្រាប់អ្នកខ្លះត្រូវបានតែងតាំងឱ្យបង្រៀន អ្នកផ្សេងទៀត គ្រាន់តែជាការចាប់ពីរុទ្ធនៃសីលធម៌ប៉ុណ្ណោះ ។ បន្តិចម្តងៗ ស្ថាប័ននេះ ។ ខូចពី សភាព ដើម ដូច្នេះហើយក្នុងសម័យអម្បូរបញ្ចូលតែម្នាក់ឯងអង្គុយក្នុង ការវិនិច្ឆ័យរបស់សាសនា ។ លោកបានត្អូញត្អែរអំពីរឿងនេះដោយ ពាក្យ ដូច តទៅនេះថា ៖ « សាលា ប្រជុំចាស់ហើយក្រោយមកក្រុមជំនុំមានពួកចាស់ទុំ ដោយគ្មានការប្រឹក្សាអ្វីសោះនោះវាបានរលត់ទៅវិញដោយការឆ្វេសប្រហែសយ៉ាង ណាដែលខ្ញុំមិនដឹងទាល់តែមានមនុស្សខ្ជិលច្រអូស ឬផ្ទុយទៅវិញមោទនៈនៃអ្នក រៀនប្រាជ្ញាចង់ឃើញខ្លួនគេសំខាន់តែម្នាក់ឯង ។ យើងឃើញថា បុរសដ៏វិសុទ្ធ ខឹងសម្បារខ្លាំងប៉ុណ្ណា រដ្ឋដែលប្រសើរជាងនេះ បានរលត់ទៅខ្លះ ខណៈពួកគេ នៅតែមានសណ្តាប់ធ្នាប់ដែលយ៉ាងហោចណាស់អាចអត់ឱនបាន! ប្រសិនបើ គាត់ចង់ឃើញ ប្រាសាទគ្មានទម្រង់ទាំងនេះ ។ ដែលស្ទើរតែគ្មានដាននៃអតីត

អាគារ របៀបដែលគាត់នឹងសោកសៅ! ទីមួយប្រឆាំងនឹងច្បាប់ និងសិទ្ធិ បី ស្បូនបានអះអាងដោយខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលបានផ្តល់ឱ្យក្រុមជំនុំ ។ ព្រោះដូចជា ព្រឹទ្ធសភាត្រូវគេបណ្តេញចេញហើយក្នុងស៊ីវិលមានអំណាចតែម្នាក់ឯង ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារសម្តេចសង្ឃ មានកិត្តិយសលើស អ្នកឯទៀតៗ ដូច្នេះ ក្នុង ក្រុម ជំនុំ មានសិទ្ធិអំណាចច្រើនជាងមនុស្សតែម្នាក់ ។ ត្បិតជាអំពើទុច្ចរិតដ៏អាក្រក់ មួយ ដែលបុរសម្នាក់ ផ្ទេរអំណាចរួមមក ខ្លួនឯងទាំងបានបើកផ្លូវឲ្យ មាន អាជ្ញាប័ណ្ណជិះជាន់ហើយរឹបអូសយករបស់ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិហារចេញពី ព្រះវិហារហើយបានរំសាយការប្រជុំដែលបានតែងតាំងដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ គ្រីស្ទ ។

7. ការខ្វះជីវជាតិនៃយុត្តាធិការនិងវិន័យ *

ប៉ុន្តែ (ដូចជាអំពើអាក្រក់មួយជាញឹកញាប់ធ្វើឱ្យមានការកើនឡើងដល់មួយ ផ្សេងទៀត) សម្តេចសង្ឃដែលមើលងាយអាជីវកម្មថាជាអ្វីមួយដែលមិនសក្តិសម សម្រាប់ការថែទាំរបស់ពួកគេបានផ្ទេរវាទៅឱ្យអ្នកដទៃ ។ ជាលទ្ធផល"មន្ត្រី" ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីអនុវត្តមុខងារនោះ ។ ខ្ញុំមិនទាន់និយាយថាជាមនុស្ស ប្រភេទណានៅឡើយទេ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែ និយាយថាពួកគេមិនខុសពីចៅក្រមខាង លោកិយទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយទោះបីជាវាទទាក់ទងតែរឿងលើ ផែនដីក៏ ដោយក៏គេនៅតែហៅវាថា "យុត្តាធិការ ខាងវិញ្ញាណ" បើសិនជាគ្មានអំពើ អាក្រក់ផ្សេងទៀតតើមនុស្សទាំងនេះហ៊ានហៅតុលាការដែលឈ្មោះគ្នាថាជា" តុលាការសាសនាចក្រ" ដោយអ្នកអាងយ៉ាងណា? នៅតែមានការដាស់តឿន មានsexcommunication ។ ពួកគេកំពុងចំអកព្រះជាម្ចាស់ ។ តើអ្នកក្រខ្លះ ជំពាក់លុយគេទេ? គាត់ត្រូវបានលើកឡើង ។ បើគាត់បង្ហាញ ខ្លួនគាត់ត្រូវ

ថ្កោលទោស ។ បើគេ ថ្កោលទោសគេមិនសងគេត្រូវព្រមាន បន្ទាប់ពីការ ព្រមានជាលើកទីពីរ ជំហានមួយត្រូវបានឆ្ពោះទៅរកការផ្តាច់ទំនាក់ទំនង ប្រសិនបើគាត់មិនបង្ហាញខ្លួន គាត់ត្រូវបានព្រមានឱ្យដាក់ខ្លួនទៅការវិនិច្ឆ័យ ។ ប្រសិនបើគាត់ពន្យារពេលគាត់ត្រូវបានព្រមានហើយមិនយូរប៉ុន្មានពួកគេត្រូវបានដកចេញ ។ ខ្ញុំសួរអ្នកថា តើមានអ្វីនៅទីនេះដែលដូចជា របស់ ព្រះគ្រីស្ទឬដូច ទំនៀមទម្លាប់បុរាណឬ ដូចនីតិវិធីសាសនា? ប៉ុន្តែពួកគេក៏បន្តការប្រមាថ មើលងាយនៅទីនោះ ។ ពោលគឺការលោភលន់ការស្រវឹងការប្រព្រឹត្តខុសនៃ ប្រភេទ នេះពួកគេមិនត្រឹមតែអត់ឱនប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែ ដើម្បីនិយាយចិញ្ចឹមនិង បញ្ជាក់ដោយការយល់ ស្របដោយមិនត្រឹមត្រូវមិនត្រឹមតែក្នុង ចំណោមមនុស្ស ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ក្នុងចំណោមបព្វជិតខ្លួនដែរ ។ ពួកគេហៅតែប៉ុន្មាននាក់មុន ពួកគេថាពួកគេហាក់ដូចជាមិនធ្វេសប្រហែសពេក ក្នុង ការចាប់ខ្លួនឬថាពួកគេ អាចយកលុយខ្លះមកចិញ្ចឹម ។ ខ្ញុំមិននិយាយពីអំពើលួចប្លន់ការកេងបន្លំនិង ការប្លន់ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងរឿងនេះទេ ។ ខ្ញុំទុកចោលនូវប្រភេទបុរសដែលភាគ ច្រើនត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់ការិយាល័យនេះ ។ វាលើសពីការគ្រប់គ្រាន់ ក្នុងការនិយាយថា នៅពេលដែលពួកគេរៀបចំអ្នកអាងអំពីយុត្តាធិការខាងវិញ្ញាណ របស់ពួកគេ យើងអាចបង្ហាញយ៉ាងងាយស្រួលថាគ្មានអ្វីដែលផ្ទុយនឹងនីតិវិធី ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយថាវាមិនមានលក្ខណៈដូចទៅនឹងទំនៀម ទម្លាប់បុរាណជាងភាពងងឹតដែលមានពន្លឺនោះទេ ។

8. អំណាចនៃលោកិយរបស់សម្តេចសង្ឃផ្ទុយនឹងអត្ថន័យនៃការិយាល័យនេះ ៖ "

ទោះបីជាយើងមិនបានរៀបរាប់អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលអាចត្រូវបានបង្ហាញនៅទីនេះក៏ ដោយ ហើយអ្វីដែលយើងបាននិយាយត្រូវបានបង្ហាងដោយពាក្យពីរបីក៏ដោយ

ខ្ញុំជឿថាយើងបានទទួលជ័យជម្នះបែបនេះ ។ ដោយមិនទុកហេតុផលឱ្យនរណា
ម្នាក់សង្ស័យថា អំណាចខាងវិញ្ញាណដែលសម្តេចប៉ាបជាមួយនឹងសមាជិករាជវង្ស
ទាំងមូល បង្ហាញខ្លួនគាត់ គឺជារឿងមិនសមហេតុផល ។ អំពើហិង្សាប្រឆាំងនឹង
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងអយុត្តិធម៌ចំពោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ ជាការពិត នៅ
ក្រោមពាក្យថា "អំណាចខាងវិញ្ញាណ" ខ្ញុំរួមបញ្ចូលភាពក្លាហានក្នុងការបង្កើត
គោលលទ្ធិថ្មី ដោយពួកគេបានបង្វែរមនុស្សអាក្រក់ចេញពីភាពបរិសុទ្ធដើមនៃព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះ ទំនៀមទម្លាប់អាក្រក់ដែលពួកគេបានចាប់ពួកគេ និងយុត្តាធិ
ការសាសនាដែលគេធ្វើពុតជា ធ្វើលំហាត់ប្រាណតាមរយៈការបះបោរនិងម
ន្ត្រី ។ ប្រសិនបើយើងអនុញ្ញាតអោយព្រះគ្រីស្ទមានរាជាណាចក្រមួយក្នុង
ចំណោមពួកយើង នោះកាតអាចនាំអោយការគ្រប់គ្រងទាំងមូលត្រូវដួលរលំ
ហើយធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញភ្លាមៗ ។ ជាងនេះទៅទៀតយើងមិន
ខ្វល់ខ្វាយក្នុងការពិភាក្សាអំពីអំណាចនៃដាវ ដែលពួកគេក៏អះអាងដែរ ពីព្រោះវា
មិនត្រូវបានប្រើប្រាស់លើសពីមនសិការ ។ ដកចេញពីអ្វីដែលពួកគេចង់ចាត់
ទុកជាគ្រូគង្វាលនៃក្រុមជំនុំ ។ ខ្ញុំ មិន បន្ទោសកំហុសបុគ្គលរបស់មនុស្សទេ
ប៉ុន្តែជាបទល្មើសទូទៅនៃសណ្តាប់ធ្នាប់ទាំងមូលជាគ្រោះកាចនៃសណ្តាប់ធ្នាប់
ព្រោះគេគិតថាត្រូវកាត់ផ្តាច់ លុះត្រាតែវាត្រូវបានគេកាត់ដោយ និង ចំណង
ជើងគួរជាទីមោទនៈ ។ ប្រសិនបើយើងស្វែងរកសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុង
រឿងនេះ ប្រាកដជាគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេដែលថាគាត់ចង់រារាំងអ្នកបម្រើនៃព្រះ
បន្ទូលរបស់ទ្រង់ពីការគ្រប់គ្រងស៊ីវិល និងសិទ្ធិអំណាចនៅលើផែនដី នៅពេល
ដែលគាត់បាននិយាយថា "អ្នកគ្រប់គ្រងនៃសាសន៍ដទៃធ្វើជាចៅហ្វាយលើពួកគេ
... ប៉ុន្តែអ្នកមិនធ្វើដូច្នេះទេ " [ម៉ាថាយ ២០:២៥ - ២៦ ; លូកា ២២:

២៥-២៦] ។ លោកមានន័យថាមិនត្រឹមតែថាតំណែងត្រួតង្វាល ខុសពីសម្តេចទេ ប៉ុន្តែក៏មានភាពខុសគ្នាខ្លាំងដែលមិនអាចរួមគ្នាក្នុង មនុស្សតែម្នាក់បានដែរ ។ ព្រោះថាលោកម៉ូសេបានកាន់តំណែងទាំងពីរក្នុងពេលតែមួយ គឺនៅក្នុងកន្លែងដំបូង តាមរយៈការអស្ចារ្យដ៏កម្រមួយ ។ ទីពីរ វាជាការរៀបចំបណ្តោះអាសន្ន រហូតដល់អ្វីៗអាចត្រូវបានបញ្ចេញឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទម្រង់ជាក់លាក់មួយត្រូវបានចេញវេជ្ជបញ្ជាដោយព្រះអម្ចាស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិលត្រូវបានទុកអោយលោកម៉ូសេ ។ គាត់ត្រូវបានបញ្ជាឱ្យលាលែងពីបព្វជិតភាពទៅបងប្រុសរបស់គាត់ [និក្ខំ ១៨:១៣ - ២៦] ។ ហើយត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះវាហួសពីធម្មជាតិដែលមនុស្សម្នាក់គួរគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់បន្ទុកទាំងពីរ ។ នេះត្រូវបានគេសង្កេតឃើញយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងក្រុមជំនុំគ្រប់រយៗ ។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមសម្តេចសង្ឃទេ ដរាបណាទម្រង់ពិតនៃក្រុមជំនុំស្ម័គ្រគ្នា គិតថានឹងដណ្តើមយកសិទ្ធិនៃដាវ ។ ដូច្នេះនៅក្នុងយុគសម័យនៃ Ambrose វាគឺជាសុភាសិតទូទៅដែលថា "អធិរាជចង់បានបព្វជិតភាពច្រើនជាងបូជាចារ្យនៃចក្រភព" នៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានចារឹកនូវអ្វីដែល Ambrose បាននិយាយជាបន្តបន្ទាប់ថា: "ចំពោះព្រះចៅអធិរាជ ។ ដល់ពួកជំនុំសង្ឃ ។"

១. ការសន្មតនៃអំណាចសំខាន់ៗដោយពួកសម្តេចសង្ឃ

មធ្យោបាយមួយគឺពិតជាត្រូវបានរៀបចំឡើង ដែលបីស្ស័ពអាចកាន់តំណែងកិត្តិយស និងទ្រព្យសម្បត្តិនៃមុខតំណែងរបស់ពួកគេដោយគ្មានបន្ទុកឬខ្វល់ខ្វាយ ។ ប៉ុន្តែ ក្រោយមកមិនទុកឱ្យពួកគេនៅទំនេរទាំងស្រុងទេសិទ្ធិនៃដាវត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេឬផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេដណ្តើមយ វាសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ។ តើមាន

លេសអ្វី នឹងការពារភាពអៀនខ្មាសនេះ? «តើវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់គណៈសង្ឃ ដែលត្រូវចូលខ្លួនក្នុងដំណើរការតុលាការនិងក្នុងរដ្ឋបាលក្រុង-ខេត្ត ហើយធ្វើ សកម្មភាពឆ្ងាយ ឆ្ងាយពីខ្លួនឬ? ពួកគេបានលះបង់ខ្លួនឯងទាំងស្រុងនិងបន្ត ចំពោះវា ហើយមិនត្រូវបានរំខានដោយការរំខានណាមួយឡើយពួកគេកម្រនឹង មានភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបំពេញកិច្ចការនេះណាស់ ។ ដូចដែលវាបម្រើ ហើយថាក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេមិនត្រូវបានដកចេញពីមុខងារនៃការហៅ របស់ពួកគេខ្លាំងពេកនោះទេ . ចំពោះការបំផុសការភ័យខ្លាចចំពោះព្រះមហា ក្សត្រដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ពួកគេមានហេតុផលដើម្បីលាតត្រដាងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ដែល បានធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសរបស់ពួកគេយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ «ពួកអ្នកគ្រប់គ្រង និង មេ នៃសាសន៍ដទៃជាម្ចាស់លើពួកគេ ... ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនធ្វើដូច្នេះទេ» [ម៉ាថាយ ២០:២៥ - ២៦ ; ម៉ាកុស ១០:៤២-៤៤; លូកា ២២:២៥-២៦]? ទោះជា យ៉ាងណាលោកមិនដាក់ច្បាប់ធ្ងន់ធ្ងរទៅលើអ្នកបម្រើរបស់លោកជាង លោកបានទទួលយកមកលើកដំបូងឡើយ ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា ៖ « តើអ្នកណាបានបង្កើតខ្ញុំជាចៅក្រម ឬ អ្នកបែងចែកអ្នក? » [លូកា ១២:១៤] យើងឃើញថាគាត់បានបដិសេធយ៉ាងសាមញ្ញនូវការិយាល័យវិនិច្ឆ័យដែលជារឿង មួយដែលគាត់នឹងមិនធ្វើ ប្រសិនបើកិច្ចការនោះបានយល់ព្រមជាមួយ ការិយាល័យរបស់គាត់នោះ ។ តើពួកអ្នកបម្រើ មិនបណ្តោយ ខ្លួនឲ្យជាប់ក្នុង ឋានៈ ដែល ព្រះអម្ចាស់ដាក់ចុះចូលឬ? ខ្ញុំចង់ឱ្យពួកគេអាច បញ្ជាក់ពីបទ ពិសោធនេះដោយងាយតាមដែលពួកគេអាចនិយាយបាន ! វាហាក់ដូចជា មិន ល្អសម្រាប់សារីកដែលបោះបង់ការផ្សាយព្រះបន្ទូលនៃព្រះដើម្បីបម្រើ [កិច្ច ការ ៦:២] ។ ដោយ សារពួកគេមិនប្រាថ្នាចង់បានការបង្រៀននេះពួកគេ

ត្រូវបង្ខំចិត្តទទួលយកការពិតដែលថាការ ធ្វើជាសង្ឃល្អនិងជាសម្តេចល្អមិនមែន ជាកិច្ចការរបស់មនុស្សដូចគ្នានោះទេ ។ ប្រសិនបើពួកសាវ័ក(ដែលតាមទំហំធំ នៃអំណោយដែលខ្លួនបានទទួលនោះអាចស្ម័គ្រនឹងការយកចិត្តទុកដាក់ច្រើនជាង និងធំជាងមនុស្សណាដែលកើតមកបន្ទាប់ពីពួកគេ) នៅតែសារភាពថាពួកគេមិន អាចដាក់បន្ទុកនៃព្រះបន្ទូលនិងតួរមគ្គដោយមិនលិចនៅក្រោមបន្ទុក តើបុរសតូចៗទាំងនេះអាចគ្មានអ្វីប្រៀបធៀបទៅនឹងសាវ័កបានលើសពីឧស្សាហកម្មរបស់ ពួកគេមួយរយដង? សូម្បីតែព្យាយាមក៏ជាការជឿជាក់លើខ្លួនឯងដ៏អៀនខ្មាស បំផុត! ប៉ុន្តែយើងឃើញថាវាសម្រេចបាននូវអ្វីដែលជោគជ័យច្បាស់លាស់! ពីព្រោះ គ្មាន លទ្ធផលអ្វីក្រៅពីការដែលពួកគេត្រូវលះ ចោលភារកិច្ចរបស់ខ្លួន ហើយផ្លាស់ទៅជំរុំផ្សេងទៀត ។

10. តើអំណាចខាងលោកិយនេះរបស់បីស្ស្សពកើតឡើងដោយរបៀបណា ?

គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា តាំងពីដើមដំបូងមក ពួកវាមានការកើនឡើង បន្តិចម្តងៗ ។ ១៨ ត្បិតពួកគេមិនអាចឡើងខ្ពស់ខ្លាំងជាមួយជំហានដំបូងឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលមួយ ពួកគេបានផ្សាយពាណិជ្ជកម្មដោយសម្ងាត់ដោយ សិប្បកម្ម និងដោយសិល្បៈ វៀចវេរ ដើម្បីកុំឱ្យនរណាម្នាក់អាចដឹងជាមុនថានឹងមានអ្វី កើតឡើងរហូតដល់វាកើតឡើង ។ នៅពេលផ្សេងទៀត ដូចដែលបានផ្តល់ ឱកាស តាមរយៈការភ័យស្អប់ស្លា និងការគម្រាមកំហែង ពួកគេបានដណ្តើម អំណាចពីព្រះអង្គម្ចាស់មួយចំនួន បង្កើនអំណាចរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលផ្សេង ទៀត ពេលពួកគេបានឃើញសម្តេចមានចិត្តសប្បុរសពួកគេបានធ្វើបាបមនុស្ស ល្ងង់និងចិត្តសប្បុរស របស់ពួកគេ ។ កាលពីមុន បើមានជម្លោះណាមួយកើត ឡើង បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចៀសវៀងពីសេចក្តីត្រូវការច្បាប់ ប្រព្រឹត្តនូវ

សេចក្តីវិនិច្ឆ័យចំពោះសង្ឃ ព្រោះគេមិនសង្ស័យអំពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ។ ប៊ីស្យូពបុរាណតែងតែចូលរួមក្នុងការសម្រេចចិត្តបែបនេះ ចំពោះការរំខានដ៏អស្ចារ្យរបស់ពួកគេ (ដូចដែល Augustine នៅកន្លែងណាមួយបញ្ជាក់។^១) ប៉ុន្តែពួកគេបានទទួលយកបញ្ហានេះដោយស្ទាត់ស្ទើរដើម្បីកុំឱ្យភាគីនានាប្រញាប់ប្រញាល់នៅចំពោះមុខតុលាការដែលមានជម្លោះ ។ ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងបានបង្កើតចេញពីមជ្ឈត្តកម្មស្ម័គ្រចិត្ត - រឿងខ្លះមិនដូចសំឡេងនៃច្បាប់ដែលតុលាការកាត់ជាយុត្តាធិការធម្មតា ។ មួយសន្ទុះក្រោយមក នៅពេលដែលទីក្រុង និងតំបន់នានាត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយការលំបាកផ្សេងៗ ម្តងម្កាល ពួកគេបានយកខ្លួនពួកគេទៅឱ្យប៊ីស្យូពដើម្បីការពារដើម្បីការពារដោយភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ ។ បុរសទាំងនេះមានភាពប៉ិនប្រសប់យ៉ាងអស្ចារ្យបានប្រែខ្លួនពីអ្នកការពារទៅជាម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែគេមិនអាចបដិសេធបានទេថាពួកគេមានចំណែកល្អតាមរយៈ បក្សពួកដែលប្រើហិង្សា ។ ព្រះអង្គម្ចាស់ដែលមានឆន្ទៈក្នុងការប្រគល់យុត្តាធិការដល់សម្តេចសង្ឃត្រូវបានជំរុញឱ្យធ្វើដូច្នេះដោយកម្លាំងជំរុញផ្សេងៗ ។ ប៉ុន្តែ ដោយយល់ឃើញថា ចិត្តសប្បុរសរបស់ពួកគេមានលក្ខណៈដូចជាការអាណិតអាសូរ ពួកគេមិនបាន "ផ្តល់ផលល្អដល់សុខុមាលភាពនៃក្រុមជំនុំដោយសេរីភាពមិនសមហេតុសមផលនេះឡើយ ត្បិតពួកគេធ្វើឱ្យខូចរំលាយពិត និងបុរាណរបស់វា ។ លុបចោលទាំងស្រុង! សង្ឃទាំងឡាយណាដែលយកលាភសក្ការៈដ៏ច្រើននេះទៅប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ដោយបង្ហាញគំរូមួយនេះ បានបង្ហាញភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ហើយ បន្ថែមទៀតថា ពួកគេមិនមែនជាសង្ឃទេ ។ ចម្លើយរបស់ប៉ុល នឹងមិនសង្ស័យទេថា ៖ « អារុធ នៃការច្បាំងរបស់យើងមិនមែនខាងរូបកាយទេប៉ុន្តែខាងវិញ្ញាណវិញ » [កូរិនថូស

១០: ៤] (ការអះអាងមិនសមហេតុផល និងការក្លែងបន្លំនៃ papacy និង ការដណ្តើមយកអំណាចខាងលោកិយ ,១១-១៦)

11. ដើមកំណើតនៃ *papal world supremacy*)

នៅទីបំផុត សម្តេចសង្ឃរ៉ូម៉ាំងមិនបានស្តាប់ស្តាប់ជាមួយនឹងបារ៉ុនដ៏ថ្លៃថ្នូរទេ បាន ដាក់ដែរបស់គាត់ជាលើកដំបូង ។ ឥឡូវនៅលើចក្រភពវាដោយខ្លួនឯង ។ ហើយម្នាក់ដែលគាត់អាចរក្សាទុកដោយលេសខ្លះ ឬវត្ថុ ផ្សេងទៀតដែលទទួល បានដោយការលួចប្លន់ ជួនកាលគាត់អួតថាគាត់មានវាដោយសិទ្ធិដ៏ទេវភាព ជួនកាលធ្វើពុតជាអំណោយរបស់ Constantine ជួនកាលចំណងជើងមួយទៀត ។ ខ្ញុំឆ្លើយជាមុន ជាមួយ លោក Bernard ថា៖ « ទោះ បី យើង ទទួល ស្គាល់ថាគាត់អះអាងនេះដោយមូលហេតុផ្សេងទៀតក៏ដោយក៏មិនមែន ដោយសិទ្ធិជាសារកដែរព្រោះពេត្រុសមិនអាចឲ្យអ្វីដែលគាត់ មិនមានបាន ប៉ុន្តែ គាត់បានឲ្យទៅអ្នកស្នងរបស់គាត់នូវអ្វីដែលគាត់មានការថែទាំ «ប៉ុន្តែដោយសារ ព្រះអម្ចាស់ និង លោកគ្រូមានព្រះបន្ទូលថាលោកមិនត្រូវបានតែងតាំងជា ចៅក្រមរវាងមនុស្សពីរនាក់ទេ [លូកា ១២:១៤] អ្នក បម្រើ និងសិស្សមិនគួរ រាប់ថាមិនសក្តិសមទេបើគាត់មិនវិនិច្ឆ័យមនុស្សទាំងអស់» ។ លោកBernard កំពុងនិយាយអំពីច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី ពីព្រោះគាត់បន្ថែមថា "ដូច្នេះ អំណាចរបស់ អ្នកស្ថិតនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តខុស មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិទេ ចាប់តាំងពីអ្នកបានទទួល កូនសោរទៅកាន់ឥសានស្ទីត ដោយសារអំពើទុច្ចរិត មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិ ។ អត់ទោសបាប ឬ បែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ គ្មានការប្រៀបធៀបទេ មូលដ្ឋាន និងវត្ថុនៅលើផែនដីនេះ មានចៅក្រមផ្ទាល់ខ្លួន ស្តេច និងចៅហ្វាយនាយនៃ ផែនដី ហេតុអ្វីបានជាអ្នកឈ្លានពានព្រំដែនអ្នកផ្សេង?" ។ (គាត់កំពុង

និយាយទៅកាន់ Pope Eugenius) ។ "ដើម្បីអ្វី? មិនមែនដើម្បីត្រួតត្រា
 ទេ ខ្ញុំគិតថា ជាមុនសិន ដូចដែលយើងគិតពីខ្លួនយើង ចូរយើងចងចាំថា
 ក្រសួងមួយត្រូវបានដាក់មកលើយើង មិនមែនជាចៅហ្វាយដែលបានផ្តល់ឱ្យ
 ទេ ។ រៀនថាអ្នកត្រូវការចបកាប់ មិនមែនដំបងទេចូរធ្វើកិច្ចការរបស់ពួក
 ហោរា" ម្តងទៀត ៖ "ធម្មតាភាពជាម្ចាស់ត្រូវបានហាមឃាត់ចំពោះសាវ័កដូច្នេះចូរ
 ទៅហើយហ៊ានទទួល ខ្លួនឯងជាម្ចាស់ជាសាវ័កឬ ធ្វើជាសាវ័កជាម្ចាស់ ។"
 ហើយភ្លាមៗនោះ ៖ នេះជាទម្រង់នៃការធ្វើជាសាវ័កៈ ភាពជាម្ចាស់ត្រូវបាន
 ហាមឃាត់, កិច្ចការគឺត្រូវបានដេញថ្លៃ ។ ទោះបីជាការទាំងនេះត្រូវបានគេ
 និយាយដោយបុរសនោះដើម្បី ធ្វើជាភស្តុតាងដល់គ្រប់គ្នាថាគាត់កំពុងតែនិយាយ
 ការពិតក៏ពិតមែនទោះជា រឿងនោះច្បាស់លាស់ ដោយគ្មានពាក្យណាមួយក៏
 ដោយក៏សម្តេច សង្ឃ្យម៉ាំងមិនខ្មាសឡើយ ចំពោះក្រឹត្យនៅក្នុងព្រះក្រុមប្រឹក្សា
 Arles ថាសិទ្ធិខ្ពស់បំផុតក្នុងការដាវទាំងពីរជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ដោយសិទ្ធិដ៏ទេវ
 ភាព ។ អស្ចារ្យប៉ុណ្ណា ប៉ុន្តែវាក៏មិនសមហេតុផលដែរ ប៉ុន្តែដើម្បីឆ្លងកាត់
 ប្រវត្តិសាស្ត្រ ហ្គេហ្គេរី ខ្លួនឯងគឺជាសាក្សីដ៏ស័ក្តិសម និងពេញលេញនៃរឿង
 នេះ ។ នៅពេលណាដែលគាត់និយាយអំពីអធិរាជ គាត់ហៅគាត់ថា "ភាគ
 ច្រើននៃព្រះអម្ចាស់" ហើយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់របស់គាត់ "អ្នកបំរើដែលមិនសក្តិស
 ម ។ ដូចគ្នាដែរនៅក្នុងវត្តមួយទៀតៈ" សូមកុំឱ្យម្ចាស់របស់យើងដោយអំណាច
 នៃផែនដីទ្រង់ប្រុងប្រៀបនឹងការប្រមាថដល់ពួកសង្ឃ ។ ប៉ុន្តែដោយការ
 ពិចារណា យ៉ាងល្អិតល្អន់ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ ទ្រង់ដែលពួកគេជាអ្នកបម្រើ
 ចូរ ឲ្យទ្រង់គ្រប់គ្រងពួក គេយ៉ាងនោះដើម្បីទ្រង់នឹង ឲ្យគេគោរពតាមការគោរ
 ព ។ "យើងឃើញពីរបៀបដែលការចុះចូលជាទូទៅ គាត់ប្រាថ្នាចង់ត្រូវបានគេ

ចាត់ទុកជាមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមប្រជាជន ពីព្រោះនៅទីនោះគាត់មិនអង្វរពី បុព្វហេតុរបស់អ្នកដទៃក្រៅពីរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ទូលបង្គំនឹងប្រគល់ ពួកយើង ឲ្យនៅក្រោមកណ្តាប់ដៃរបស់លោកតាម សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គ ។ " ខ្ញុំមិនបានដកស្រង់សេចក្តីថ្លែងការទាំងនេះទេ ពីព្រោះខ្ញុំមានបំណងពិភាក្សាឱ្យ បានហ្មត់ចត់នូវសំណួរនៃការបរិច្ចាគរបស់ Constantine ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាអ្នក អានរបស់ខ្ញុំអាចឃើញក្នុងការឆ្លងកាត់ពីរបៀបដែលពួកវាមាននិយាយកុហកនៅ ពេលពួកគេព្យាយាមទាមទារអំណាចលើផែនដីសម្រាប់បុព្វជិតរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ គឺជាភាពអៀនខ្មាស់របស់ Augustinus Steuchus ដែលហ៊ានក្នុង បុព្វហេតុបាត់បង់នេះ ដើម្បីលក់កម្លាំងពលកម្ម និងអណ្តាតរបស់គាត់ទៅឱ្យបុព្វ បុរសរបស់គាត់ Valla បានបដិសេធទាំងស្រុងនូវរឿងប្រឌិតនោះ ដែលជាកិច្ច ការមិនពិបាកសម្រាប់អ្នកសិក្សាដែលមានប្រាជ្ញាមុតស្រូចនោះទេ ។ (ជាបុរស ដែលចេះវិជ្ជាខាងសាសនាតិចតួច) គាត់មិនបាននិយាយអ្វីទាំងអស់ដែលទាក់ទង នឹងការដៃកែប្រែក្រែកនោះទេ ។ Steuchus ផ្ទុះឡើងហើយខ្ចាត់ខ្ចាយក្នុងចង្ហោរ ដើម្បីគ្របដណ្តប់លើពន្លឺភ្លឺច្បាស់ហើយគាត់ប្រាកដជាប្តឹងរឿងរបស់ចៅហ្វាយរបស់ គាត់មិនពិតជាអ្នកដែលមានមុខមាត់ទេ ។ ហើយមានភាពសក្តិសមជាអ្នកដែល ត្រូវគេជួលឱ្យបោកបញ្ឆោតក្នុងក្តីសង្ឃឹមទទួលបាន - ដូចដែលបានកើតឡើង ចំពោះ Eugubinus !

13. ទំនាក់ទំនងរបស់ Henry IV និង Hildebrand

ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែសួរថាតើនៅពេលណាដែលចក្រភពដែលមាន គំនិតផ្តួចផ្តើមនេះបានចាប់ផ្តើមឡើង មិនទាន់ដល់ប្រាំរយឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅទេ ចាប់តាំងពីបុព្វជិតនៅតែស្ថិតនៅក្រោមការត្រួតត្រារបស់ព្រះអង្គម្ចាស់ហើយគ្មាន

បុព្វជិតត្រូវបានបង្កើតឡើងដាច់ដោយឡែកពីគ្នាទេ ។ ពីអំណាចរបស់អធិរាជ ។ ព្រះចៅអធិរាជ Henry ដែលមានអាយុ 24 ទីបួននៃព្រះនាមនោះ ជា បុរសមិនស្ថិតស្ថេរ និងគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ គ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ន ភាពក្លាហាន និងជីវិតគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់បានផ្តល់ឱកាសឱ្យ Gregory VII ផ្លាស់ប្តូរការរៀបចំ នេះ ។ សម្រាប់ពេលដែលHenryមានសង្ឃនៃប្រទេសអាឡឺម៉ង់ទាំងអស់នៅក្នុង តុលាការរបស់គាត់ មួយផ្នែកសម្រាប់លក់ មួយផ្នែកបានដាក់ចេញសម្រាប់ការ លួចប្លន់ Hildebrand ដែលត្រូវបានបង្កហេតុដោយគាត់បានចាប់យកដោយ លេសដែលអាចជឿជាក់បានដើម្បីបញ្ជាក់ខ្លួនឯង ។ ដោយសារគាត់ហាក់ដូច ជាកំពុងតែអង្វររកបុព្វហេតុដ៏ល្អនិងគួរឲ្យគោរពគាត់ត្រូវបានចោល ដោយ ការ ពេញចិត្តពីមនុស្សជាច្រើន ។ ហើយម្យ៉ាងវិញទៀត ហេនរីត្រូវបានព្រះអង្គ ម្ចាស់ភាគច្រើនស្អប់ ដោយសារតែការគ្រប់គ្រងដ៏ឃោរឃៅរបស់ទ្រង់ ។ ទី បំផុត Hildebrand ដែលហៅខ្លួនឯងថា Gregory VII ខណៈដែលគាត់ជា មនុស្សមិនស្អាត និងអាក្រក់បានក្បត់បំណងអាក្រក់របស់គាត់ ។ ដោយមូល ហេតុ នេះមនុស្សជាច្រើនដែលបានឃុបឃិតជាមួយនឹងគាត់បានបោះបង់ ចោលគាត់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយគាត់បានសំរេចបាន៖ អ្នកស្នងតំណែង របស់គាត់គឺអាចទទួលបាននិទណ្ឌភាព មិនត្រឹមតែអាចរលាស់នីមប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងអាចដាក់រាជ្យលើពួកអធិរាជទៀតផង ។ ក្រៅពីនេះនៅមានអធិរាជ ជា បន្តបន្ទាប់ ជា ច្រើន (ដូចជា Henry ជាង ដូចជា Julius Caesar) ដែលវាមិនពិបាកក្នុងការចុះចាញ់ឡើយចាប់តាំងពីពួកគេអង្គុយនៅផ្ទះមិន សូវ ខ្វល់ខ្វាយនិងកំសាកចំពោះអ្វីគ្រប់យ៉ាងនៅពេលដែល ពួកគេត្រូវការជាពិសេស ជាមួយនឹងមធ្យោបាយដ៏រឹងមាំប៉ុន្តែមានច្បាប់ដើម្បីគាបសង្កត់ ។ ការលោភ

លន់របស់សម្តេចសង្ឃ ។ យើងឃើញពណ៌លំាៗដែលអំណោយទានដ៏ល្បីល្បាញ
របស់Constantineត្រូវបានបោបញ្ឆោត ដោយសម្តេចប៉ាបធ្វើពុតជាអាណាចក្រ
ខាងលិចត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគាត់ ។

14. ការសមគំនិតដែលធ្វើឡើងក្រោម ហ្គេហ្គេរី មហា

ចាប់តាំងពីពេលនោះមក សម្តេចប៉ាបមិនបានឈប់ទេ ឥឡូវនេះដោយការ
ក្លែងបន្លំ ឥឡូវនេះដោយការក្បត់ ឥឡូវនេះដោយអាវុធនៃសង្គ្រាម ដើម្បីលុក
លុយបុរសផ្សេងទៀតធ្វើមេ ។ ហើយប្រហែល 130 ឆ្នាំមុន ពួកគេបានកាត់
បន្ថយទីក្រុងខ្លួនឯង (នៅពេលនោះដោយសេរី) ទៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ពួក
គេ រហូតទាល់តែពួកគេបានចូលទៅក្នុងអំណាចនោះដែលពួកគេកាន់កាប់សព្វថ្ងៃ
នេះ ។ ហើយអស់រយៈពេលប្រហែលពីររយឆ្នាំ ពួកគេបានបង្កបញ្ហាដល់ពិភព
ត្រីស្នាសនាក្នុងកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ពួកគេដើម្បីកាន់កាប់ ឬបង្កើនសិទ្ធិ
អំណាចនោះ (ពួកគេបានចាប់ផ្តើមធ្វើដូច្នេះមុនពេលពួកគេដណ្តើមបានការ
គ្រប់គ្រងទីក្រុង) ដែលពួកគេបានបំផ្លាញស្ទើរតែទាំងស្រុង ។ តាំងពីយូរយារ
ណាស់មកហើយ នៅក្រោមហ្គេហ្គេរី អ្នករក្សាកម្មសិទ្ធិព្រះវិហារបានដាក់ដៃលើ
អចលនទ្រព្យដែលពួកគេចាត់ទុកថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិហារ ហើយយោងទៅ
តាមទំនៀមទម្លាប់នៃសារពើពន្ធ បានដាក់ចំណងជើងលើពួកគេជាភស្តុតាងនៃ
ការទាមទារ ។ បន្ទាប់មក ហ្គេហ្គេរី បានហៅក្រុមប្រឹក្សាគណៈប៊ីស្ស៊ូរូមគ្នា
ដោយធ្វើការស៊ើបអង្កេតយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ប្រឆាំងនឹងទំនៀមទម្លាប់ដ៏ថោកទាបនោះ
ហើយបានសួរថាតើពួកគេនឹងធ្វើឱ្យបញ្ចេញផលដែលព្យាយាមកាន់កាប់កម្មសិទ្ធិមួយ
ចំនួនដោយចារឹកចំណងជើងតាមគំនិតផ្តួចផ្តើមរបស់គាត់ឬអត់? សង្ឃដែល
បានបញ្ជាឱ្យវាធ្វើឬឱ្យវាទៅដោយគ្មានទោស ។ ទាំងអស់បានប្រកាសថា

"អនាធិបតេយ្យ" ប្រសិនបើការទាមទារដ៏មួយដោយសរសេរចំណងជើងគឺជា ឧក្រិដ្ឋកម្មដែលសមនឹងទទួលបាននៅក្នុងបញ្ចេញនិយមន័យ នៅពេលដែលបុព្វជិតពីរយឆ្នាំ មិនបានអនុវត្តអ្វីក្រៅពីការប្រយុទ្ធ ការបង្ករឈាម ការសម្លាប់កងទ័ព ការបណ្តេញទីក្រុងមួយចំនួន ។ ការបំផ្លិចបំផ្លាញអ្នកដទៃ ការសម្លាប់រង្គាលនៃជាតិ សាសន៍ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃរាជាណាចក្រតែមួយគត់ដើម្បីដណ្តើមយក អំណាចរបស់បុរសផ្សេងទៀត - តើភាពស្លេកស្លាំងបែបណាដែលខ្លាំងល្មមនឹង ដាក់ទោសគំរូបែបនេះ? វាពិតជាសាមញ្ញណាស់ ដែលគ្មានអ្វីដែលពួកគេស្វែង រក តិចជាងសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើជាទូទៅពួកគេសុខចិត្តលាលែង ពីអំណាចខាងលោកិយទាំងអស់ដែលខ្លួនមាននោះគ្មានគ្រោះថ្នាក់ណាមួយកើត ឡើងចំពោះសិរីល្អនៃព្រះ គោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ឬសុវត្ថិភាពនៃក្រុមជំនុំឡើយ ។ «តែគេត្រូវគេយកទៅបាត់ខ្នាក់ក្បាលនិង ក្បាលដោយតណ្ហាសម្រាប់ការ គ្រប់គ្រងមួយ ។ ដ្បិតគេគិតថា គ្មានអ្វីដែលមានសុវត្ថិភាព ឡើយលុះត្រាតែ (ដូចហោរាបានមានប្រសាសន៍) ពួកគេគ្រប់គ្រងដោយយោរយោនិងដោយ អំណាច [អេសេក ៣៤:៤] ។

15. អភ័យឯកសិទ្ធិរបស់បុព្វជិតរ៉ូម៉ាំង

ចំពោះយុត្តាធិការត្រូវបានបន្ថែមអភ័យឯកសិទ្ធិដែលបុព្វជិតរ៉ូម៉ាំងសន្មតសម្រាប់ ខ្លួនគេ ។ ដោយសារពួកគេរាប់វានៅក្រោមការដឹកកាយរបស់ពួកគេក្នុងការ ឆ្លើយ ក្នុង ករណី ផ្ទាល់ខ្លួននៅចំពោះ មុខចៅក្រម រដ្ឋប្បវេណី ។ ហើយ ពួកគេចាត់ទុកទាំងសេរីភាពនិងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ របស់ក្រុមជំនុំថា មានក្នុងការ លើកលែងពីតុលាការទូទៅនិងច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែសង្ស័យពីបុរាណ ដែល តឹងរ៉ឹងខ្លាំង ក្នុងការប្រកាសសិទ្ធិរបស់ព្រះវិហារនោះមិនបានវិនិច្ឆ័យខ្លួនគេទេហើយការបញ្ជា

របស់ពួកគេនឹងធ្វើឲ្យខូចខាតប្រសិនបើពួកគេស្ថិតនៅក្រោមការចុះ ចូល ។
 ព្រះចៅអធិរាជផងដែរ ដោយមិនមានការតវ៉ា តែងតែកោះហៅបព្វជិតមក
 កន្លែងជំនុំជំរះរបស់ពួកគេឱ្យបានញឹកញាប់តាមការចាំបាច់ ។ ដូច្នេះ
 Constantine បាននិយាយនៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ទៅកាន់ Nicomedians ថាៈ
 "ប្រសិនបើប៊ីស្យូពណាមួយធ្វើឱ្យមានការរំខានដោយមិនដឹងខ្លួននោះភាពក្លាហាន
 របស់គាត់នឹងត្រូវបានរារាំងដោយអំណាចផ្លូវការរបស់រដ្ឋមន្ត្រីនៃព្រះ នោះគឺ
 ដោយអំណាចរបស់ខ្ញុំ" ហើយ Valentinian និយាយថាៈ «សង្ឃល្អ មិន
 និយាយប្រឆាំង នឹង អំណាចរបស់ព្រះចៅអធិរាជទេប៉ុន្តែគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិ
 របស់ព្រះជាមហាក្សត្រដ៏អស្ចារ្យហើយ គោរពតាមច្បាប់របស់យើង » ។
 ករណីខាងសាសនាពិតជាត្រូវបានគេសំដៅទៅលើការវិនិច្ឆ័យរបស់សង្ឃ ។
 ឧទាហរណ៍ បើបព្វជិតណាមួយមិនបាន ប្រព្រឹត្តល្មើសច្បាប់ទេប៉ុន្តែ ត្រូវ បាន
 ចោទ ប្រកាន់ពីបទល្មើសច្បាប់នោះគាត់មិនត្រូវបានបញ្ជូនទៅសាលាក្តីរដ្ឋ
 ប្បវេណី ឡើយប៉ុន្តែគាត់មានសង្ឃជាចៅក្រមក្នុងសំណុំរឿងរបស់គាត់ ។ ស្រ
 ដៀងគ្នានេះដែរប្រសិនបើសំណួរអំពីសេចក្តីជំនឿឬបញ្ហាមួយចំនួនផ្សេងទៀត
 ដែលទាក់ទងនឹងក្រុមជំនុំបានស្ថិតក្រោមការចម្លងចម្រាស ការវិនិច្ឆ័យរបស់វា
 ត្រូវបានប្តេជ្ញាចំពោះក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែល Ambrose
 សរសេរទៅកាន់ Valentinian ថាៈ" ឪពុករបស់អ្នកដែលមានការចងចាំដ៏ថ្លៃថ្នូ
 មិនត្រឹមតែបានឆ្លើយដោយពាក្យសំដីប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងត្រូវបានសម្រេច
 ដោយច្បាប់ថា ក្នុងករណីដែលទាក់ទងនឹងជំនឿចៅក្រមគួរតែជាមនុស្សម្នាក់
 ដែលមិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ដោយការិយាល័យ ឬជនបរទេសនៅក្នុង
 យុត្តាធិការ ។ "ដូចគ្នាដែរៈ " ប្រសិនបើយើងចាត់ទុកបទគម្ពីរ ឬឧទាហរណ៍

ពីបុរាណ តើអ្នកណាអាចបដិសេធការនោះ នៅក្នុងករណីដែលទាក់ទងនឹងជំនឿ
-ក្នុងករណីដែលទាក់ទងនឹងជំនឿសូមនិយាយឡើងវិញ- វាជាទម្លាប់សម្រាប់បី
ស្បែកក្នុងការវិនិច្ឆ័យអំពីអធិរាជគ្រីស្ទាន មិនមែនអធិរាជទាក់ទងនឹងបីស្បែកទេ?"
ដូចគ្នាដែរ ៖ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើនទូលបង្គំ នឹង ចូលទៅក្នុងសមណៈ របស់
ព្រះអង្គ ប្រសិនបើ គណៈសង្ឃប្បប្រជាស្រុកអនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំទៅដោយពោល
ថាករណីនៃសេចក្តីជំនឿត្រូវត្រូវបានឮ ក្នុងព្រះវិហារ ចំពោះមុខ ប្រជាជន ។

គាត់ប្រកែកថា ករណីខាងវិញ្ញាណ ដែលជាសាសនាមួយ មិនត្រូវត្រូវបានយក
ទៅកាន់តុលាការរដ្ឋប្បវេណីជាកន្លែងដែលការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយពាក្យប្រមាថ
ត្រូវបានចាក់ផ្សាយ ។ មនុស្សទាំងអស់សរសើរការជាប់លាប់របស់គាត់ក្នុងរឿង
នេះ ។ គាត់និយាយត្រូវរហូតដល់ទៅ និយាយថាបើប្រើអំពើហិង្សាលើរាកាយ
គាត់នឹងអត់ព្រមទេគាត់និយាយថា"ខ្ញុំ មិនព្រមបោះបង់កន្លែងដែលបានប្រព្រឹត្ត
ចំពោះខ្ញុំ" ។ ប៉ុន្តែត្រូវបង្ខំខ្ញុំមិនដឹង ថាត្រូវទប់ទល់ដោយរបៀបណាទេព្រោះ
អាវុធរបស់យើងគឺការអធិស្ឋាន និងទឹកភ្នែក ។ "សូមឱ្យយើងសង្កេតមើលការ
សម្របសម្រួល និងការប្រុងប្រយ័ត្នឯករិចនៈរបស់បុរសដ៏វិសុទ្ធនេះ រួមផ្សំជាមួយ
នឹងចិត្តដ៏អស្ចារ្យ ។ Justina ដែលជាម្តាយរបស់ Emperor ដោយសារតែនាង
មិនអាចទាញគាត់ទៅខាង Arians បានព្យាយាមបណ្តេញគាត់ចេញពីរដ្ឋាភិបាល
នៃព្រះវិហារ ។ នោះនឹងកើតឡើងប្រសិនបើគេកោះហៅមកក្នុងសំណុំរឿងខាង
លើទ្រង់បានយាងមកព្រះបរមរាជវាំង ដូច្នេះហើយ ទ្រង់បានបដិសេធថា ព្រះ
ចៅអធិរាជមិនមែនជាចៅក្រមត្រឹមត្រូវនៃជម្លោះដ៏ធំបែបនេះទេ ។ នេះជាការ
វិនិច្ឆ័យថាគាត់គួរស្លាប់ជាជាងយកគំរូបែបនេះដោយការយល់ព្រមបញ្ជូនទៅកាន់
កូនចៅតែ បើមានអំពើហិង្សាក៏គាត់មិនគិតចង់តតាំងដែរ ព្រោះគាត់និយាយថា

វាមិនមែនជាផ្នែកនៃសង្គមការពារជំនឿនិងសិទ្ធិសាសនាដោយអារុធិប្បន្នក្នុងករណី
 ផ្សេងទៀតគាត់ បង្ហាញខ្លួនគាត់ថាបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីធ្វើអ្វីដែលព្រះ
 ចៅ អធិរាជបាន បង្គាប់ ។ ទឹកដីនៃក្រុមជំនុំថ្វាយស្វយសារអាករ ។
 ប្រសិនបើគាត់ស្វែងរកវាល គាត់មានអំណាចដើម្បីទាមទារពួកគេ ។ គ្មាន
 យើងណាម្នាក់ប្រឆាំងឡើយ ។ ហ្គេហ្គេរីក៏និយាយយ៉ាងនេះថា “ខ្ញុំមិនមែនទេ”
 គាត់និយាយថា “ខ្ញុំមិនដឹងអំពីពិនិត្យរបស់ម្ចាស់ដ៏ស្ងប់ស្ងាត់បំផុតរបស់យើងទេ
 ថាវាមិនមែនជាទម្លាប់របស់គាត់ក្នុងការធ្វើអន្តរាគមន៍ក្នុងករណីដែលទាក់ទងនឹង
 សង្ឃក្រែងលោគាត់មាបន្តកម្មទាំងអស់ ។ អំពើបាបរបស់យើងជាទូទៅទ្រង់មិន
 រាប់បញ្ចូលព្រះចៅអធិរាជពីការវិនិច្ឆ័យសង្ឃទេប៉ុន្តែទ្រង់មានបន្ទូលថាមានករណី
 ខ្លះដែលទ្រង់គួរតែទុកសម្រាប់ការជំនុំជំរះរបស់សាសនា ។ រាវាំងព្រះអង្គម្ចាស់
 ដែលមិនសូវមានសាសនាមិនឲ្យរាវាំងព្រះវិហារក្នុងការប្រព្រឹត្តិទៅដោយអំពើហឹង្សា
 និងអាជ្ញាបណ្ណរបស់ពួកគេប៉ុន្តែពួកគេមិនយល់ព្រមចំពោះព្រះអង្គម្ចាស់ដែល
 ជ្រៀតជ្រែកសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេក្នុងកិច្ចការសាសនាឡើយប្រសិនបើវាត្រូវបាន
 ធ្វើឡើងដើម្បីបម្រើដល់ការបញ្ជារបស់ព្រះវិហារ ។ មិនមែនដើម្បីបង្អាក់វាទេ
 ហើយដើម្បីបង្កើតវិន័យមិនមែនដើម្បីរំលាយវាទេ ។ ដោយសារព្រះវិហារមិន
 មានអំណាចក្នុងការបង្ខិតបង្ខំ ហើយមិនគួរស្វែងរកទេ (ខ្ញុំកំពុងនិយាយអំពីការ
 បង្ខិតបង្ខំស៊ីវិល) វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់ស្តេច និងចៅហ្វាយនាយដែលគោរព
 សាសនាដើម្បីទ្រទ្រង់សាសនាដោយច្បាប់ សេចក្តីបង្គាប់ និងការវិនិច្ឆ័យ ។
 តាមរបៀបនេះ បន្ទាប់ពីអធិរាជ Maurice បានបញ្ជាទៅប៊ីស្ស្វេតមួយចំនួនឱ្យ
 ទទួលប៊ីស្ស្វេតជិតខាងរបស់ពួកគេ ដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញដោយមនុស្សព្រៃ
 ផ្សេង ហ្គេហ្គេរីបានបញ្ជាក់ពីបទបញ្ជារបស់គាត់ ហើយជំរុញឱ្យពួកគេគោរពតា

ម ។ នៅពេលដែល Gregory ខ្លួនគាត់ត្រូវបានដាស់តឿនដោយអធិរាជដូចគ្នា ឱ្យផ្សះផ្សាជាមួយ John ដែលជាប្រធាននៃ Constantinople គាត់បានផ្តល់ហេតុផលថាហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនគួរត្រូវបានស៊ើបឆ្នោត ។ ទោះជាយ៉ាងណាគាត់មិន អួតពីអភ័យឯកសិទ្ធិពីតុលាការខាងលោកីយ៍ទេ ប៉ុន្តែសន្យាថាគាត់នឹង គោរព តាមដែលមនសិការអនុញ្ញាត ។ ហើយនៅពេលដំណាលគ្នានោះគាត់និយាយថា Maurice បានធ្វើនូវអ្វីដែលក្លាយជាព្រះអង្គម្ចាស់ដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមក្នុងការផ្តល់បញ្ហាបែបនេះដល់ពួកប្រធាន ។

ជំពូកទី XII

វិន័យនៃសាសនាចក្រ ៖ មេរបស់វាប្រើក្នុងការចោទប្រកាន់ និងការផ្សព្វផ្សាយ

(ការពិភាក្សាអំពីអំណាចនៃកូនសោក្នុងវិន័យពិត ៖ ការបញ្ចប់ និងដំណើរការ
នៃការប្រៀនប្រដៅ, ១-៧)

1. ភាពចាំបាច់ និងធម្មជាតិនៃវិន័យព្រះវិហារ វិន័យនៃក្រុមជំនុំ

ការពិភាក្សាដែលយើងបានបង្វែរទៅកន្លែងនេះ ត្រូវតែពិចារណាដោយសង្ខេប
ដើម្បីយើងអាចនៅទីនោះ បន្ទាប់ពីឆ្លងកាត់ទៅ ប្រធានបទដែលនៅសល់ ។
វិន័យអាស្រ័យលើអំណាចនៃកូនសោភាគច្រើន និង លើយុត្តាធិការខាងវិញ្ញា
ណ ។ ដើម្បីយល់កាន់តែច្បាស់សូមឲ្យយើងបែងចែកក្រុមជំនុំជាពីរធំៗ គឺ
បព្វជិត និងមនុស្ស ។ ខ្ញុំហៅតាមធម្មតាថា “បព្វជិត” ដែលធ្វើកិច្ចបម្រើសា
ធារណៈក្នុងព្រះវិហារ ។ ដំបូងយើងនឹងនិយាយអំពីវិន័យធម្មតាដែលគ្រប់គ្នាគួរ
តែដាក់ចូល ពេលនោះយើងនឹងទៅដល់បព្វជិត ដែលក្រៅពីធម្មវិន័យមានរៀងខ្លួ
ន ។ ផ្ទះដែលមានគ្រួសារតូចមួយអាចរក្សា ទុកក្នុងស្ថានភាពសមរម្យដោយ
មិនមានវិន័យវា ជាការចាំបាច់ជាងនេះទៅទៀត ។

ដែលលក្ខខណ្ឌរបស់ពួកគេត្រូវបានបញ្ជាតាមដែលអាចធ្វើបាន ។ ដូច្នេះ
ហើយដោយសារគោលលទ្ធិនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រលឹងនៃក្រុមជំនុំ
នោះការប្រៀនប្រដៅក៏ដើរតួជាសរសៃរបស់វាដែរ ដែលតាមរយៈនោះ សមាជិក
នៃរូបកាយបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅកន្លែងរៀងៗខ្លួន ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អស់អ្នក
ដែលចង់ដកវិន័យចេញ ឬរារាំងការស្តារឡើងវិញ ទោះជាពួកគេធ្វើនេះដោយ

ចេតនា ឬដោយអវិជ្ជាក៏ដោយប្រាកដជារួមចំណែកដល់ការរំលាយក្រុមជំនុំចុងក្រោយ ។ តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើម្នាក់ៗត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើតាមចិត្ត? ប៉ុន្តែវានឹងកើតឡើងបើសិនជាការផ្សព្វផ្សាយគោលលទ្ធិមិនមានបន្ថែមការដាស់តឿនឯកជនការកែតម្រូវ និង ជំនួយផ្សេងទៀតនៃ ការតម្រូវដែលទ្រទ្រង់គោលលទ្ធិហើយកុំទុកឱ្យវានៅ ទំនេរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការប្រៀនប្រដៅប្រៀបដូចជាខ្សែការពារដើម្បីទប់ និងទប់ទល់នឹងអ្នកដែលខឹងនឹងគោលលទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ឬដូចជាដើម្បីជំរុញអ្នកដែលមានទំនោរតិចតួចហើយពេលខ្លះក៏ដូចជាដំបងរបស់ឪពុកដើម្បីដេញដោយស្លូតបូតនិងដោយភាពទន់ភ្លន់នៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អស់អ្នកដែលបានលុតជង្គង់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងយល់ឃើញពីការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលចាប់ផ្តើមតំណក់ហែងដល់ក្រុមជំនុំ ដោយសារគ្មានការព្រួយបារម្ភណ៍និងគ្មានមធ្យោបាយរារាំងប្រជាជន ភាពចាំបាច់ខ្លួនឯងបានស្រែកឡើងថា ត្រូវការដំណោះស្រាយ ។ ឥឡូវនេះ នេះជាឱសថតែមួយគត់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាត់ និង ជាឱសថ ដែលតែងតែប្រើក្នុងចំណោមអ្នកគោរពព្រះ ។

2. ដំណាក់កាលនៃវិន័យព្រះវិហារ មូលដ្ឋានគ្រឹះ

ដំបូងនៃវិន័យគឺការផ្តល់កន្លែងសម្រាប់ទូន្មានឯកជន ។ ពោលគឺថាបើអ្នកណាមិនបំពេញ កាតព្វកិច្ចដោយស្ម័គ្រចិត្តឬប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតឬមិនប្រកបដោយកិត្តិយសឬ ប្រព្រឹត្ត អំពើ ដែល គួរ បន្ទោសអ្នកនោះគួរតែអនុញ្ញាតឲ្យគេដាស់តឿនខ្លួនឯង ។ ហើយនៅពេលដែលស្ថានការណ៍ ទាមទារនោះបុរសគ្រប់រូបគួរតែព្យាយាមដាស់តឿនបងប្រុសរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យត្រួតង្វាល និងអាចារ្យត្រូវប្រយ័ត្នប្រយោជន៍ក្នុងការធ្វើកិច្ចការនេះ ព្រោះកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេមិនត្រឹមតែ

ផ្សព្វផ្សាយដល់ប្រជាជនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវព្រមាន និងដាស់តឿននៅតាមផ្ទះ
នីមួយៗ គ្រប់ទីកន្លែងដែលពួកគេមិនមានប្រសិទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការណែនាំទូទៅ ។ ប៉ុល បង្រៀន រឿង នេះពេលគាត់ប្រាប់ថាគាត់បង្រៀនជាឯកជន
និងពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយ [កិច្ចការ ២០:២០] ហើយប្រកាសខ្លួនគាត់ថា «
គ្មានសេននៃឈាមនៃមនុស្សទាំងអស់ » [ខ. ២៦] ដោយសារ គាត់ «
មិនព្រមដាស់តឿនអ្នករាល់គ្នាទាំងយប់ទាំងថ្ងៃដោយទឹកភ្នែក ឡើយ» [កិច្ចការ
២០:៣១] ។ សម្រាប់គោលលទ្ធិទទួលបានកម្លាំង និងសិទ្ធិអំណាច ដែលអ្នក
បម្រើមិនត្រឹមតែពន្យល់ទាំងអស់គ្នាអំពីអ្វីដែលពួកគេជំពាក់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ
ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានសិទ្ធិ និងមធ្យោបាយដើម្បីតម្រូវឱ្យរក្សាដោយអ្នកដែល
គាត់បានសង្កេតឃើញថាមិនគោរព ឬខ្ចីមចំពោះការបង្រៀនរបស់គាត់ ។
ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់រឹងចេសបដិសេធការដាស់តឿនបែបនេះ ឬបង្ហាញថា
គាត់មើលងាយពួកគេដោយប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអំពើអាក្រក់របស់គាត់ បន្ទាប់ពីបាន
ដាស់តឿនជាលើកទីពីរនៅចំពោះមុខសាក្សី ព្រះគ្រីស្ទបង្គាប់ថាគាត់ត្រូវហៅគាត់
ទៅកាន់ សាលាក្តីនៃសាសនាចក្រ នោះគឺជាការប្រជុំនៃពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ ហើយ
មានការដាស់តឿនយ៉ាងតឹងរ៉ឹងជាងនេះទៅទៀត ដូចជាដោយអាជ្ញាធរសាធារណៈ
ណា ដូច្នេះប្រសិនបើគាត់គោរពព្រះវិហារ គាត់អាចចុះចូល និងគោរពតាម ។
ប្រសិនបើគាត់មិនចុះចាញ់នឹងការនេះទេ ប៉ុន្តែនៅតែតស៊ូក្នុងអំពើទុច្ចរិតរបស់
គាត់ នោះព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បង្គាប់ថា ក្នុងនាមជាអ្នកមើលងាយក្រុមជំនុំ នោះគាត់
នឹងត្រូវដកចេញពីការប្រកបរបស់ពួកអ្នកប្រាជ្ញ [ម៉ាថាយ ១៨:១៥, ១៧]
។

3. លាក់បាំងនិងបើកអំពើបាប

ប៉ុន្តែដោយសារព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅទីនេះតែនិយាយអំពីកំហុសសម្ងាត់ នោះ យើងត្រូវតែប្រកាសការបែងចែកនេះ ៖ អំពើបាបខ្លះមានលក្ខណៈឯកជន ។ ផ្សេងទៀត ជាសាធារណៈ ឬបង្ហាញដោយបើកចំហ ។ ពីអតីតកាល ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សគ្រប់រូបថា ៖ «ត្រូវបន្ទោសគាត់ រវាងអ្នកនិងគាត់ តែម្នាក់ឯង» [ម៉ាថាយ ១៨:១៥] ។ ប៉ុន្តែនិយាយទៅកាន់ដើម្បីថែអំពីអំពើបាបដែលបើកចំហថា ៖ «ចូរបន្ទោសគេនៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យអ្នកឯទៀតភ័យខ្លាច» ៥:២០] ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលពីមុនថា “បើបងប្អូនឯងបានធ្វើបាបនឹងឯងហើយ” [ម៉ាថាយ ១៨:១៥] ។ ឃ្លានេះ [« ប្រឆាំងនឹងអ្នក »] (លុះត្រាតែអ្នកចង់ឈ្មោះប្រកែកគ្នា) អ្នកមិនអាចយល់ផ្សេងពីការចេះដឹងតែម្នាក់ឯង គ្មានអ្នកដទៃដឹងឡើយ» ។ ខ្លួនគាត់ធ្វើតាមករណីរបស់ពេត្រុស ។ ដ្បិតពេលពេត្រុសបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបរហូតដល់មានរឿងអាស្រូវជាសាធារណៈ ប៉ុន្តែមិនបានដាស់តឿនគាត់ដោយឯកជនទេ តែបាននាំគាត់ចូលក្នុងវត្តមាននៃពួកជំនុំវិញ ២:១៤] ។ ដូច្នេះនេះនឹងជាលំដាប់ដ៏ត្រឹមត្រូវដែលត្រូវធ្វើ ៖ ដើម្បីអនុវត្តក្នុងការកែប្រែអំពើបាប សម្ងាត់តាមជំហានដែលបានដាក់ចេញដោយព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែនៅក្នុងអំពើបាបបើកចំហប្រសិនបើបទល្មើសនោះពិតជាសាធារណៈមែន នោះត្រូវចាត់ការភ្លាមៗ ដើម្បីធ្វើការស្តីបន្ទោសយ៉ាងឱឡារិកដោយក្រុមជំនុំ ។

4. អំពើបាបស្រាល និងធ្ងន់ធ្ងរ

នេះគឺជាភាពខុសគ្នាមួយទៀត ៖ នៃអំពើបាបខ្លះជាកំហុស ។ ឧក្រិដ្ឋកម្ម ឬអំពើអាក្រក់ ។ ដើម្បីកែដំរូវចុងក្រោយនេះ យើងមិនត្រូវប្រើតែពាក្យ

ដាស់តឿន ឬការស្តីបន្ទោសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាមធ្យោបាយដោះស្រាយដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ជាងនេះទៀត ៖ ដូចដែលប៉ុលប៉ានបង្ហាញនៅពេលដែលគាត់មិនត្រឹមតែប្រដៅ អ្នកក្រុងកូរិនថូសដោយពាក្យសំដីប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងដាក់ទោសគាត់ដោយ excommunication ភ្លាមៗនៅពេលដែលគាត់បានឃើញឧក្រិដ្ឋកម្ម [១កូរិនថូស ៥:៣] ។ ឥឡូវនេះ យើងចាប់ផ្តើមមើលឃើញកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែល យុត្តាធិការខាងវិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំ ដែលដាក់ទណ្ឌកម្មអំពើបាបស្របតាមព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាជំនួយដ៏ល្អបំផុតនៃសុខភាព មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃស ណ្តាប់ធ្នាប់ និងចំណងនៃសាមគ្គីភាព ។ ដូច្នេះហើយ ដោយមិនរាប់បញ្ចូល ការរួមគំនិតរបស់ខ្លួន ជនធិតក្បត់ ជនកំផិត ចោរ ចោរប្លន់មនុស្សល្ងើញអ្នក ភូតកុហក សាក្សីក្លែងក្លាយ និងប្រភេទផ្សេងទៀត ក៏ដូចជាមនុស្សឃោរឃៅ (ដែលនៅពេលដែលបានដាស់តឿនយ៉ាងត្រឹមត្រូវពីអំពើស្រាលរបស់ពួកគេ ចំអកដល់ព្រះជាម្ចាស់ និងការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់) សាសនាចក្រទាមទារដោយ ខ្លួនវាផ្ទាល់ គ្មានអ្វីដែលមិនសមហេតុផលទេ ប៉ុន្តែការអនុវត្តយុត្តាធិការដែល ប្រគល់ឱ្យវាដោយព្រះអម្ចាស់ ។ ឥឡូវនេះ ដើម្បីកុំឱ្យនរណាម្នាក់មើលងាយ ការជំនុំជំរះរបស់ពួកជំនុំ ឬចាត់ទុកការថ្កោលទោសដោយការបោះឆ្នោតរបស់អ្នក ជឿថាជារឿងតូចតាច នោះព្រះអម្ចាស់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា នេះមិនមែនជាការ បោះពុម្ពផ្សាយទោសរបស់ទ្រង់ទេ ហើយអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើនៅលើផែនដីគឺ បានផ្តល់សច្ចាប័ននៅស្ថានសួគ៌ ។ ដ្បិតគេមានព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ដើម្បី ផ្តន្ទាទោសមនុស្សទុច្ចរិត ។ ពួកគេមានព្រះបន្ទូលដើម្បីទទួលអ្នកដែលប្រែចិត្ត ចូលក្នុងព្រះគុណ [ម៉ាថាយ ១៦:១៩:១៨ ; យ៉ូហាន ២០:២៣] ។ អស់អ្នកដែលជឿ ទុកចិត្តថាបើគ្មានចំណងនៃការប្រៀនប្រដៅនេះទេសាសនា

ចក្រអាចឈរ យូរពីខ្ញុំនិយាយថាខុស ; តិចតួច ប្រហែលជាយើងអាចទៅ
ដោយនិទណ្ឌភាពដោយគ្មានជំនួយដែលព្រះអម្ចាស់បានទតឃើញថាចាំបាច់
សម្រាប់យើង ។ ពិតណាស់ ភាពខុសគ្នានៃការប្រើប្រាស់នៃវិន័យនេះនឹង
បង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បាស់ថាពើកម្រៃការបស់វាគឺអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា !

5. គោលបំណងនៃការប្រៀនប្រដៅរបស់ក្រុមជំនុំ

នៅក្នុងការកែតម្រូវ និងការបញ្ចេញមតិនេះ សាសនាចក្រមានទស្សនៈបី ។
ទីមួយគឺថាអ្នកដែលដឹកនាំជីវិតដ៏ស្មោកគ្រោក និងអាក្រក់ មិនអាចត្រូវបានគេ
ហៅថាជាគ្រិស្តបរិសុទ្ធ ធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចជាព្រះវិហារ
បរិសុទ្ធរបស់គាត់ [cf. អេភ. ៥ : ២៥-២៦] ជាការឃុបឃិតរបស់
មនុស្សអាក្រក់ ហើយត្រូវគេបោះបង់ចោល ។ ដោយសារក្រុមជំនុំខ្លួនឯងជា
រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [កូឡ ១:២៤] នោះ វាមិនអាចត្រូវបានខូចដោយសារ
សមាជិកដ៏អាក្រក់ និងពុករលួយបែបនេះដោយគ្មានភាពអាម៉ាស់ធ្លាក់មកលើ
ក្បាលរបស់វាឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដើម្បីកុំឲ្យមានរឿងបែបនេះនៅក្នុង
ក្រុមជំនុំដើម្បីដាក់ឈ្មោះដ៏ពិសិដ្ឋបំផុតរបស់ខ្លួនដោយអាម៉ាស់ នោះពួកគេពឹងផ្អែក
ទុក្ខវិវត្តដែលបានបង្ហាញឲ្យឃើញថាជាគ្រីស្ទានវិញ ត្រូវតែត្រូវបានហាមឃាត់ពី
ក្រុមគ្រួសាររបស់វា ។ «ហើយនៅទីនេះផងដែរ យើងត្រូវតែរក្សាលំដាប់នៃ
ពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីកុំឱ្យវាត្រូវបានបង្អាប់ដោយការផ្សាយ
ពាណិជ្ជកម្មដោយមិនរើសអើង ។ ការចែកចាយរបស់វាត្រូវបានប្រព្រឹត្ត
ប្រសិនបើគាត់ដឹងហើយនឹងសារភាពដោយចេតនានូវបុគ្គលដែលមិនសក្តិសម
ដែលគាត់អាចងាកចេញបានត្រឹមត្រូវនោះមានកំហុសនៃការប្តូរដូចជាគាត់បាន
បោះសាកសពរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅសត្វឆ្កែ ។ នៅលើគណនីនេះ Chrysostom

វាយលុកយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរប្រឆាំងនឹងបូជាចារ្យដែលខ្លាចអំណាចនៃបុរសដ៏អស្ចារ្យមិន
 ហ៊ានដកចេញពីនរណាម្នាក់ឡើយ ។ គាត់និយាយថា "ឈាម" នឹងត្រូវបាន
 ទាមទារនៅក្នុងដែរបស់អ្នក ។ [អេសេក ៣៖១៨:៣៣:៨] បើអ្នកខ្លាច
 មនុស្សម្នាក់គាត់ នឹង សើចចំអក អ្នក ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកកោតខ្លាចព្រះ នោះ
 អ្នកនឹងត្រូវគេគោរពក្នុងចំណោមមនុស្សផងដែរ ។ កុំឲ្យយើងខ្លាចផ្ទៃពណ៌
 ស្វាយ មកុដ ; នៅទីនេះយើងមានថាមពលខ្លាំងជាង ។ ខ្ញុំពិតជាសុខចិត្ត
 លះបង់រូបកាយរបស់ខ្ញុំឱ្យស្លាប់ ហើយទុកឱ្យឈាមរបស់ខ្ញុំបង្ហូរចេញ ជាជាងចូល
 រួមក្នុងការបំពុលនោះ ។ « ដូច្នេះ ក្រែងអាថ៌កំបាំងដ៏ពិសិដ្ឋបំផុតនេះត្រូវ
 អាម៉ាស់ នោះការវិនិច្ឆ័យគឺត្រូវការយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការចែកចាយរបស់វា ប៉ុន្តែវា
 អាចមានតែតាមយុត្តាធិការនៃសាសនាចក្រប៉ុណ្ណោះ គោលបំណងទីពីរគឺដើម្បីកុំ
 ឲ្យអំពើល្មើមិនត្រូវបានបង្ខូចដោយក្រុមមនុស្សអាក្រក់ឥតឈប់ឈរ ។ ដូចដែល
 កើតមានជាទូទៅ ។ សម្រាប់ (ទំនោររបស់យើងក្នុងការរង្វេងចេញពីផ្លូវ) គ្មាន
 អ្វីងាយស្រួលជាងសម្រាប់យើងដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយគំរូអាក្រក់ពីការរស់នៅ
 ត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ គាត់និយាយថា "ដំបែតិចតួច" គាត់និយាយថា "
 ferment ទាំងមូល . [១ កូរិនថូស 5 : 6] ហើយគាត់បានប្រមើល
 ឃើញថាមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងខ្លាំងនៅទីនេះ ដែលគាត់ហាមមិនឲ្យសេពគប់នឹង
 គាត់ បើបងប្រុសណាម្នាក់មានឈ្មោះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើ
 ប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ជនទុច្ចរិត អ្នកគោរពបូជារូបព្រះ អ្នកប្រមឹក ។
 ឬអ្នកជេរប្រមាថ "ខ្ញុំមិនអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកសូម្បីតែយកអាហារជាមួយបុរសបែបនេះ
 . [កូរិនថូស ៥:១១] * គោលបំណងទីបី គឺថាអស់អ្នកដែលឈ្នះដោយ
 ការអៀនខ្មាសដោយសារភាពមូលដ្ឋានរបស់ខ្លួនចាប់ផ្តើមប្រែចិត្ត ហើយពួកអ្នក

ដែលស្ថិតក្រោមការប្រព្រឹត្តដោយសុភាពនឹងក្លាយទៅជាវិវិធចចេសជាង ដូច្នេះ បានចំណេញដោយការដាក់ប្រដៅអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ។ ភ្នាក់ឡើងនៅពេល ដែលគេមានអារម្មណ៍ថាមានដំបង ។ សាវ័កមានន័យយ៉ាងនេះនៅពេលដែលគាត់ និយាយដូចខាងក្រោម: "ប្រសិនបើនរណាម្នាក់មិនគោរពតាមការបង្រៀនរបស់ យើង, ចំណាំបុរសនោះ ហើយកុំរួមគ្នាជាមួយនឹងគាត់ឡើយ ដើម្បីឲ្យគាត់ត្រូវ ខ្មាស" [II Thess. ៣:១៤] ដូចគ្នានេះដែរ នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ពេល ដែលគាត់សរសេរថាគាត់បានប្រគល់បុរសកូរិនថូសទៅអារក្សសាតាំង ៖ « « ដើម្បីឲ្យវិញ្ញាណរបស់គាត់បានទៅ ។ បានរក្សាទុកនៅថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ » [កូរិនថូស ៥:៥] ; នោះគឺ (ដូចដែលខ្ញុំបកស្រាយ) ប៉ុលបានប្រគល់គាត់ទៅ ការប៉ោលទោសបណ្តោះអាសន្ន ដើម្បីគាត់អាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់ កល្បជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែគាត់និយាយអំពី«ការប្រគល់ឲ្យសាតាំង» ដោយសារ អារក្សនៅខាងក្រៅក្រុមជំនុំ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។

សំដៅលើឃ្លានេះទៅនឹងភាពរអាក់រអួលនៃសាច់ឈាម "ប៉ុន្តែនេះហាក់ដូចជាគួរ ឱ្យសង្ស័យណាស់សម្រាប់ខ្ញុំ ។

6. ការចាត់ចែងវិន័យព្រះវិហារនៅក្នុងករណីផ្សេងៗ

ជាមួយនឹងគោលបំណងទាំងនេះត្រូវបានរាប់បញ្ចូល វានៅតែមានសម្រាប់ពួក យើងដើម្បី សូមមើលពីរបៀបដែលក្រុមជំនុំអនុវត្តផ្នែកនៃវិន័យនេះ ដែលស្ថិត នៅក្នុងដែនសមត្ថកិច្ចរបស់ខ្លួន ។ ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយ អនុញ្ញាតឱ្យយើងរក្សា ការបែងចែកដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ: ថាអំពើបាបខ្លះជាសាធារណៈ ខ្លះទៀត ជាឯកជន ឬជាសម្ងាត់ខ្លះ ។ អំពើបាបសាធារណៈ គឺជាអំពើដែលមិនបានមើល

ឃើញដោយ បុគ្គលម្នាក់ ឬពីរនាក់ ប៉ុន្តែបានប្រព្រឹត្តដោយចំហ និងចំពោះ
អំពើបាបនៃក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ ខ្ញុំហៅអំពើបាបដោយសម្ងាត់ មិនមែនជាអំពើ
ដែលលាក់កំបាំងទាំងស្រុងពីមនុស្សនោះទេ ដូចជាមនុស្សលាក់ពុត (ត្បិតទាំង
នេះមិនស្ថិតនៅក្រោមការវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកជំនុំទេ) ប៉ុន្តែអ្នកទាំងនោះ ប្រភេទទី
មួយមិនត្រូវការជំហានដែលព្រះគ្រីស្ទបានរាយបញ្ជី [ម៉ាថាយ ១៨ : ១៥-១៧]
ប៉ុន្តែនៅពេលអំពើបាបបែបនេះលេចឡើង នោះក្រុមជំនុំគួរតែបំពេញកាតព្វកិច្ច
របស់ខ្លួននៅក្នុង កោះហៅ គាត់ធ្វើបាប ហើយកែគាត់តាមកំហុសរបស់គាត់..
នៅក្នុងប្រភេទទីពីរ យោងទៅតាមច្បាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ករណីនេះមិនកើតឡើង
ចំពោះមុខក្រុមជំនុំទេ ដលាបណាមនុស្សមានបាបក្លាយជាមនុស្សអាក្រក់ ។
នៅពេលដែលវាបានមកដល់មុខព្រះវិហារ នោះការបែងចែកផ្សេងទៀតរវាង
ឧក្រិដ្ឋកម្ម និងកំហុសគឺត្រូវសង្កេត ។ ចំពោះអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ មិនត្រូវ
ប្រើក្នុងអំពើបាបស្រាលជាងនេះទេ ប៉ុន្តែការប្រៀនប្រដៅដោយពាក្យសំដីគឺគ្រប់
គ្រាន់ហើយ ហើយថាស្រាល និងជាឪពុក ដែលមិនគួររឹងរូស ឬយល់ច្រឡំ
ចំពោះមនុស្សមានបាបនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវនាំគាត់ត្រឡប់មករកខ្លួនវិញ ដើម្បីឲ្យ
គាត់រីករាយជាជាងសោកសៅ ។ គាត់ត្រូវបានកែផ្សំ ។ ប៉ុន្តែការប្រព្រឹត្ត
ដែលគួរឲ្យខ្មាសអៀនត្រូវតែទទួលការប្រដៅដោយវិធីព្យាបាលដ៏តឹងរឹង ។ វា
មិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ប្រសិនបើគាត់ ដែលធ្វើជាគំរូអាក្រក់ តាមរយៈអំពើអាក្រក់
របស់គាត់ បានធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំបានរងរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនោះ ត្រូវបានប្រៀន
ប្រដៅដោយពាក្យសំដីតែប៉ុណ្ណោះ . ប៉ុន្តែ គាត់គួរតែមានពេលមួយដើម្បីដក
ខ្លួនពីការរូបរួមនៃពិធីជប់លៀងរហូតដល់គាត់ផ្តល់ការធានាអំពីការប្រែចិត្តរបស់
គាត់ ។ ប៉ុលមិនត្រឹមតែស្តីបន្ទោសអ្នកក្រុងកូរិនថូសដោយពាក្យសម្តីប៉ុណ្ណោះទេ

ប៉ុន្តែបានបណ្តេញគាត់ចេញពីក្រុមជំនុំ ហើយក៏បានស្តីបន្ទោសពួកកូរិនថូសឲ្យ
 ទ្រាំទ្រនឹងគាត់ជាយូរមកហើយ [I Cor . ៥:១-៧] ។ ព្រះវិហារបុរាណ
 និងល្អជាងបានរក្សានីតិវិធីនេះ ខណៈពេលដែលរដ្ឋាភិបាលស្របច្បាប់មានការរីក
 ចំរើន ។ ដ្បិតបើអ្នកណាម្នាក់បានប្រព្រឹត្តបទឧក្រិដ្ឋដែលបង្កឲ្យមានការ
 ប្រមាថ នោះដំបូងគេត្រូវបានបញ្ជាឲ្យចៀសវាងការទទួលទានអាហារពេលល្ងាច
 ដ៏ពិសិដ្ឋ បន្ទាប់មកបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះ ហើយធ្វើជាសាក្សីអំពីការប្រែចិត្ត
 នៅចំពោះក្រុមជំនុំ ។ ជាងនេះទៅទៀត មានពិធីដ៏ឧត្តារិក ដែលត្រូវបាន
 ណែនាំជាទម្លាប់ ជាសញ្ញានៃការប្រែចិត្តចំពោះអ្នកដែលបានរំលង ។ នៅពេល
 ដែលការទាំងនេះត្រូវបានអនុវត្តចំពោះការពេញចិត្តនៃក្រុមជំនុំ អ្នកប្រែចិត្តត្រូវ
 បានទទួលដោយព្រះគុណជាមួយនឹងការដាក់ដៃជាការទទួលភ្ញៀវដែលCyprian
 តែងតែហៅថា "សន្តិភាព" គាត់ក៏ពិពណ៌នាយ៉ាងខ្លីអំពីពិធីបែបនេះផងដែរ ។
 គាត់និយាយថា "ពួកគេធ្វើបាបកម្ម" សម្រាប់រយៈពេលកំណត់មួយ បន្ទាប់មក
 ពួកគេមកសារភាពជាសាធារណៈ ហើយតាមរយៈការដាក់ដៃរបស់ប៊ីស្យូព និង
 បព្វជិត ទទួលបានសិទ្ធិក្នុងការរូបរួម" ទោះបីជាប៊ីស្យូពជាមួយបព្វជិតរបស់គាត់
 មានអំណាចនៃការផ្សះផ្សាក៏ដោយ ។ វាទាមទារក្នុងពេលតែមួយនូវការយល់
 ព្រមពីប្រជាជន ដូចដែល Cyprian នៅកន្លែងផ្សេងទៀតបង្ហាញ ។

7. នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ វិន័យបានអនុវត្តចំពោះជនល្មើសទាំងអស់ដូចគ្នា
 ដូចដែលគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានលើកលែងពីវិន័យនេះទេ ទាំងព្រះអង្គម្ចាស់
 និងមនុស្សទូទៅបានដាក់ជូនវា ។ ហើយត្រូវ! ដ្បិតវាត្រូវបានបង្កើតឡើង
 ដោយព្រះគ្រីស្ទ ដែលវាសមល្មមនឹងដំបងរាជ និងមកដទាំងអស់ចុះចូល ។
 ដូច្នេះ Theodosius នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានដកហូតសិទ្ធិនៃការរូបរួមដោយ

Ambrose ដោយសារការសំលាប់ដែលបានធ្វើឡើងនៅថៃស្យាឡូនិក គាត់បានទម្លាក់អន្ទាក់រាជវង្សទាំងអស់របស់គាត់ ; នៅក្នុងព្រះវិហារគាត់បានយំជាសាធារណៈចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ដែលបានយកឈ្នះគាត់តាមរយៈការបោកបញ្ឆោតរបស់អ្នកដទៃ ហើយបានសុំការលើកលែងទោសដោយថ្ងូរនិងទឹកភ្នែក ។

ស្តេចធំៗមិនគួររាប់ថាជារឿងអាសអាភាស ដើម្បីបង្ខិតបង្ខំខ្លួនជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់នៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ជាស្តេចនៃស្តេច . ពួកគេក៏មិនគួរមិនពេញចិត្តដែរ ដែលពួកគេត្រូវបានជំនុំជម្រះដោយក្រុមជំនុំ ។ ដរាបណាពួកគេឮស្ទើរតែគ្មានអ្វីក្រៅពីពាក្យចចាមអាវ៉ាមនៅក្នុងតុលាការរបស់ពួកគេ នោះកាន់តែចាំបាច់ដើម្បីឱ្យពួកគេត្រូវព្រះអម្ចាស់ស្តីបន្ទោសតាមរយៈមាត់របស់សង្ឃ ។ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេគួរតែប្រាថ្នាមិនត្រូវបានប្រោសដោយពួកបូជាចារ្យ ដើម្បីព្រះប្រោសពួកគេក្នុងកន្លែងនេះ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីអំពីអ្នកទាំងនោះទេ ដែលតុលាការនេះត្រូវអនុវត្ត ។ ខ្ញុំបានពិភាក្សារឿងនេះនៅកន្លែងផ្សេងៗ ។ ខ្ញុំបន្ថែមតែមួយគត់នេះ : ដំណើរការរបស់ប៉ុលសម្រាប់ excommuni ការចាប់បុរសម្នាក់គឺជាច្បាប់មួយបើសិនជាអ្នកចាស់ទុំ មិន ធ្វើវាដោយខ្លួនឯងតែម្នាក់ឯងទេ ប៉ុន្តែដោយចំណេះនិងការពេញចិត្តពីក្រុមជំនុំ ក្នុងរបៀបនេះមហាជនមិនបានលើកឡើងពីសកម្មភាពនេះទេ ប៉ុន្តែបានធ្វើជាសាក្សី និងជាអាណាព្យាបាល ដើម្បីកុំឱ្យមានការប្រព្រឹត្តតាមការចង់បានរបស់មនុស្សមួយចំនួនតូចនោះ ។ ប្រាកដណាស់ លំដាប់ទាំងមូលនៃសកម្មភាព ក្រៅពីការអំពាវនាវដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះ គួរតែមានទំនាញដែលនិយាយដល់វត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីកុំឱ្យមានការងឿងឆ្ងល់ថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ជាប្រធាននៅសាលាក្តីរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។

(ការសម្របសម្រួលក្នុងវិន័យត្រូវបានណែនាំ ហើយអ្នកតឹងរ៉ឹងបានច្រលំ, 8-13)

៨. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនិងភាពស្មុគស្មាញក្នុងវិន័យព្រះវិហារ

ប៉ុន្តែយើងមិនគួររំលងការពិតដែលថាភាពធ្ងន់ធ្ងរបែបនេះត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយ "ស្មារតីនៃ ភាពទន់ភ្លន់ " [Gal ៦:១] ស័ក្តិសមនឹងក្រុមជំនុំ ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ជានិច្ច ដូចដែលប៉ុលបានបង្ហាបមក យើងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកដែលទទួលទោស មិនត្រូវរងទុក្ខព្រួយ [II Cor ២:៧] ។ ដូច្នេះ ឱសថមួយនឹងក្លាយទៅជាការបំផ្លិចបំផ្លាញ ។ ប៉ុន្តែតាមគោលបំណង វាជាការប្រសើរក្នុងការប្រកាន់យកច្បាប់នៃការសម្របសម្រួល ។ សម្រាប់ការផ្តាច់ខ្លួន គោលបំណងគឺដើម្បីដឹកនាំមនុស្សមានបាបឱ្យប្រែចិត្ត ហើយដកគំរូអាក្រក់ចេញពីកណ្តាល ក្រែងលោព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាប ឬអ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានញុះញង់ឱ្យយកតម្រាប់តាមពួកគេ ។ ប្រសិនបើយើងក្រឡេកមើលរឿងទាំងនេះ វានឹងងាយស្រួលសម្រាប់យើងក្នុងការវិនិច្ឆ័យថាតើភាពធ្ងន់ធ្ងរគួរទៅណា និងកន្លែងដែលវាគួរបញ្ឈប់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបផ្តល់ទីបន្ទាល់អំពីការប្រែចិត្តរបស់គាត់ដល់ក្រុមជំនុំ ហើយដោយសក្ខីភាពនេះលុបបំបាត់ការប្រមាថតាមដែលអាចធ្វើបាន នោះគាត់មិនត្រូវបានជំរុញទៀតទេ ។ ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបានជំរុញខ្លាំងណាស់ឥឡូវនេះនឹងមានលើសពីវិធានការដែលត្រូវបានកំណត់ ។ ក្នុងន័យនេះ យើងមិនអាចដោះសារអ្វីទាំងអស់ចំពោះភាពធ្ងន់ធ្ងរបុរាណនៃមនុស្សចាស់ ដែលទាំងពីរបានចាកចេញពីទាំងស្រុងពីបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏មានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរផងដែរ ។ មនុស្សទាំងឡាយ កាលដែលពួកគេបានបួសជាឧបោសថ និងការលះបង់ពីការរួមបរិសុទ្ធ ជួនកាលប្រាំពីរ ជួនកាលដល់បួន ជួនកាលបីឆ្នាំ និងពេលខ្លះសម្រាប់ជីវិត តើមានលទ្ធផលយ៉ាងណាខ្លះ

ប៉ុន្តែការលាក់ពុតដ៏ធំ ឬការអស់សង្ឃឹមយ៉ាងខ្លាំង? ដូចគ្នាដែរ វាគ្មានផល
ចំណេញ ឬព្យញ្ជនៈដោយហេតុផលដែលថាអ្នកដែលបានដួលម្តងទៀតមិនគួរត្រូវ
បានទទួលយកការប្រែចិត្តជាលើកទីពីរទេ ប៉ុន្តែគួរតែត្រូវបានបណ្តេញចេញពី
ក្រុមជំនុំរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់គាត់ ។ ទទួលស្គាល់ការខ្វះការប្រុង
ប្រយ័ត្នរបស់ពួកគេក្នុងរឿងនេះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំមិនយល់ស្របនឹង
ទំនៀមទម្លាប់សាធារណៈនៅទីនេះ ជាជាងចោទប្រកាន់អ្នកដែលបានប្រើវា
ដែលវាប្រាកដណាស់ថា អ្នកខ្លះមិនចូលចិត្តការអនុវត្តនេះ ប៉ុន្តែបានបដិសេធ
ដោយសារតែពួកគេមិនអាចកែវាបាន ការពិត Cyprian ប្រកាសពីរបៀបដែល
វាមិនមែនដោយឆន្ទៈរបស់គាត់ថាគាត់មានភាពម៉ត់ចត់ដូច្នេះ ។ គាត់និយាយ
ថា "ការអត់ធ្មត់របស់យើង" ហើយភាពទន់ភ្លន់ និងមនុស្សធម៌បានត្រៀមជា
ស្រេចសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកទាំងអស់ត្រឡប់ទៅព្រះវិហារវិញ ខ្ញុំ
ប្រាថ្នាចង់ឱ្យពួកទាហានរបស់យើងទាំងអស់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងជំរុំរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទ និងកន្លែងស្នាក់នៅរបស់ព្រះជាព្រះវរបិតា ។ អត់ទោសគ្រប់រឿងទាំងអស់
: ខ្ញុំមើលរំលងច្រើន ; ដោយភាពខ្លះខ្លាំងយ៉ាងខ្លះខ្លាំងក្នុងការនាំមកនូវ
ភាគរាជជាមួយគ្នា ខ្ញុំមិនពិនិត្យមើលដោយយុត្តិធម៌អំពីកំហុសដែលប្រព្រឹត្ត
ប្រឆាំងនឹងព្រះទេ ។ ក្នុងការលើកលែងទោសកំហុសច្រើនជាងដែលខ្ញុំគួរធ្វើ ខ្ញុំ
ខ្លួនឯងស្ទើរតែមានកំហុស ។ ខ្ញុំឱបក្រសោបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ភ្លាមៗ និង
ពេញលេញចំពោះអ្នកដែលត្រឡប់មកវិញក្នុងការប្រែចិត្ត ដោយសារភាពពីអំពើ
បាបរបស់ពួកគេក្នុងការធ្វើឲ្យការពេញចិត្តដោយរាបទាប និងសាមញ្ញ ។ "18
Chrysostom ពិបាកបន្តិច ប៉ុន្តែគាត់និយាយដូចតទៅនេះថា : "ប្រសិនបើព្រះ
ជាម្ចាស់មានចិត្តសប្បុរសយ៉ាងនេះ ហេតុអ្វីបានជាសង្ឃរបស់គាត់ចង់ហាក់ដូចជា

តឹងតែងម៉្លេះ? យើងដឹងហើយ លើសពីនេះទៅទៀត ភាពទន់ភ្លន់ដែល Augustine ប្រើចំពោះពួក Donatists គាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការយកត្រឡប់ទៅរកបីស្សពររបស់ពួកគេវិញទេ ហើយថាភាសាបន្ទាប់ពីការប្រែចិត្ត ! ប៉ុន្តែដោយសារតែការអនុវត្តផ្ទុយគ្នាបានកើតឡើង ពួកគេត្រូវបានបង្ខំឱ្យទទួលយកការវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកគេ ហើយធ្វើតាមវា

១. ដែនកំណត់នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងយោងទៅតាមវិន័យរបស់ក្រុមជំនុំ

ភាពទន់ភ្លន់នេះត្រូវបានទាមទារនៅក្នុងរាងកាយទាំងមូលនៃក្រុមជំនុំ ថាវាគួរដោះស្រាយដោយស្ងួតបូតចំពោះអ្នកដែលយឺតយ៉ាវ ហើយមិនគួរដាក់ទណ្ឌកម្មជាមួយនឹង យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញយោងតាមដីការបស់ប៉ុល បញ្ជាក់សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះពួកគេ [II Cor . 2 : 8] ស្រដៀងគ្នាដែរ ឧបាសកម្នាក់ៗគួរតែដាក់ចិត្តខ្លួនឯងចំពោះភាពស្ងួតបូត និងសុភាពនេះ ដូច្នេះហើយមិនមែនជាកិច្ចការរបស់យើងដែលត្រូវលុបចេញពី ចំនួនអ្នករើសតាំងដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញពីក្រុមជំនុំ ឬអស់សង្ឃឹម ហាក់បីដូចជាពួកគេបាត់បង់ទៅហើយ វាមានច្បាប់ត្រឹមត្រូវក្នុងការចាត់ទុកពួកគេថាបានផ្លាស់ប្តូរចេញពីក្រុមជំនុំហើយដូច្នេះ មកពីព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែសម្រាប់តែរយៈពេលដូចនោះ។ នៅតែបែកគ្នា ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេបង្ហាញភាពរឹងចចេសជាងភាពស្ងួតបូត នោះយើងនៅតែគួរសរសើរពួកគេចំពោះការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយសង្ឃឹមថានឹងមានរឿងល្អជាងនេះទៅទៀតនៅពេលអនាគត។ យើងក៏មិនគួរឈប់អំពាវនាវដល់ព្រះជំនួសពួកគេដែរ។ ហើយ(ដើម្បីដាក់វានៅក្នុងពាក្យមួយ) ចូរយើងកុំថ្កោលទោសដល់ស្លាប់មនុស្សដែលនៅក្នុងដៃ និងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់។ ផ្ទុយទៅវិញសូមឲ្យយើងវិនិច្ឆ័យលើលក្ខណៈ

នៃកិច្ចការរបស់ មនុស្សម្នាក់ៗ ដោយក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ពេល
 យើងធ្វើតាមច្បាប់នេះ យើងជាជាងប្រកាន់ជំហរលើការវិនិច្ឆ័យដ៏ទេវភាព ជា
 ជាងដាក់ខ្លួនយើងទៅមុខ ។ "សូមកុំទាមទារឱ្យខ្លួនយើងកាន់តែមានអាជ្ញាបណ្ណក្នុង
 ការវិនិច្ឆ័យឡើយ លុះត្រាតែយើងចង់កម្រិតអំណាចរបស់ព្រះ ហើយបង្ខាំង
 សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដោយច្បាប់ ។ ចំពោះព្រះ នៅពេលណាដែលវាគាប់
 ព្រះហឫទ័យទ្រង់ ផ្លាស់ប្តូរបុរសអាក្រក់បំផុតទៅជាល្អបំផុត ឆ្លាក់មនុស្សក្រៅភព
 ហើយទទួលយកមនុស្សចម្លែក ។ ចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយព្រះអម្ចាស់ធ្វើ
 ដូច្នេះ ដើម្បីបង្ហាត់គំនិតរបស់បុរស និងទប់ទល់នឹងភាពច្របូកច្របល់របស់ពួក
 គេ ដែលលើកលែងតែ

បណ្តាក់ទុនដើម្បីសន្មត់ថាខ្លួនជាសិទ្ធិវិនិច្ឆ័យធំជាងវាសមនឹងទទួលបាន ។

**10. Excommunication គឺត្រឹមត្រូវសម្រាប់ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទសន្យាថាអ្វី
 ដែលរាស្ត្រទ្រង់**

"ចង់នៅលើផែនដីនឹងត្រូវបានចងនៅស្ថានសួគ៌" [ម៉ាថាយ 18:18], កម្រិតនៃ
 កម្លាំងនៃការចងទៅនឹងការចោទប្រកាន់ខាងសាសនាដោយសារនេះអ្នកដែលត្រូវ
 បានគេបំផ្លើសមិនត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសេចក្តីវិនាសនិងសេចក្តីបង្ខូចជាប្រយោជន៍រហូត
 ទេ ប៉ុន្តែដោយបានឮថាជីវិតនិងសីលធម៌របស់គេត្រូវបានថ្កោលទោស នោះគេ
 ប្រាកដជាទទួលទោសជាប្រយោជន៍រហូត លុះត្រាតែពួកគេប្រែចិត្ត ។ ការប្រាស្រ័យ
 ទាក់ទងគ្នាពីមុនខុសពីភាពស្លេកស្លាំង ដែលការលើកក្រោយ ទទួលយកការលើក
 លែងទោស ថ្កោលទោស និងប្រគល់បុរសម្នាក់ឱ្យទៅការបំផ្លាញដ៏អស់កល្បជា
 និច្ច ។ អតីត , ជាជាង, សងសឹក និង ប្រៀបប្រដៅ សីលធម៌ របស់គា

ត់ ។ ហើយទោះបីជា excommunication ក៏ដាក់ទណ្ឌកម្មបុរសនោះវាធ្វើ
ដូច្នេះនៅក្នុងវិធីដែលថាដោយការព្រមានគាត់ពីការថ្កោលទោសនាពេលអនាគត
វាអាចហៅគាត់ឱ្យត្រឡប់ទៅការសង្គ្រោះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើទទួលបានការ
ផ្សះផ្សា និងការស្តារឡើងវិញនូវការរួបរួមគ្នាកំពុងរង់ចាំគាត់ ។ ជាងនេះទៅ
ទៀត ភាពស្លេកស្លាំងគឺកម្រណាស់ ឬមិនដែលប្រើ ។ «ដូច្នេះហើយ ទោះបី
ធម៌វិន័យមិនអនុញ្ញាតឲ្យយើងរស់នៅដោយស្ម័គ្រស្មាល ឬមានទំនាក់ទំនង
ស្ម័គ្រស្មាលជាមួយបុគ្គលផ្តាច់សង្គារក៏ដោយ ក៏យើងគួរប្រឹងប្រែងដោយ
មធ្យោបាយណាក៏ដោយ ដើម្បីឲ្យគេអាចវិលមករកជីវិតប្រកបដោយគុណធម៌
និងអាចវិលមករកសង្គមវិញបាន ។ ដូច្នេះ សាវ័កក៏បង្រៀនថា៖ «កុំមើល
ទៅពួកគេជាសត្រូវឡើយ តែត្រូវដាស់តឿនពួកគេក្នុងនាមជាបងប្អូនវិញទៅ»
[II Thess . ៣:១៥] ។ លុះត្រាតែរក្សាភាពទន់ភ្លន់នេះ ទាំងក្នុងឯកជន
និងសាធារណៈ វាមានគ្រោះថ្នាក់ ក្រែងលោយើងធ្លាក់ពីវិន័យទៅកន្លែងកាប់សា
ច់ ។

11. ប្រឆាំងនឹងការហួសចិត្តដោយចេតនាក្នុងការទាមទារវិន័យក្រុមជំនុំ

នេះក៏ជាតម្រូវការសំខាន់សម្រាប់ការសម្របសម្រួលនៃវិន័យផងដែរ ។
ដូចដែល Augustine ប្រកែកប្រឆាំងនឹង Donatists : បុគ្គលដែលដាក់បន្ទុក
ប្រសិនបើពួកគេឃើញអំពើអាក្រក់មិនគ្រប់គ្រាន់ដែលត្រូវបានកែតម្រូវដោយក្រុម
ប្រឹក្សានៃពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ ដូច្នេះមិនគួរចាកចេញពីព្រះវិហារភ្លាមៗឡើយ ។
ហើយថាគ្រូគង្វាលខ្លួនឯង ប្រសិនបើពួកគេមិនអាចសម្អាតអ្វីៗទាំងអស់ដែលត្រូវ
ការការកែតម្រូវតាមចិត្តរបស់ពួកគេទេនោះ មិនគួរដោយហេតុផលនោះលាលែងពី
កិច្ចបម្រើរបស់ពួកគេ ឬរំខានដល់ក្រុមជំនុំទាំងមូលដោយភាពម៉ត់ចត់ដែលមិន

ធ្លាប់មាននោះទេ ។ សម្រាប់អ្វីដែល Augustine សរសេរគឺជាការពិតណាស់ ៖
 "អ្នកណាក៏អ្វីដែលខ្លួនអាចធ្វើបានដោយការស្តីបន្ទោស ឬមិនរាប់បញ្ចូល ដោយ
 មិនផ្តាច់ចំណងនៃសន្តិភាព អ្វីដែលគាត់មិនអាចកែបាន - មិនពេញចិត្តដោយ
 យុត្តិធម៌ អត់ធ្មត់ - បុរសនេះរួចផុតពីបណ្តាសា ។ ក្នុងវគ្គមួយទៀត ទ្រង់
 បានផ្តល់ហេតុផលថា ៖ « គ្រប់វិធីដ៏គួរឲ្យគោរព និងការប្រៀនប្រដៅខាង
 សាសនាគួរតែមើលទៅការរូបរាងនៃព្រះវិញ្ញាណក្នុងចំណងនៃសេចក្តីសុខសាន្ត >
 [អេភេសូរ ៤:៣] ដែលសាវ័កបង្គាប់ឲ្យយើងរក្សា ។

ដោយ 'អត់ឱនគ្នាទៅវិញទៅមក' [អេភ. 4 : 2] ហើយពេលដែលវាមិន
 ត្រូវបានរក្សាទុក នោះថ្នាំនៃការដាក់ទោសចាប់ផ្តើមមិនត្រឹមតែនាំឲ្យមានគ្រោះ
 ថ្នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ហើយក៏លែងជាថ្នាំទៀតផង ។ " " ព្រះអង្គដែលគ្រិះរិះ
 ពិចារណាដោយថ្មមៗ " Augustine និយាយថា " ការមិនព្រងើយកន្តើយនឹង
 ការប្រៀនប្រដៅយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរក្នុងការថែរក្សាសាមគ្គីភាព ឬដោយការកែតម្រូវ
 ដោយឥតឈប់ឈរនឹងធ្វើឱ្យខូចចំណងមិត្តភាព ។ " គាត់ពិតជាទទួលស្គាល់ថា
 មិនត្រឹមតែត្រួតព្រាងគួរតែប្រឹងប្រែងដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីកុំឲ្យមានកំហុសនៅក្នុង
 ក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែថាមនុស្សគ្រប់រូបគួរតែខិតខំរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដូចគ្នាតាមកម្លាំង
 របស់គាត់ ហើយ Augustine មិនលាក់បាំងការពិតថាអ្នកដែល ការធ្វេស
 ប្រហែសក្នុងការដាស់តឿន ស្តីបន្ទោស និងកែមនុស្សអាក្រក់ ទោះជាគាត់មិន
 អនុគ្រោះ ឬធ្វើបាបជាមួយពួកគេក៏ដោយ ក៏ត្រូវមានទោសនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រ
 ព្រះអម្ចាស់ ។ សាក្រាម៉ង់ ហើយមិនធ្វើដូច្នេះទេ គាត់មិនប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង
 របស់អ្នកដទៃទេ ប៉ុន្តែដោយខ្លួនគាត់វិញ មានតែ Augustine ប៉ុណ្ណោះដែល
 មានការប្រុងប្រយ័ត្នដែលព្រះអម្ចាស់បានតម្រូវឱ្យប្រើផងដែរ " ក្រែងលោពេល

ដើមស្រងៃត្រូវបានកាត់ចេញ នោះគ្រាប់ធញ្ញជាតិនឹងត្រូវរងគ្រោះ" [Matt 13:29] ពីចំណុចនេះ គាត់បានបញ្ចប់ជាមួយនឹងជនជាតិ Cyprian ថា: « សូមឱ្យបុរសម្នាក់កែតម្រូវនូវអ្វីដែលគាត់អាចធ្វើបាន សូមឲ្យគាត់អត់ធ្មត់នូវអ្វីដែលគាត់មិនអាចកែបាន ហើយថ្ងៃនិងទុក្ខព្រួយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ។

12. ភាពធ្ងន់ធ្ងរវិវាទ: Donatists និងអ្នក Anabaptists

ប៉ូឡែ Augustine និយាយថានេះគឺដោយសារតែ overscrupulous នៃ Donatists ដែលនៅពេលដែលពួកគេបានសង្កេតឃើញកំហុសនៅក្នុងព្រះវិហារ ដែលប្តីស្ស្សបានស្តីបន្ទោសដោយពាក្យសំដីប៉ូឡែមិនបានផ្ដន្ទាទោសដោយ excommu nication ដោយសារតែពួកគេគិតថាពួកគេ មិន អាចទទួលបាន អ្វីក្នុងវិធីនេះ) បានធ្វើការស៊ើបអង្កេតយ៉ាងខ្លាំងក្លា ប្រឆាំង នឹង ប្តីស្ស្សថាជា អ្នកក្បត់នៃការប្រៀនប្រដៅហើយដោយភាព ច្របូកច្របល់ដ៏អាក្រក់បានបំបែក ខ្លួនចេញពីហ្វូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងគ្រប់ការគោរពចំពោះភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ទេវ តា ២២ ក្រោមការក្លែងបន្លំនៃភាពខ្មោះខ្មែងរបស់ពួកគេ ពួកគេបង្ក្រាបនូវអ្វីដែល មានការរីកចម្រើន ។ " Augustine និយាយថា "ចំពោះកូនប្រុសបែបនេះមិន មែនដោយសារការស្អប់ខ្ពើមនឹងអំពើទុច្ចរិតរបស់បុរសផ្សេងទៀតទេ ប៉ូឡែ ដោយសារការពេញចិត្តចំពោះការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់ពួកគេ ចាប់មនុស្សទន់ ខ្សោយដោយអួតពីឈ្មោះខ្លួនឯង ព្យាយាមអូសទាញពួកគេទាំងអស់ឱ្យនៅខាង ពួកគេ ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏ត្រូវបែងចែកពួកគេ ។ ញាប់ញ័រដោយអំនួត ឆ្ងល់នឹងភាពរឹងចចេស បោកបញ្ឆោតក្នុងការបង្កាច់បង្អួច ហើយមានភាពច្របូក ច្របល់ក្នុងការបំបះបំបោរបស់ពួកគេ ពួកគេទាញម្ហូបនៃភាពធ្ងន់ធ្ងរដើម្បីលាក់ បាំងការខ្វះខាតពន្លឺនៃការពិត ។ អ្វីដែលបទគម្ពីរបានបង្ហាត់ឲ្យធ្វើដើម្បីកែ

កំហុសនៃ បងប្អូនដែលមានមធ្យោបាយដោះស្រាយតិចតួច ខណៈពេលដែលសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្មោះត្រង់បានរក្សា និងការរួបរួមនៃសន្តិភាពត្រូវបានរក្សា ពួកគេបានដណ្តើមយក ហើយងាកទៅរកការបូជាសាសនាចក្រ និងឱកាសនៃការកាត់ផ្តាច់ ។ « ដូច្នេះ « សាតាំងប្រែខ្លួនទៅជាទេវតានៃពន្លឺ » [១កូរិនថូស 11:14] នៅពេលដែលមានភាពធ្ងន់ធ្ងរ វាជំរុញមនុស្សឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើឃោរឃៅដោយគ្មានមេត្តា ដោយស្វែងរកតែអំពើពុករលួយ និងបំបែកចំណងសន្តិភាព និងការរួបរួម ខណៈពេលដែលចំណងនេះនៅតែរឹងមាំក្នុងចំណោមពួកគ្រីស្ទានអំណាចទាំងអស់របស់គាត់គឺគ្មានអំណាចក្នុងការធ្វើបាប អន្ទាក់នៃការក្បត់របស់គាត់ត្រូវបានចុះខ្សោយ ហើយគ្រោងការណ៍នៃការវិវឌ្ឍនារបស់គាត់ក៏រលាយបាត់ទៅ ។

13. Augustine requires discrimination in discipline

ប្រការមួយយ៉ាងនេះថា បើបិណ្ឌបាតនៃបាបកម្មចូលមកក្នុងហ្វូងមនុស្សនោះសេចក្តីមេត្តាដ៏ធ្ងន់នៃការប្រៀនប្រដៅដ៏រឹងមាំគឺជាការចាំបាច់ ។ «សម្រាប់ឱវាទដើម្បីញែកចេញ» គាត់ថា «ឥតប្រយោជន៍ បង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ការបូជាព្រោះវាក្លាយជាមនុស្សអួតអាង និងមោទនៈ ។ ហើយវារំខានមនុស្សល្អទន់ខ្សោយ ជាងវាកែមនុស្សអាក្រក់យ៉ាងក្លាហាន ។ ហើយអ្វីដែលគាត់នៅទីនោះបានទទួលដល់អ្នកដទៃ នោះគាត់ផ្ទាល់បានធ្វើតាមដោយស្មោះត្រង់ ។ សម្រាប់ការសរសេរទៅ Aurelius សង្ឃនៃ Carthage គាត់បានត្អូញត្អែរថាការស្រវឹង (ត្រូវបានថ្កោលទោសយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងបទគម្ពីរ) កំពុងតែផ្ទុះឡើងដោយគ្មានការពិន័យនៅទីបំប្រុង ហើយគាត់បានណែនាំឲ្យហៅក្រុមប្រឹក្សា ។ នៃសង្ឃដើម្បី ផ្តល់ នូវ មធ្យោបាយ ដោះស្រាយ មួយ គាត់ បាន បន្ថែម ថា : «

របស់ទាំងនេះនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំត្រូវបានលុបចោលមិន មែនជាការ អាក្រក់ឬឃោរឃៅឬក្នុងលក្ខណៈណាមួយ ឡើយ ហើយច្រើនទៀតដោយការ បង្រៀន ជាជាងដោយការបញ្ជា ច្រើនជាងដោយការបង្ហាត់បង្រៀន ជាង ដោយការបង្ខិតបង្ខំ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែដោះស្រាយជាមួយនឹងមនុស្សមាន បាបជាច្រើន ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវប្រើភាពធ្ងន់ធ្ងរចំពោះអំពើបាបរបស់មនុស្សមួយ ចំនួនតូច ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនមែនមានន័យថា ប៊ីស្សុពគួរលើកលែងទោសចំពោះ ឧក្រិដ្ឋកម្មសាធារណៈ ឬនៅស្ងៀម ព្រោះមិនអាចដាក់ទោសពួកគេឱ្យធ្ងន់ធ្ងរជាង នេះបានទេ ដូចដែលគាត់បានពន្យល់នៅពេលក្រោយ ។ ប៉ុន្តែគាត់ចង់ឱ្យវិធីនៃ ការកែតម្រូវនេះ មានភាពអត់ធ្មត់បំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ រមែងនាំ មកនូវសុខភាព ជាជាងសេចក្តីស្លាប់ដល់រូបកាយ ដូច្នេះហើយ ទើបទ្រង់ សន្និដ្ឋានថា៖ សិក្ខាបទនោះ របស់សាវ័ក ស្តីពី ការញែកមនុស្សអាក្រក់ ត្រូវ ប្រកាន់ភ្ជាប់ដោយសន្តិវិធី មិនត្រូវធ្វេសប្រហែសឡើយ កាលបើអាចអនុវត្តបាន ច្រើនបំផុតពីការបំពាននូវសន្តិភាព ។ ព្រោះគាត់មិនចង់ធ្វើបែបនេះទេ ។ ហើយគោលការណ៍នេះក៏ត្រូវរក្សាផងដែរ ៖ ការទ្រាំទ្រនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក យើងគួរព្យាយាមរក្សា ' ឯកភាពនៃព្រះវិញ្ញាណក្នុងចំណងនៃសន្តិភាព' [១កូរិន ១៣:៥-៧ ; អេភ. ៤:២-៣]

(ការប្រើប្រាស់ និងគោលបំណងនៃការតមអាហារ ឯកជន និងសាធារណៈ គោលការណ៍ដែលត្រូវការពារនៅក្នុងវា , 14-18)

14. ការប្រតិបត្តិជាសាធារណៈ និងគ្នាទៅវិញទៅមក ផ្នែកនៃវិន័យដែលមិន ត្រឹមត្រូវ

វត្ថុដែលមាននៅក្នុងអំណាចនៃកូនសោ គឺជាកន្លែងដែលត្រួតង្វាល ស្របតាម តម្រូវការនៃពេលវេលា គួរតែដាស់តឿនប្រជាជនឱ្យតមអាហារ ឬការអង្វរដ៏ ឧឡារិក ឬចំពោះទង្វើនៃការបន្ទាបខ្លួន ការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿ ដែលនៅ ក្នុងនោះ ពេលវេលា របៀប និងទម្រង់មិនត្រូវបានកំណត់ដោយព្រះបន្ទូល របស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែបានចាកចេញទៅការជំនុំជំរះរបស់ពួកជំនុំ ។ ផងដែរ ការ ប្រតិបត្តិនៃផ្នែកនេះ ដូចដែលវាមានប្រយោជន៍ គឺតែងតែជាទម្លាប់នៅក្នុងក្រុម ជំនុំជំរះ សូម្បីតែពីសម័យរបស់សាវ័កខ្លួនឯងក៏ដោយ ។ ទោះជាយ៉ាងណា សូម្បីតែសាវ័កមិនមែនជាអ្នកនិពន្ធដំបូងឡើយ ប៉ុន្តែបានយកគំរូរបស់ពួកគេពីក្រិ ត្យវិន័យ និងពួកហោរា ។ ដ្បិតយើងឃើញនៅទីនោះថា នៅពេលណាដែល មានអ្វីកើតឡើង នោះមនុស្សត្រូវបានហៅមកជាមួយគ្នា ហើយការអង្វរនិងការ រហ័សបានចង្អុលបង្ហាញ [កិច្ចការ ១៣:២-៣] ។ ដូច្នេះ សាវ័កបានធ្វើ តាមអ្វីដែលមិនថ្លៃសម្រាប់រាស្ត្រនៃព្រះ ហើយអ្វីដែលពួកគេបានគិតទុកជាមុននឹង មានប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ ។ ការពន្យល់នៃលំហាត់ផ្សេងទៀតគឺស្រដៀងគ្នា ដោយពួកគេ ប្រជាជនអាចត្រូវបានដាស់តឿនឱ្យបំពេញកាតព្វកិច្ចឬរក្សានៅ ក្នុងកាតព្វកិច្ចនិងការគោរពប្រតិបត្តិ ។ មានឧទាហរណ៍ដែលរាយប៉ាយតាម ប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ពិសិដ្ឋ ដែលមិនចាំបាច់ប្រមូល ។ សរុបសេចក្តីមក នៅពេល ណាដែលមានវិវាទអំពីសាសនាដែលគួរដោះស្រាយដោយអង្គប្រជុំតុលាការ សាសនា នៅពេលណាដែលមានសំណួរអំពីការជ្រើសរើសរដ្ឋមន្ត្រី នៅពេលណា ទីបំផុតបញ្ជាក់បញ្ជាណាមួយដែលសំខាន់គឺត្រូវពិភាក្សា ។ ឬម្តងទៀតនៅពេល ដែលមានការកាត់ទោសនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ដូចជាជំងឺអាសន្ន រោគ សង្គ្រាម និងទុរិក្ស) នេះគឺជាពិធីដ៏បរិសុទ្ធ និងជាទីគោរពសម្រាប់មនុស្ស

គ្រប់រយ ដែលត្រូវការជំរុញប្រជាជនឱ្យតមអាហារសាធារណៈ និងការអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យ ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់បដិសេធមិនទទួលយកទីបន្ទាល់ដែលអាចត្រូវបានដកស្រង់ចេញពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដូចជាប្រសិនបើមិនសមរម្យចំពោះក្រុមជំនុំត្រីស្ថានការពិតនៅតែមានថាពួកសាវ័កក៏ធ្វើតាមការអនុវត្តដូចគ្នាដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទាក់ទងនឹងការអធិស្ឋាន ខ្ញុំគិតថា កម្រនឹងរកឃើញនរណាម្នាក់ដែលនឹងលើកសំណួរមួយ ដូច្នេះ ចូរយើងនិយាយអ្វីមួយអំពីការតមអាហារ ដោយសារមនុស្សជាច្រើន ខណៈពេលដែលពួកគេមិនយល់ថាវាមានប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណាចាត់ទុកថាវាមិនចាំបាច់ខ្លាំងណាស់ អ្នកផ្សេងទៀតក៏ចាត់ទុកវាថាជារឿងហួសហេតុ បដិសេធទាំងស្រុង ។

15. គោលបំណងនៃការតមអាហារ

បរិសុទ្ធ និងត្រឹមត្រូវមានគោលបំណងបី ។ យើងប្រើវាដើម្បីបន្ទាបខ្លួន និងបន្ទាបសាច់ឈាម ដើម្បីកុំឱ្យវាធ្វើសកម្មភាពដោយចេតនា ឬថាយើងអាចរៀបចំបានប្រសើរជាងមុនសម្រាប់ការអធិស្ឋាន និងសមាធិដ៏បរិសុទ្ធ ឬថាវាអាចជាសក្ខីភាពនៃការបន្ទាបខ្លួនរបស់យើងនៅចំពោះព្រះ នៅពេលដែលយើងចង់សារភាពរបស់យើង ។ កំហុសនៅចំពោះមុខគាត់ ។ គោលបំណងទីមួយជាទូទៅមិនមានកន្លែងសម្រាប់តមអាហារជាសាធារណៈទេ ពីព្រោះស្ថាប័នទាំងអស់មិនមានរដ្ឋធម្មនុញ្ញដូចគ្នា ឬស្ថានភាពសុខភាពដូចគ្នានោះទេ ។ ដូច្នេះវាជាការសមស្របជាងចំពោះការតមអាហារឯកជន ។ ទីពីរគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់ទាំងពីរ ។ សម្រាប់ក្រុមជំនុំទាំងមូល និងគ្រប់អ្នកជឿម្នាក់ៗ ត្រូវការការរៀបចំសម្រាប់ការអធិស្ឋាន ។ ទីបីគឺជារឿងធម្មតាដូចគ្នា ។ សម្រាប់ពេលខ្លះវានឹងកើតឡើងដែលថាព្រះជាម្ចាស់នឹងវាយប្រហារប្រជាជាតិមួយដោយ

សង្គ្រាមឬជំងឺរាតត្បាតឬគ្រោះមហន្តរាយមួយចំនួននៅក្រោមការរងទុក្ខរួមនេះ ប្រជាជនទាំងមូលត្រូវតែចោទប្រកាន់ខ្លួនឯងនិងសារភាពកំហុសរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់វាយប្រហារបុគ្គលណាមួយនោះ គាត់ត្រូវតែធ្វើការនេះតែម្នាក់ឯង ឬជាមួយក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ ។ រឿងនេះស្ថិតនៅក្នុងចិត្តជាចម្បង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលបេះដូងត្រូវបានប៉ះពាល់ដូចដែលវាត្រូវធ្វើ វាស្ទើរតែមិនអាចជួយបំបែកដល់ទីបន្ទាល់ខាងក្រៅបានឡើយ ។ ហើយរឿងនេះកើតឡើងជាពិសេសប្រសិនបើវាមានទំនោរទៅរកការពង្រឹងរួមគ្នា ដូច្នេះទាំងអស់គ្នាដោយការសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេដោយបើកចំហ សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់នៃភាពត្រឹមត្រូវ ហើយជំរុញគ្នាទៅវិញទៅមក ម្នាក់ៗតាមគំរូរបស់គាត់ ។

16. ការតមអាហារ និងការអធិស្ឋាន

ដូច្នេះ ការតម ព្រោះវាជាសញ្ញានៃការបន្ទោបង់ដោយខ្លួនឯង មានការប្រើប្រាស់ញឹកញាប់ជាងនៅទីសាធារណៈ ជាងបុគ្គលឯកជន ទោះបីជាដូចដែលបាននិយាយ វាជារឿងធម្មតាសម្រាប់ទាំងពីរ ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ វាទាក់ទងនឹងវិន័យដែលយើងកំពុងពិភាក្សា ។ នៅពេលណាដែលមនុស្សត្រូវអធិស្ឋានដល់ព្រះអំពីបញ្ហាធំណាមួយ នោះវាសមហេតុផលក្នុងការតែងតាំងការតមអាហាររួមជាមួយនឹងការអធិស្ឋាន ។ ដូច្នេះ ពេលពួកអាន់ទីយ៉ូឆេនដាក់ដៃលើប៉ុល និងបាណាបាស នោះប្រសើរជាងក្នុងការសរសើរដល់ការបម្រើរបស់ព្រះ ជាកិច្ចបម្រើដ៏សំខាន់ នោះពួកគេបានចូលរួមតមដើម្បីអធិស្ឋាន [កិច្ចការ 13:3] ។ ដូច្នេះហើយក្រោយមកអ្នកទាំងពីរនេះ នៅពេលដែលពួកគេបានតែងតាំងអ្នកបម្រើក្នុងក្រុមជំនុំ នោះត្រូវបានទម្លាប់អធិស្ឋានដោយការតម [កិច្ចការ 9៤:២៣] ។ គោលបំណងតែមួយគត់របស់ពួកគេក្នុងការតមអាហារ

ប្រភេទនេះគឺដើម្បីបង្ហាញខ្លួនឱ្យកាន់តែមានចិត្តខ្លះខ្លាំងនិងគ្មានការអធិដ្ឋាន ។
 ប្រាកដណាស់ យើងជួបប្រទះនឹងរឿងនេះ៖ ដោយក្រពះពេញ ចិត្តរបស់យើង
 មិនត្រូវបានលើកតម្កើងចំពោះព្រះទេ ដែលវាអាចទាញទៅរកការអធិដ្ឋានដោយ
 ក្តីស្រឡាញ់ដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ និងខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយតស៊ូក្នុងវា ។ ដូច្នេះតើយើងត្រូវ
 យល់ពីអ្វីដែលលូកាទាក់ទងនឹង និយាយអំពីអាណាដែលនាងបានបម្រើព្រះអ
 ម្ចាស់នៅក្នុងការតមអាហារនិងការអធិដ្ឋាន [លូកា 2: 37] ។ ដ្បិតលូកា
 មិនបានកំណត់ការថ្វាយបង្គំព្រះក្នុងការតមអាហារឡើយ ប៉ុន្តែ គាត់មានន័យ
 ថា ស្ត្រីបរិសុទ្ធមានរបៀបនេះបានបង្ហាត់ខ្លួននាងឲ្យទទួលបានការអធិដ្ឋានជាប់រ
 ហូត ។ នោះគឺជាការតមអាហាររបស់នេហេមា នៅពេលដែលគាត់អធិដ្ឋាន
 ដោយភាពខ្លះខ្លាំងបំផុត គាត់បានអធិដ្ឋានដល់ព្រះសម្រាប់ការរំដោះរាស្ត្ររបស់
 គាត់ [Neh . 9:៤] ។ ដោយហេតុផលនេះ ប៉ូលនិយាយថា អ្នកជឿ
 ប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវ ប្រសិនបើពួកគេប្រឡាក់ពេញមួយពេលពីគ្រែអាពាហ៍ពិពាហ៍
 នោះពួកគេអាចនឹងមានសេរីភាពជាងមុនសម្រាប់ការអធិដ្ឋាន និងការតមអាហ
 រ ។ នៅទីនោះ គាត់ចូលរួមតមអាហារដោយការអធិដ្ឋានជាជំនួយដល់វា
 ហើយព្រមានថាវាមិនសំខាន់សម្រាប់ខ្លួនវាទេ លើកលែងតែវាត្រូវបានអនុវត្តទៅទី
 បញ្ចប់នេះ [១កូរិនថូស ៧:៥] ។ បន្ទាប់មក ពេលនៅក្នុងវគ្គតែមួយ
 គាត់ណែនាំគូស្វាមីភរិយាឲ្យពិចារណាគ្នាទៅវិញទៅមក [១កូរិនថូស ៧ :
 ៣] ច្បាស់ណាស់ថាគាត់មិនបាននិយាយអំពីការអធិដ្ឋានជារៀងរាល់ថ្ងៃទេ
 ប៉ុន្តែជាការទាមទារឲ្យយកចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងជាងនេះ ។

17. ការតមអាហារ និងការអនុវត្តទោស

ម្តងទៀត ប្រសិនបើជំងឺរាតត្បាត ឬទុរិក្ស ឬសង្គ្រាមចាប់ផ្តើមឡើង ឬ ប្រសិនបើគ្រោះមហន្តរាយណាមួយហាក់ដូចជាគំរាមកំហែងដល់ស្រុក និងប្រជាជននោះក៏ជាកាតព្វកិច្ចរបស់គ្រូគង្វាលដើម្បីជំរុញក្រុមជំនុំឱ្យតមអាហារផងដែរ ។

ដើម្បីឲ្យព្រះពិរោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបិទដោយការអង្វរ ។ ចំពោះកន្លែងដែលគាត់បង្កគ្រោះថ្នាក់ គាត់ព្រមានថា គាត់ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចហើយ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ប្រដាប់អាវុធដើម្បីសងសឹក ។ ដូច្នេះ ដូចនៅសម័យបុរាណ ជនជាប់ចោទត្រូវបានគេទម្លាប់បន្ទាបខ្លួនជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់ពុកចង្ការវែង សក់មិនស្អាត និងសម្លៀកបំពាក់ងងឹត ដើម្បីអំពាវនាវដល់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ចៅក្រម ដូច្នេះ នៅពេលដែលយើងឈរនៅមុខកន្លែងជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ វានឹងកើតឡើងវិញ ។ ដល់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ និងការលើកតម្កើងប្រជារាស្ត្រ ហើយក៏ជាផលចំណេញ និងជាទីគាប់ចិត្តសម្រាប់ពួកយើងក្នុងសម្លៀកបំពាក់រាបទាប ដើម្បីប្លង់ស្វែងរកសុខភាពឆ្លងឆ្ងល់របស់គាត់ត្រូវបានបញ្ចៀស ។ ហើយគេអាចសន្និដ្ឋានបានយ៉ាងងាយពីពាក្យរបស់យ៉ូអែលថា នេះជាទំនៀមទម្លាប់ក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ។ ដ្បិតពេលដែលគាត់បញ្ជាឲ្យផ្តុំត្រៃ ប្រៀបដូចជាការហៅ ការតមអាហារដែលនឹងត្រូវតែងតាំង និងការដែលធ្វើតាម [យ៉ូអែល ២:១៥-១៦] នោះគាត់កំពុងនិយាយអំពីរឿងដែលបានទទួលតាមទម្លាប់ទូទៅ ។ មុននេះបន្តិច គាត់បាននិយាយថា ការកាត់ក្តីលើទង្វើដ៏អាក្រក់របស់ប្រជាជនត្រូវបានកំណត់ ហើយបានប្រកាសថាថ្ងៃជំនុំជំរះគឺជិតមកដល់ហើយ ហើយបានកោះហៅជនជាប់ចោទមកសារភាពពីមូលហេតុរបស់ពួកគេ [យ៉ូអែល ២:១] ; បន្ទាប់មក គាត់ស្រែកឲ្យពួកគេប្រញាប់ស្លៀកបំពាក់និងផេះ យំ និងតម [យ៉ូអែល ២:១២] ពោលគឺត្រូវក្រាបនៅចំពោះ

ព្រះយេស៊ូវ ដោយមានទីបន្ទាល់ខាងក្រៅផងដែរ ។ ពិតហើយបារនិងផេះ
ប្រហែល ជាសក្តិសមជាងសម័យនោះ ។ ប៉ុន្តែគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា ការ
ប្រជុំ និងការយំ និងការតមអាហារ និងដូចជាសកម្មភាព អនុវត្តស្ទើរគ្នាទៅ
នឹងអាយុរបស់យើង គ្រប់ពេលដែលស្ថានភាពនៃកិច្ចការរបស់យើងទាមទារ ។
សម្រាប់តាំងពីនេះគឺជាលំហាត់ដ៏បរិសុទ្ធទាំងសម្រាប់ការបន្ទាបខ្លួនរបស់មនុស្ស
និងសម្រាប់ការសារភាពនៃភាពរាបទាបរបស់ពួកគេ ហេតុអ្វីបានជាយើងគួរប្រើ
វាតិចជាងមនុស្សបុរាណដែលត្រូវការស្រដៀងគ្នា? យើងអានថា មិនមែនតែ
ពួកជំនុំអ៊ីស្រាអែលទេ ដែលបានបង្កើតឡើង និងបង្កើតឡើងនៅលើព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះ [១សាំយូអែល៦: ៣១:១៣: ២សាំយូអែល. ១:១២] ប៉ុន្តែក៏ពួក
សាសន៍នីនីវ ដែលគ្មានការបង្រៀនក្រៅពីការអធិប្បាយរបស់យ៉ូណាស [យ៉ូណា
ស 3:5] បានតមដោយសញ្ញានៃការសោកសៅ ។ តើមានហេតុផលអ្វីខ្លះដែល
យើងមិនគួរធ្វើដូចគ្នា? ប៉ុន្តែ អ្នកជំទាស់ នេះជាពិធីខាងក្រៅ ដែលរួមគ្នា
ជាមួយអ្នកដទៃ បានបញ្ចប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ទេ វាគឺជាជំនួយដ៏ល្អសម្រាប់អ្នក
ជឿសព្វថ្ងៃនេះ (ដូចដែលវាតែងតែមាន) និងការដាស់តឿនដ៏មានប្រយោជន៍
ដើម្បីដាស់តឿនពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេខឹងព្រះកាន់តែខ្លាំងឡើង ដោយសារ
ទំនុកចិត្ត និងការធ្វេសប្រហែសហួសហេតុរបស់ពួកគេនៅពេលដែលពួកគេត្រូវ
បានប្រដៅដោយរោមភ្នែករបស់គាត់ ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេល
ដែលទ្រង់ដោះសាសាវ័ករបស់ទ្រង់ចំពោះការមិនតមអាហារ ទ្រង់មិនបាននិយាយ
ថាការតមអាហារត្រូវបានលុបចោលនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានកំណត់វាសម្រាប់គ្រា
នៃគ្រោះមហន្តរាយ ហើយចូលរួមជាមួយវាដោយការកាន់ទុក្ខ ។ «ថ្ងៃនឹងមក
ដល់ ពេលកូនកំលោះត្រូវគេដកចេញពីពួកគេ ។ លូកា ៥ : ៣១-៣៥ធម្មជាតិ

នៃការតម ប៉ុន្តែដើម្បីជៀសវាងកំហុសណាមួយនៅក្នុងពាក្យ អនុញ្ញាតឱ្យយើង កំណត់ថា តើការតមអាហារគឺជាអ្វី សម្រាប់នៅទីនេះ យើងមិនយល់ថាវាគ្រាន់ តែជាការអត់ធ្មត់ និងភាពរឹងមាំនៅក្នុងអាហារនោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាអ្វីផ្សេងទៀត ដែរ ។ ពេញមួយដំណើរជីវិតរបស់ព្រះពិតជាគួរមាននិស្ស័យដោយសន្សំសំចៃ និងសុដ៏ធម៌ ដូច្នេះតាមដែលអាចធ្វើបាន វាមានលក្ខណៈស្រដៀងនឹងការតម អាហារ ។ ប៉ុន្តែលើសពីនេះទៅទៀត មានការតមអាហារប្រភេទផ្សេងទៀត ដែលជាលក្ខណៈបណ្តោះអាសន្ន នៅពេលដែលយើងដកអ្វីមួយចេញពីរបបធម្មតា នៃការរស់នៅ មួយថ្ងៃ ឬសម្រាប់ពេលវេលាកំណត់ ហើយសន្យាខ្លួនយើងចំពោះ ការតមអាហារតឹងរ៉ឹង និងធ្ងន់ធ្ងរជាងការតមអាហារ ។ ជាធម្មតា ។ នេះ មានបីយ៉ាង ៖ ក្នុងពេលវេលា គុណភាពអាហារ និងបរិមាណតិច ។ ដល់ ពេលខ្ញុំចង់មានន័យថាយើងគួរតែអនុវត្តការតមអាហារទាំងនោះដើម្បីជា ប្រយោជន៍ដល់ការតមអាហារនោះ ជាឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើបុរសម្នាក់តម អាហារដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ការអធិស្ឋានដ៏ឧឡារិក គាត់គួរតែសរសេរកូដទៅ វាដោយមិនឈប់តមឡើយ ។ គុណភាពមាននៅក្នុងនោះ ភាពឆើតឆាយទាំង អស់គួរតែអវត្តមានហើយដែលមាតិកាជាមួយអាហារធម្មតានិងមូលដ្ឋានយើងមិន គួរធ្វើឱ្យក្រអូមមាត់របស់យើងមានរសជាតិឆ្ងាញ់នោះទេ ។ ច្បាប់នៃបរិមាណ នេះគឺថាយើងគួរញ៉ាំតិចនិងតិចជាងទម្លាប់របស់យើង ។ គ្រាន់តែសម្រាប់តម្រូវ ការ មិនមែនសម្រាប់ការសប្បាយផងដែរ ។

(គ្រោះថ្នាក់នៃអបិយជំនឿ សញ្ញាណនៃបុណ្យកុសល និងពុតត្បូតក្នុងការតម អាហារ និងពិធីបុណ្យកាន់បិណ្ឌ ១៩-២១)

18. ការយល់ខុសនៃការតម

ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នខ្លាំង ។ ស្ថានភាពល្អនៃចូលដូចដែលបាន
កើតឡើងពី មុនចំពោះគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំរបស់ ព្រះវិហារព្រះវាគ្វរឱ្យស្តាប់ស្តាប់ជាង
ប្រសិនបើការតមអាហារមិនត្រូវបានអនុវត្តទាល់តែសោះជាងការសង្កេតដោយ
ឧស្សាហ៍ព្យាយាមហើយនៅពេលដំណាលគ្នានោះ បង្អួចដោយគំនិតមិនពិត និង
អាក្រក់ ដែលពិភពលោកនេះធ្លាក់ចុះម្តងហើយម្តងទៀត លុះត្រាតែត្រួតង្វាល
ជួបដោយស្មោះត្រង់ និងប្រុងប្រយ័ត្នខ្ពស់បំផុត ។ ចំណុចទីមួយគឺថាពួកគេត្រូវ
ដាស់តឿនជានិច្ចនូវអ្វីដែលយ៉ូអែលបង្រៀនថាពួកគេត្រូវ « បង្ហើយចិត្តពួកគេមិន
មែនសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេឡើយ » [យ៉ូអែល ២:១៣] នោះគឺពួកគេគួរតែ
ដាស់តឿនប្រជាជនថា ព្រះមិនចាត់ទុកការតមអាហារដោយខ្លួនឯងនោះទេ លុះ
ត្រាតែមានអារម្មណ៍ខាងក្នុងនៃចិត្ត ហើយការមិនពេញចិត្តនឹងអំពើបាបរបស់
បុគ្គលនោះ ការបន្ទាបខ្លួនពិត និងទុក្ខសោកពិតដែលកើតចេញពីការកោតខ្លាច
ព្រះជាម្ចាស់ ។ ការតមគឺមិនមានប្រយោជន៍ជាងពេលដែលវាត្រូវបានចូលរួម
ជាជំនួយតិចជាងសម្រាប់ទាំងនេះ ។ ដ្បិតព្រះមិនស្អប់ខ្ពើមអ្វីក្រៅពីពេលដែល
មនុស្សព្យាយាមបន្តខ្លួនដោយការបង្ហាញទីសំគាល់និងការបង្ហាញពីខាងក្រៅ
ជំនួសឲ្យចិត្តបរិសុទ្ធ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អេសាយបានវាយលុកយ៉ាងខ្លាំង
ប្រឆាំងនឹងការលាក់ពុតរបស់ជនជាតិយូដា ដោយគិតថាពួកគេកំពុងតែគាប់ព្រះ
ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលដែលពួកគេបានតមអាហារ ទោះជាគំនិតទុច្ចរិត
និងគំនិតមិនស្អាតស្អំអ្វីក៏ដោយ ដែលពួកគេបានលាក់ទុកក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ។
« តើនេះជាការតមដែលព្រះយេស៊ូវបានជ្រើសរើសឬ? » [អេសាយ ៥៨ :
៥-៦] និងអ្វីដែលបន្ទាប់មក ។ ដូច្នេះ ការតមអាហារដោយពុតត្បូត មិន
ត្រឹមតែជាការនឿយហត់ដែលឥតប្រយោជន៍ និងហួសហេតុប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជា

ការគួរស្តាប់ខ្លឹមបំផុតផងដែរ ។ អំពើអាក្រក់មួយទៀតដែលស្រដៀងនឹងការនេះ ហើយត្រូវចៀសវាងទាំងស្រុង គឺការតមអាហារជាបុណ្យ ឬជាទម្រង់នៃការថ្វាយបង្គំដ៏ទេវភាព ។ ដោយសារការតមអាហារគឺជាភ្លើងដែលព្រងើយកន្តើយ ហើយមិនគួរមានឧបេក្ខាមិនសំខាន់ឡើយលើកលែងតែសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ទីបញ្ចប់ដែលគួរណែនាំនោះអបិយជំនឿដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុតគឺពាក់ព័ន្ធនឹងការបំភាន់វាជាមួយនឹងកិច្ចការដែលព្រះបានបញ្ជានិងចាំបាច់ដោយខ្លួនឯងដោយគ្មានការពិចារណាផ្សេងទៀត ។ នេះគឺជាការបំភាន់នៃ Manichees ពីបុរាណ ។ អូស្ទីន ក្នុងការបដិសេធពួកគេបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថាការតមគឺត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយចុងបញ្ចប់ដែលខ្ញុំបានលើកឡើងហើយថាវាត្រូវបានយល់ព្រមដោយព្រះលុះត្រាតែវានិយាយអំពីភ្លើងនេះ ។ "មានកំហុសទីបីមិនមែនជាកំហុសឆ្គងខ្លាំងនោះទេប៉ុន្តែនៅតែជាគ្រោះថ្នាក់ ៖ តម្រូវឱ្យរក្សាវាឱ្យតឹងរឹងនិងតឹងរឹងពេកហាក់ដូចជាភារកិច្ចចម្បងមួយហើយលើកតម្កើងវាដោយពាក្យសរសើរមិនសមរម្យដែលបុរសគិតថាខ្លួនមាន ។ បានធ្វើអ្វីមួយដែលថ្លៃថ្នូរនៅពេលពួកគេ

ក្នុងន័យនេះ ខ្ញុំមិនហ៊ានដកទាំងស្រុងពីអ្នកនិពន្ធបុរាណពីការសាបព្រួសគ្រាប់ពូជនៃអបិយជំនឿ និងបានបំពាក់នូវឱកាសនៃរបបផ្តាច់ការដែលបានកើតឡើងក្រោយនោះទេ ។ នៅក្នុងពួកគេ ពេលខ្លះ មានការនិយាយប្រកបដោយប្រាជ្ញា និងឈ្លាសវៃ អំពីការតមអាហារ ប៉ុន្តែក្រោយមក ម្តងហើយម្តងទៀតជួបនូវការសរសើរមិនដាច់ពីគ្នានៃការតម ដែលកំណត់វាឡើងក្នុងចំណោមគុណធម៌ធំៗ ។

19. ការតមអាហារនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំ

នៅពេលនោះ ការប្រារព្ធពិធីអបិយជំនឿបានកើតមាននៅគ្រប់ទីកន្លែង ពីព្រោះ មនុស្សទូទៅគិតថានៅក្នុងនោះ ពួកគេកំពុងធ្វើកិច្ចបម្រើដ៏ពិសេសមួយចំនួនដល់ ព្រះ ហើយត្រួតង្វាលបានសរសើរថាវាជាការយកតម្រាប់តាមបរិសុទ្ធ ។ ផ្ទុយទៅ វិញ វាច្បាស់ណាស់ដែលព្រះគ្រីស្ទមិនបានតមដើម្បីធ្វើជាគំរូដល់អ្នកដទៃទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញពីការចាប់ផ្តើមដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អថា វាមិនមែន ជាគោលលទ្ធិរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែតាមពិតគឺទ្រង់បានបញ្ជូនមកពីស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ៤:២] ។ ហើយអ្វីដែលអស្ចារ្យនោះគឺថា ការយល់ច្រឡំដ៏ខ្លាំងបែប នេះ (ដែលត្រូវបានបដិសេធជាញឹកញយ និងជាមួយនឹងអំណះអំណា ច្បាស់លាស់បែបនេះ) អាចឈានទៅដល់មនុស្សដែលមានការវិនិច្ឆ័យយ៉ាងខ្លាំង ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនតមជាញឹកញាប់នោះទេ—ដូចដែលទ្រង់នឹងត្រូវធ្វើ ប្រសិនបើទ្រង់មានឆន្ទៈក្នុងការដាក់ច្បាប់នៃការតមអាហារប្រចាំឆ្នាំ ប៉ុន្តែបានតែ មួយដងគត់ នៅពេលដែលទ្រង់បានពាក់ខ្លួនសម្រាប់ការប្រកាសដំណឹងល្អ ។ គាត់ក៏មិនតមតាមបែបមនុស្សដែរ បើគាត់ចង់ដាស់តឿនមនុស្សឱ្យយកតម្រាប់ តាមគាត់ ។ ប៉ុន្តែ គាត់បង្ហាញគំរូជាជាងដើម្បីដឹកនាំមនុស្សទាំងអស់ឲ្យ សរសើរគាត់ ជាជាងជំរុញពួកគេដោយចិត្តខ្លះខ្លះយកតម្រាប់គាត់ ។ នៅទី បំផុត ហេតុផលរបស់គាត់សម្រាប់ការតមអាហារគឺមិនខុសពីអ្វីដែលម៉ូសេបានធ្វើ នៅពេលដែលគាត់បានទទួលក្រឹត្យវិន័យនៅព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ [និក្ខមនំ ២៤:១៨; ៣៤:២៨] ចាប់តាំងពីអព្វតហេតុនោះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុង លោកម៉ូសេដើម្បីបង្កើតសិទ្ធិអំណាចនៃក្រឹត្យវិន័យ នោះមិនគួរត្រូវបានលុបចោល នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទេ ក្រែងលោកដំណឹងល្អហាក់ដូចជាមិនគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យ ។ ប៉ុន្តែតាំងពីពេលនោះមក វាមិនដែលចូលក្នុងគំនិតរបស់អ្នកណាឡើយ ដោយ

លេសថាដើរតាមលោកម៉ូសេ ដើម្បីបង្កើតទម្រង់នៃការតមអាហារក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ។ ហើយគ្មានហោរា និងបុព្វបុរសបរិសុទ្ធជាម្ចាស់ក៏បានធ្វើតាមវាឡើយសូម្បីតែពេលពួកគេមានភាពរីករាយនិងការខ្វះខាតគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការអនុវត្តសាសនាទាំងអស់ក៏ដោយ ។ ចំពោះពាក្យដែលថាអេលីយ៉ាបានទៅសែសិបថ្ងៃដោយគ្មានអាហារនិងភេសជ្ជៈ [១៧១រំលឹក ១៩ : ៨] គ្រាន់តែបម្រើដើម្បីប្រាប់ប្រជាជនដែលគាត់ត្រូវបានគេលើកឡើងដើម្បីស្តារច្បាប់ដែលអ៊ីស្រាអែលស្ទើរតែទាំងអស់បានចាកចេញទៅ ។ ដូច្នេះ វាគ្រាន់តែជាការខ្វះខាតក្បាលខុស ពេញ

អបិយជំនឿដែលពួកគេបានរាប់ជាសុចរិតនិងលាបពណ៌ការតមអាហារជាការធ្វើតាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មានភាពចម្រុះដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងរបៀបនៃការតមអាហារ ដូចដែល Cassiodorus រៀបរាប់ពីសៀវភៅទីប្រាំបួននៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់សូក្រាត ។ សម្រាប់ជនជាតិរ៉ូម (គាត់និយាយថា) មានពេលតែបីសប្តាហ៍ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពួកគេ ការតមគឺបន្ត លើកលែងតែថ្ងៃអាទិត្យ និងថ្ងៃសៅរ៍ ។ I និងក្រិកមានប្រាំមួយ ; អ្នកផ្សេងទៀត ប្រាំពីរ ; ប៉ុន្តែការតមអាហារគឺនៅចន្លោះពេល ។ ពួកគេបានជ្រើសរើសអាហារខុសៗគ្នាច្រើនដូចជា : អ្នកខ្លះញ៉ាំតែនំប៉័ង និងទឹកប៉ុណ្ណោះ ។ អ្នកផ្សេងទៀតបន្ថែមបន្លែ ; អ្នកផ្សេងទៀតមិនបានតមពីត្រី និង ហ្វូងសត្វ ; អ្នកផ្សេងទៀតមិនមានភាពខុសគ្នានៅក្នុងអាហារទេ ។ Augustine ក៏និយាយអំពីភាពខុសគ្នានេះនៅក្នុងសំបុត្រទីពីរបស់គាត់ទៅកាន់ Januarius ផងដែរ ។

20. ការបណ្តោយខ្លួនដោយថោកទាបនៅក្នុងរដូវនៃការតមអាហារ

គ្រាដ៏អាក្រក់បន្ទាប់មកបានកើតឡើង ហើយចំពោះភាពខ្លះខ្លាំងខុសឆ្គងរបស់
 មនុស្សត្រូវបានបន្ថែមភាពអសមត្ថភាព និងកង្វះការហ្វឹកហ្វឺនរបស់ប៊ីស្សុព ក៏
 ដូចជាតណ្ហាសម្រាប់ភាពប៊ិនប្រសប់ និង ភាពរឹងប៉ឹង ជិះជាន់របស់ពួកគេ ។
 ច្បាប់អាក្រក់ត្រូវបានអនុម័តដែលចង់មនសិការដោយច្រវាក់ដែលស្លាប់ ។ ការ
 បរិភោគសាច់ត្រូវបានហាមមិនឲ្យបរិភោគ ដូចជាធ្វើឲ្យមនុស្សសៅហ្មង ។
 គំនិតដ៏ពិសិដ្ឋត្រូវបានដាក់លើគ្នាទៅវិញទៅមករហូតដល់ជម្រៅនៃកំហុសទាំងអ
 ស ។ ហើយមិនមើលរំលងអំពើទុច្ចរិតណាមួយឡើយ ពួកគេបានចាប់ផ្តើម
 ដោយការធ្វើពុតជាមិនទំនងទាល់តែសោះ ដើម្បីចំអកព្រះ ។ សម្រាប់ការ
 សរសើរនៃការតមអាហារត្រូវបានស្វែងរកនៅក្នុងឆ្នាញ់បំផុត; បន្ទាប់មកមិន
 មានអាហារបំប៉នគ្រប់គ្រាន់ទេ ; គ្មានពេលណាមួយដែលសម្បូរទៅដោយ
 អាហារ ឬភាពសម្បូរបែប ឬផ្អែមជាងនេះទេ ។ ពួកគេគិតថាពួកគេកំពុង
 បម្រើព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងអន្ទាក់ដ៏ស្រស់ស្អាតបែបនេះ ។ ខ្ញុំឈប់និយាយថា
 អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាមនុស្សបរិសុទ្ធបំផុត មិនដែលប្រកាន់ខ្ជាប់ខុសជាងនេះ
 ទេ ។ សរុបមក ៖ សម្រាប់ពួកគេ ការថ្វាយបង្គំព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតគឺការមិន
 បរិភោគសាច់ ហើយនៅកន្លែងរបស់ពួកគេដើម្បីសម្បូរទៅដោយអាហារឆ្នាញ់ៗ
 គ្រប់ប្រភេទ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ភាពមិនស្អាតស្អំបំផុត ដែលកម្រនឹងរំលង
 ដោយសេចក្តីស្លាប់ គឺសម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្នាដើម្បីភ្ញាក់រសជាតិខ្លាញ់ bacon បន្តិច
 ឬសាច់ប្រឡាក់ជាមួយនំប៉័ងខ្មៅ ។ Jerome ប្រាប់យើងថានៅជំនាន់របស់គាត់
 មានបុរសមួយចំនួនដែលចំអកព្រះដោយភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ ។ ដើម្បីជៀស
 វាងការទទួលទានប្រេង ពួកគេបានរៀបចំអាហារឆ្នាញ់បំផុតដើម្បីនាំយកមកឱ្យ
 ពួកគេពីគ្រប់ទិសទី ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដើម្បីធ្វើអំពើហឹង្សាចំពោះធម្មជាតិ

ពួកគេបានបដិសេធមិនផឹកទឹក ប៉ុន្តែមានសេចក្តីព្រាងផ្អែម និងថ្លៃៗរៀបចំ សម្រាប់ពួកគេ ដែលពួកគេផឹកមិនមែនពីពែងតែពីសំបក ។

ក្នុងចំណោមអ្នកមានទាំងអស់ ដូច្នេះពួកគេតមអាហារដោយគ្មានគោលបំណងអ្វី ក្រៅតែពីធ្វើពិធីបុណ្យកាន់តែឆ្លើតឆ្លង និងស្អំ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនចង់ខ្វះខាតពាក្យ ជាច្រើនក្នុងបញ្ហាដែលច្បាស់លាស់នោះទេ ។ ខ្ញុំនិយាយតែប៉ុណ្ណឹងថា ទាំងការ តមអាហារ និងគ្រប់ផ្នែកផ្សេងទៀតនៃការប្រៀនប្រដៅ អ្នកកាន់សាសនាគ្រីស្ទ គឺមិនត្រឹមត្រូវទេ គ្មានអ្វីស្មោះត្រង់ គ្មានការចាត់ចែង និងរៀបចំឱ្យបានល្អ ដើម្បីផ្តល់ឱកាសឱ្យពួកគេអួត ដូចជាអ្វីដែលនៅក្នុងចំណោមពួកគេសមនឹងទទួល បានការសរសើរ ។ (តម្រូវការនៃបព្វជិតជាការបង្កើតថ្មីដែលមានគ្រោះថ្នាក់ , ២២-២៨)

21. វិន័យបព្វជិត និងការធ្លាក់ចុះមានតាមផ្នែកទី ២ នៃវិន័យ ដែលអនុវត្ត ចំពោះបព្វជិត

វាត្រូវបានផ្ទុកនៅក្នុងកាណុងដែលបីស្សៈពបុរាណដាក់មកលើខ្លួនគេនិងការបញ្ជា របស់ពួកគេ ។ មនុស្សទាំងឡាយ អ្នកណាមិនគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីបរិច្ចាគ ល្បែងឬការរីករវឡើយ ។ គ្មានបព្វជិតណាគួរប្រកបរបររកស៊ីឬជំនួញគ្មាន បព្វជិតណាម្នាក់គួរមានវត្តមានក្នុងការរាំបាំត្រុជិទេហើយមានអ្នកផ្សេងទៀតនៃ ប្រភេទនេះ ។ ការពិន័យក៏ត្រូវបានបន្ថែមដើម្បីដកទណ្ឌកម្មដល់អាជ្ញាធរនៃកាណុ ង ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណាបំពានដោយនិទណ្ឌភាព ។ ក្នុងគោលបំណងនេះ រដ្ឋាភិ បាលនៃបព្វជិតរបស់លោកផ្ទាល់បានតាំងចិត្តចំពោះបីស្សៈនីមួយៗថាគាត់ត្រូវ គ្រប់គ្រងពួកគេតាមក្បួនច្បាប់ ហើយរក្សាពួកគេតាមកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ។

ក្នុងគោលបំណងនេះ អង្គប្រជុំ និងសន្និបាតប្រចាំឆ្នាំត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បី ដាស់តឿនដល់ជនណាដែលធ្វេសប្រហែសក្នុងតំណែង ហើយបើអ្នកណាប្រព្រឹត្ត អំពើបាប ត្រូវដាក់ទោសតាមអំពើល្មើសរបស់គេ ។ សម្តេចសង្ឃខ្លួនឯងក៏មាន ប្រជុំថ្នាក់ខេត្តប្រចាំឆ្នាំផងដែរ - នៅសម័យដើមពីរដងក្នុងមួយឆ្នាំ ដោយពួក គេត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យថាតើពួកគេបានប្រព្រឹត្តខុសពីកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេឬយ៉ាង ណា ។ បើភិក្ខុណាយោរៅពេក ឬប្រើហិង្សាចំពោះបព្វជិតរបស់ខ្លួន នោះ អ្នកក្រោយអាចប្តឹងទៅអង្គប្រជុំបាន ទោះបីបព្វជិតតែម្នាក់តូចៗត្រូវក៏ដោយ ។ ទោសធ្ងន់ធ្ងរបំផុតគឺអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងត្រូវដកចេញពីមុខតំណែង ហើយត្រូវដកខ្លួនពីការរូបរួមមួយរយៈ ។ ព្រោះនេះជាប្រព័ន្ធអចិន្ត្រៃយ៍ ពួកគេ មិនដែលច្រានចោលអង្គប្រជុំមួយឡើយ ដោយមិនកំណត់ទឹកនៃ្នង និងពេល វេលានៃការប្រជុំបន្ទាប់ ។ ភាពធ្ងន់ធ្ងរនេះគឺជាធរមានបព្វជិតរំពឹងពីប្រជាជន មិនលើសពីពាក្យដែលពួកគេបានបង្ហាញដោយគំរូ និង ទង្វើទេ ពួកគេតឹងរឹង ខ្លាំងជាងជាមួយប្រជាជន ។ ហើយវាពិតជាសក្តិសមណាស់ដែលមនុស្ស សាមញ្ញត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដូច្នេះបើនិយាយដោយវិន័យទន់ភ្លន់ និងធូររលុង ។ ដែលបព្វជិតអនុវត្តការជេរប្រមាថគ្នាយ៉ាងតឹងរឹងក្នុងចំណោមខ្លួនគេហើយមិនសូវ ព្រងើយកណ្តើយចំពោះខ្លួនឯងជាងអ្នកដទៃ ។ មិនចាំបាច់និយាយអំពីរបៀប ដែលអ្វីៗទាំងអស់នេះបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការប្រើប្រាស់នោះទេ ចាប់តាំងពីថ្ងៃ នេះ គ្មានអ្វីដែលមិនមានភាពរួសរាយរាក់ទាក់ និងរលាយហួសពីការស្មាននោះ ទេ ហើយពួកគេបានបំបែកទៅជាអាជ្ញាបណ្ណដែលពិភពលោកទាំងមូលស្រែក យំ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ក្រែងលោវត្ថុបុរាណទាំងអស់នៅជាមួយវាហាក់ដូចជា កប់ទាំងស្រុង ពួកវាបញ្ឆោតភ្នែករបស់សាមញ្ញដោយស្រមោលជាក់លាក់ ប៉ុន្តែ

វត្ថុទាំងនេះមិននៅជិតទំនៀមទម្លាប់បុរាណជាការធ្វើគ្រាប់តាមសត្វស្វាចំពោះអ្វីដែលមនុស្សធ្វើដោយហេតុផល និងផែនការនោះទេ ។ មានវត្ថុមួយដែលមិនអាចបំភ្លេចបាននៅក្នុង Xenophon ដែលជាកន្លែងដែលគាត់ប្រាប់ពីរបៀបដែលប្រជាជនពែរ្សបានរង្វេងចេញពីបុព្វបុរសរបស់ពួកគេហើយបានឈានចំពីរបៀបរស់នៅដ៏តឹងរ៉ឹងទៅជាភាពទន់ភ្លន់និងភាពប្រណីតប៉ុន្តែដើម្បីបិទបាំងភាពអាម៉ាស់នោះដោយរក្សាទម្លាប់ពីមុន ។ ក្នុងសម័យស៊ីរូស ភាពស្ងប់ស្ងាត់និងចិត្តស្ងប់នៅតែរីកចម្រើន ដូច្នេះហើយមិនចាំបាច់ជូតច្រមុះទេ ហើយគេគិតថាជាការអាម៉ាស់ដែរ ក្នុងចំណោមពូជពង្សរបស់គេ វានៅតែជាទំនៀមទម្លាប់សាសនាដែលមិនត្រូវមានអ្នកណាបញ្ចេញទឹកអីលចេញពីរន្ធច្រមុះឡើយ ។ ប៉ុន្តែត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបូមយកវាឡើងហើយចិញ្ចឹមនៅខាងក្នុង(ដល់ចំណុចនៃការធ្វើឱ្យខូច) ភាពកំប្លែងកំប្លែងដ៏គួរឱ្យអស់សំណើចដែលត្រូវបានចុះកិច្ចសន្យាតាមរយៈភាពខ្ជិលច្រអូស ។ ដូច្នេះ យោងតាមសិក្ខាបទបុរាណការយកបានស្រាមកតុគឺជាការខុសច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែក្រោយមកគ្រាន់តែហាក់ឡើងដើម្បីឲ្យបុរសត្រូវគេដឹកចេញពីស្រីរឹងអាចអត់ឱនបាន ។ មានបទប្បញ្ញត្តិមួយឲ្យហូបតែម្តងក្នុងមួយថ្ងៃ ។ អ្នកស្នងតំណែងដ៏ល្អទាំងនេះមិនបានទុករឿងនេះមួយឡែកទេ ប៉ុន្តែត្រូវទម្លាប់បន្តការស្រវឹងរបស់ខ្លួនពីថ្ងៃត្រង់ដល់ពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ ។ វាជាទំនៀមទម្លាប់ដ៏យូរអង្វែង មួយក្នុងចំណោមជនជាតិពែរ្សដែលបានកំណត់ដោយច្បាប់ថាបុរសគួរធ្វើ ដំណើរពេញមួយថ្ងៃដោយទទួលទានអាហារក្រៅផ្ទះ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីជៀសវាងការនឿយហត់ វាបានក្លាយជាការអនុវត្តដែលត្រូវបានអនុញ្ញាត និងជាធម្មតាដើម្បីកាត់បន្ថយការធ្វើដំណើរទៅពីរម៉ោង ។ នៅពេលណាដែល papists អនុវត្តច្បាប់ degenerate របស់ពួកគេដើម្បីបង្ហាញទំនាក់

ទំនងរបស់ពួកគេទៅកាន់ឪពុកបរិសុទ្ធ គំរូនេះគ្រប់គ្រាន់នឹងបញ្ជាក់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់នូវការក្លែងបន្លំគួរឱ្យអស់សំណើចរបស់ពួកគេ ដូច្នេះគ្មានវិចិត្រករណាអាចបង្ហាញវាឱ្យកាន់តែច្បាស់ ។

22. ការសេពសុភវិស័យ និងភាពផ្ទុយគ្នានៃបទគម្ពីរ

នៅក្នុងរឿងមួយ ពួកវាមានភាពរឹងប៉ឹង និងមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ក្នុងការមិនអនុញ្ញាតឱ្យរៀបការជាមួយសង្ឃ ។ ហើយដោយរបៀបណាដោយពឹងលើព្រហ្មចារីដ៏អាក្រក់របស់ខ្លួនបានក្លាយទៅជាអាក្រក់ចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ ។

ប៉ុន្តែការហាមប្រាមនេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា តើទំនៀមទម្លាប់ទាំងអស់របស់ពួកគេមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងណា ។ ព្រោះវាមិនត្រឹមតែបង្កតម្រូវជំនុំនៃត្រួតព្វាលដែលល្អនិងស័ក្តិសមប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបាននាំមកនូវការលិចលង់នៃអំពើទុច្ចរិត

ហើយបានបោះព្រលឹងជាច្រើនចូលទៅក្នុងទីជ្រៅនៃភាពអស់សង្ឃឹម ។

ប្រាកដណាស់ ការដេញថ្លៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយពួកសង្ឃបានកើតឡើងដោយអំពើឃោរឃៅដ៏ឃោរឃៅ មិនត្រឹមតែប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងប្រឆាំងនឹងសមធម៌ទាំងអស់ទៀតផង ។ ទីមួយ ហាមឃាត់អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានទុកដោយសេរី គឺគ្មានច្បាប់សម្រាប់មនុស្សឡើយ ។ ជាថ្មីម្តងទៀតថា ព្រះអម្ចាស់បានយកចិត្តទុកដាក់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ថា សេរីភាពនេះមិនគួរត្រូវបានរំលោភបំពាននោះគឺច្បាស់ពេកដែលត្រូវការភស្តុតាងដ៏យូរអង្វែង ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ការពិតដែលប៉ុលក្នុងវគ្គជាច្រើនប្រាថ្នាឲ្យបីស្ស្រធើជាបុរសមានប្រពន្ធតែមួយ [I Tim ៣:២; ទីតុស ១:៦] ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលអាចនិយាយដោយបង្ខំជាងពេលដែលគាត់ប្រកាសដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថា នៅ

គ្រាចុងក្រោយបង្អស់ នឹងមានបុរសអាក្រក់ដែលហាមឃាត់ការរៀបការ ហើយ ហៅពួកគេថាមិនត្រឹមតែក្លែងបន្លំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាអារក្ស [1 Tim. ៤:១, ៣] ? ថាការហាមប្រាមអាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាគោលនយោបាយនៃអារក្ស ពេលនោះ ជាទំនាយ ដែលជាព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយដោយសារវា ព្រះវិញ្ញាណបានសព្វព្រះហឫទ័យតាំងពីដើមដំបូងមក ដើម្បីបំបាក់ក្រុមជំនុំ ប្រឆាំងនឹងគ្រោះថ្នាក់? ប៉ុន្តែពួកគេគិតថា ពួកគេបានរត់គេចខ្លួនយ៉ាងប្រពៃ នៅពេលដែលពួកគេបង្វែរប្រយោគនេះទៅ Montanus, the Tatianists, Encratites និងពួកអ្នកខុសឆ្គងពីបុរាណផ្សេងទៀត ។ ពួកគេ (ពួកអ្នកប្រាជ្ញ និយាយថា) តែម្នាក់ឯងបានថ្កោលទោសព្រះនាងមុនី; យើងមិនដេរប្រមាថវា ទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែសូមបដិសេធចំពោះតែការបង្កាប់របស់សាសនាប៉ុណ្ណោះ ដែល យើងចាត់ទុកថាវាមិនសមហេតុផល ។⁴² ដូចទំនាយនេះ ទោះបីដំបូងបានសំរេច នៅក្នុងពួកអ្នកខុសឆ្គងទាំងនោះក៏ដោយ ក៏មិនបានអនុវត្តចំពោះពួកអ្នកប្រាជ្ញ ដែរ ។ ឬដូចជាការនិយាយស្តីពីក្មេងនេះគួរឱ្យចង់ស្តាប់ដើម្បីបដិសេធថាពួកគេ ហាមប្រាមការរៀបការដោយសារតែពួកគេមិនបានហាមឃាត់វាទាំងអស់!

ត្បិតវាដូចជាអ្នកក្បត់ត្រូវតែវាច្បាប់មិនយុត្តិធម៌ទេពេលដែលមានតែផ្នែកមួយនៃ ទីក្រុងត្រូវបានគេសង្កត់សង្កិនដោយភាពអយុត្តិធម៌របស់វា!

23. អាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវបានភ្ជាប់ និងបកស្រាយខាងវិញ្ញាណ

ពួកគេជំទាស់ថាបូជាចារ្យគួរត្រូវបានសម្គាល់ពីមនុស្សដោយសញ្ញាមួយចំនួន ។ ដូចជាព្រះអម្ចាស់មិនបានទាយទុកមុនអំពីគ្រឿងលម្អអ្វីដែលបូជាចារ្យគួរតែពូកែ! ដូច្នេះហើយពួកគេបន្ទោសសារឹកចំពោះសណ្តាប់ធ្នាប់ដែលរំខាននិងធ្វើឱ្យខូចរូប រាងភាពស្អាតស្អំនៃព្រះវិហារ ដែលនៅពេលដែលគាត់បានគួរគំរូដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃបី

ស្ស័យដ៏ល្អនោះគាត់ហ៊ានរៀបការក្នុងចំណោមអំណោយទានផ្សេងទៀតដែលគាត់
 ទាមទារនៅក្នុងគាត់ ។ ខ្ញុំដឹងពីរបៀបដែលពួកគេបកស្រាយនេះ [១ធីម៉ូថេ ៣:
 ២; ទីតុស ១: ៦] ពោលគឺថា បុរសដែលមានប្រពន្ធទីពិរមិនត្រូវជ្រើសរើស
 ឡើយ ។ ហើយខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានេះមិនមែនជាការបកស្រាយថ្មីទេ ប៉ុន្តែតាមខ្លឹម
 សាររបស់វាគឺជាការមិនពិត ។ ដ្បិតលោកប៉ូលបានចែងភ្លាមៗនូវអ្វីដែលត្រូវបាន
 បកស្រាយ ។ ភរិយារបស់សង្ឃនិងចាស់ទុំត្រូវតែជា [១ធីម៉ូថេ ៣:១១] ។

លបានរាយបញ្ជីអាពាហ៍ពិពាហ៍ក្នុងចំណោមគុណធម៌របស់សង្ឃ ; ពួក
 papists បង្រៀនថាវាជាកំហុសមិនអាចអត់ឱនបាននៅក្នុងលំដាប់ សាសនា
 ចក្រ ។ ហើយសូមព្រះជាម្ចាស់កុំស្តប់ស្តល់នឹងការស្តីបន្ទោសទូទៅនេះ ពួកគេ
 ហៅវាថាជាភាពស្មោកគ្រោក និងការបំពុលនៃសាច់ឈាម ។ ព្រះគ្រីស្ទចាត់
 ទុកអាពាហ៍ពិពាហ៍ស័ក្តិសមនឹងកិត្តិយស ដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យឲ្យវាជារូបភាពនៃ
 ការរួបរួមដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងពួកជំនុំ [អេភ ៥:២៣-២៤, ៣២]
 ។ តើអ្វីទៅជាការសរសើរដ៏អស្ចារ្យជាងនេះទៀតដែលអាចត្រូវបានគេនិយាយ
 អំពីភាពល្អប្រសើរនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍? ដោយភាពអៀនខ្មាសអ្វីទៅដែលហៅថា
 ស្មោកគ្រោក ឬស្មោកគ្រោក នោះរូបរាងនៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
 នឹងក្តីឡើង!

24. ការបដិសេធចំពោះអំណះអំណាងដែលផ្ទុយពីបទគម្ពីរ

ឥឡូវនេះ ទោះជាការហាមឃាត់របស់ពួកគេមានការប្រឆាំងយ៉ាងច្បាស់ជាមួយ
 នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែស្វែងរកអ្វីមួយដែលការពារវានៅ
 ក្នុងបទគម្ពីរ ។ ពួកបូជាចារ្យលើកគ្រប់ពេលដែលវេនពួកគេមកបម្រើត្រូវដេក

ដាច់ពីប្រពន្ធដើម្បីឲ្យបានបរិសុទ្ធ និងមិនបានមើលឃើញដើម្បីចាត់ចែងរបស់ ពិសិដ្ឋ ។ ដូច្នេះ វាជារឿងដែលមិនទំនងជាខ្លាំងសម្រាប់ពិធីពិសិដ្ឋរបស់យើង ដែលមានភាពថ្លៃថ្នូរនិងកើតឡើងជារឿងរាល់ថ្ងៃត្រូវបានចាត់ចែងដោយបុរស ដែលរៀបការរួច ។ ដូចជាប្រសិនបើតួនាទីនៃកិច្ចបម្រើផ្សាយដំណឹងល្អ និង បព្វជិតភាពលេវីគឺតែមួយ ហើយដូចគ្នា! ចំពោះពួកសង្ឃលេវីជាតំណាង” បានបញ្ជូនព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកសម្រុះសម្រួលនៃព្រះ និងមនុស្ស [1 ឆឹម ២:៥] ដោយភាពបរិសុទ្ធតតខ្លះរបស់គាត់គឺដើម្បីផ្សះផ្សាព្រះវរបិតាដល់យើង ។ ភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ដើម្បីធ្វើយ៉ាងហោចជាតិនូវព្រាងនោះ ពួកគេត្រូវ បានគេបញ្ជាឱ្យបន្សុទ្ធខ្លួនគេហួសពីទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្ស នៅពេលដែលពួក គេចូលទៅជិតទីសក្ការៈ ព្រោះពេលនោះពួកគេបានតំណាងឱ្យព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងត្រឹម ត្រូវ ពីព្រោះពួកគេបានបង្ហាញខ្លួននៅរោងឧបោសថ (រូបភាពនៃស្ថានសួគ៌ ។ សាលជំនុំជំរះ) ជាអ្នកបង្កើតសន្តិភាពដើម្បីផ្សះផ្សាប្រជាជនចំពោះព្រះ ដោយសារត្រួតង្វាលនៃក្រុមជំនុំមិនចូលរួមក្នុងផ្នែកនេះសព្វថ្ងៃនេះ វាគ្មានន័យអ្វី ទេក្នុងការប្រៀបធៀបពួកគេជាមួយនឹងពួកបូជាចារ្យ ដូច្នេះហើយ សាវ័ក ប្រកាសយ៉ាងក្លាហានដោយគ្មានករណីលើកលែងថាអាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាកិត្តិយស ក្នុងចំណោម មនុស្សទាំងអស់ ប៉ុន្តែអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាង សហាយស្មន់ និងអ្នកផិតក្បត់ត្រូវបានទុកចោលចំពោះការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ [ហេ . ៤៧ ត្បិតប៉ូលដាសាក្សីថា ពួកគេមិនត្រឹមតែរក្សាប្រពន្ធរបស់ពួកគេ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានយកពួកគេទៅជាមួយពួកគេ [១កូរិនថូស៩:៥] ។

25. ព្រះវិហារបុរាណ និងព្រហ្មចារីយ៍

បន្ទាប់មក វាគឺជាភាពអៀនខ្មស់ដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលមួយចំពោះផ្នែករបស់ពួកគេ ក្នុងការដើរទិញគ្រឿងតុបតែងព្រហ្មចារីយ៍នេះជាប់រាប់ចាំបាច់ ។ ការនេះពួកគេបានធ្វើចំពោះភាពអាម៉ាស់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៃក្រុមជំនុំបុរាណ ដែលខណៈពេលដែលមានចំណេះដឹងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់អំពីព្រះ នោះនៅតែពូកែខាងភាពបរិសុទ្ធ ។ ប្រសិនបើពួកគេមិនបានស្តាប់បង្គាប់ពួកសាវ័កទេ (ជួនកាលគេមានទម្លាប់ធ្វើបាបពួកគេដោយមើលងាយ) "ដូច្នេះ តើពួកគេនឹងធ្វើអ្វីជាមួយឪពុកពីបុរាណទាំងអស់ ដែលពិតជាមិនគ្រាន់តែអត់ឱនដល់ការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍តាមលំដាប់របស់ប៊ីស្យូបប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំង តើពួកគេបានលើកតម្កើងការប្រមាថដ៏អាក្រក់អំពីវត្ថុពិសិដ្ឋ ដរាបណាសាក្រាម៉ង់របស់ព្រះអម្ចាស់មិនត្រូវបានប្រារព្ធយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងចំណោមពួកគេ? ពិតប្រាកដណាស់ មានភាពច្របូកច្របល់នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃនីកាដេមីទាមទារភាពជាស្រី ។ ត្បិតតែងតែមានអ្នកអបិយជំនឿតិចតួច ។ អ្នកណាយល់សប្តិឃើញអ្វីថ្មីដើម្បីឈ្នះការកោតសរសើរសម្រាប់ខ្លួនគេ ប៉ុន្តែតើអ្វីទៅជាក្រឹត្យ? គំនិតរបស់ Paphnutius ត្រូវបានទទួលយក ដែលបានប្រកាសថាវាជាព្រហ្មចារីយ៍សម្រាប់បុរសម្នាក់ក្នុងការរួមរស់ជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់ ដូច្នេះហើយ អាពាហ៍ពិពាហ៍នៅតែពិសិដ្ឋក្នុងចំណោមពួកគេ ។

26. ការវិវឌ្ឍន៍យឺតយ៉ាវនៃតម្រូវការនៃភាពសេពកាម

បន្ទាប់មកពេលវេលាទាំងនោះបានធ្វើតាម នៅពេលដែលការសរសើរដ៏មានអបិយជំនឿពេកនៃភាពសេពសុភ រីករាលដាល ក្រោយមកការសរសើរព្រហ្មចារីជាញឹកញាប់ និងមិនចេះទប់ចិត្តនោះ ទើបមិនសូវមានគុណធម៌ឯទៀតដែលគេជឿថាប្រៀបធៀបនឹងធម៌នោះទេ ។ ហើយទោះបីជាអាពាហ៍ពិពាហ៍មិនត្រូវ

បានផ្ដោតទៅលើមិនស្អាតក៏ដោយ ក៏ភាពថ្លៃថ្នូររបស់វាកាន់តែចុះខ្សោយ ហើយភាពបរិសុទ្ធរបស់វាបានបិទបាំងយ៉ាងខ្លាំង ដែលបុរសដែលមិនបដិសេធវា ហាក់ដូចជាមិនប្រាថ្នាចង់បានភាពល្អឥតខ្ចោះជាមួយនឹងកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់នៃ គោលបំណង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះហើយ ទើបពួកអ្នកដែលឡើង ឋានន្តរស័ក្តិមុនគេហាមឃាត់មិនឲ្យធ្វើបុណ្យមាយាបូជា ។ បន្ទាប់មក ហាម មិនឲ្យអ្នកណាក្រៅពីជាស្រីក្រមុំ ឬអ្នកដែលព្រមទាំងប្រពន្ធបានលះចោលព្រៃ អាពាហ៍ពិពាហ៍ដើម្បីយកទៅតាមលំដាប់នោះ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាបទប្បញ្ញត្តិ ទាំងនេះ ដោយសារតែពួកគេហាក់ដូចជានាំឲ្យមានការគោរពចំពោះបព្វជិតភាព ក៏ត្រូវបានទទួលដោយការយល់ព្រមយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងសម័យបុរាណ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើបច្ចុប្បន្នរបស់ខ្ញុំទាមទារវត្ថុបុរាណប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ ចម្លើយដំបូងរបស់ខ្ញុំគឺ ថា សេរីភាពនៃបីស្សៈដើម្បីរៀបការមានទាំងនៅក្រោមពួកសាវក និងសម្រាប់ ប៉ុន្មានសតវត្សក្រោយមក [១៨២២ ៣:២] ។ សាវ័កខ្លួនឯង និងគ្រូ គង្វាលនៃសិទ្ធិអំណាចធំៗដែលដើរតាមកន្លែងរបស់ពួកគេ បានប្រើសេរីភាពនេះ ដោយគ្មានការលំបាកអ្វីឡើយ ។ យើងគួរតែប្រកាន់យកគំរូនៃក្រុមជំនុំមុននេះ ដែលមានសារៈសំខាន់ជាងការវិនិច្ឆ័យថាខុសច្បាប់ ឬមិនសមរម្យនូវអ្វីដែល ត្រូវបានទទួលយកដោយការសរសើរ និងជាទម្លាប់ ។ ទីពីរ យុគសម័យនោះ ដែលមានភាពស្រីបស្រាលចំពោះព្រហ្មចារីយ៍ បានចាប់ផ្ដើមរើសអើងចំពោះ អាពាហ៍ពិពាហ៍ មិនបានកំណត់ច្បាប់នៃភាពសេសសន្ធារសង្ឃជារបស់ដែល ចាំបាច់សម្រាប់ខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែភាពសេសសល់ត្រូវបានគេពេញ ចិត្តចំពោះបុរសដែលរៀបការហើយ ។ ហើយជាចុងក្រោយ ខ្ញុំឆ្លើយថា ពួកគេ មិនទាមទារវាតាមរបៀបដែលចាំបាច់ និងបង្ខំ ពួកគេបានបង្ខំឱ្យនៅសេសសល់

នៃអ្នកដែលមិនសមគួរដើម្បីរក្សាទ្វីប ។ ខណៈពេលដែលពួកគេដាក់ទណ្ឌកម្ម
លើការប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទជាមួយនឹងច្បាប់ដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុត
ចំពោះអ្នកដែលបានចុះកិច្ចសន្យារៀបការ ពួកគេបានសម្រេចត្រឹមតែថាពួកគេ
បោះបង់តំណែងរបស់ពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ ។

27. លេស នៃវត្ថុបុរាណក្នុងការការពារភាព ឬចារី របស់ ពួកគេ

យើងត្រូវតែទាមទារពីពួកគេថាពួកគេស្ដារព្រហ្មចារីភាពពីបុរាណនោះនៅក្នុង
សង្គ្រោះរបស់ពួកគេថាពួកគេដកអ្នកផិតក្បត់ និង អ្នកកំផិតចេញថា គេមិន
អនុញ្ញាតឱ្យអស់អ្នកដែលពួកគេហាមប្រាមការប្រើប្រាស់គ្រែអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏
ថ្លៃថ្នូរ និង សមរម្យដើម្បីរត់ទៅរកតណ្ហាគ្រប់ប្រភេទ ។ ថាពួកគេស្ដារឡើង
វិញនូវវិន័យដែលបោះបង់ចោលនៅពេលនេះ ដែលការឃុបឃិតទាំងអស់អាចត្រូវ
បានរារាំង ។ ហើយថាពួកគេរំដោះពួកជំនុំចេញពីអំពើទុច្ចរិតដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់
បំផុតនេះ ដែលវាត្រូវបានគេបង្ខំជាយូរមកហើយ ។ កាលណាគេព្រមទទួល
ស្គាល់នេះ យើងត្រូវដាស់តឿនគេម្តងទៀត កុំទាមទារជាកាតព្វកិច្ច សេរី
អាស្រ័យលើប្រយោជន៍របស់សាសនាចក្រ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិននិយាយដូច្នេះទេ ព្រោះ
ខ្ញុំជឿថាក្នុងលក្ខខណ្ឌណាមួយ គួរតែផ្តល់បន្ទប់សម្រាប់ Canons ទាំងនេះ
ដែលបោះជំរុំនៃព្រហ្មចារីលើលំដាប់ខាងសាសនា ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យ
អ្នកប្រាជ្ញយល់អំពីអ្វីដែលជាសត្រូវរបស់យើង ក្នុងនាមបុរាណ បង្ខំចិត្តិយស
អាពាហ៍ពិពាហ៍ក្នុងសង្គ្រោះ ។ 2) ចំពោះឪពុកដែលការសរសេរនៅតែមានការ
ព្រួយបារម្ភ ពេលពួកគេនិយាយចេញពីគំនិតរបស់ខ្លួន នោះគ្មាននរណាម្នាក់
លើកលែងតែ Jerome ស៊ីបានធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍យ៉ាងខ្លាំង ។
យើងនឹងពេញចិត្តចំពោះការសរសើររបស់ Chrysostom តែម្នាក់ឯង ពីព្រោះ

ចាប់តាំងពីគាត់គឺជាអ្នកកោតសរសើរជាពិសេសចំពោះព្រហ្មចារីយ៍ គាត់មិនអាច
ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមានភាពច្របូកច្របល់ជាងអ្នកដទៃក្នុងការសរសើរ
អាពាហ៍ពិពាហ៍នោះទេ ។ ប៉ុន្តែនេះជាសម្តីរបស់គាត់ ៖ "កម្រិតទីមួយនៃព្រហ្ម
ចារីភាពគឺព្រហ្មចារីស្មោះត្រង់ ទីពីរគឺការរៀបការដ៏ស្មោះត្រង់ ហេតុដូច្នេះហើយ
ព្រហ្មចារីប្រភេទទីពីរគឺសេចក្តីស្រឡាញ់បរិសុទ្ធនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍"

ជំពូកទី XIII

សច្ចា ; ហើយតើមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលចាប់ពួកគេដោយញញើតបានជាប់ពាក់ ព័ន្ធនឹងខ្លួនឯងយ៉ាងណា

(លក្ខណៈនៃពាក្យសច្ចា និងកំហុសដែលមានច្រើនទាក់ទងនឹងពួកគេ)

1. ការខូចទ្រង់ទ្រាយ និងគ្រោះថ្នាក់ វាជាបញ្ហាដែលត្រូវមើលងាយថាពួក ជំនុំ

ដែលមានសេរីភាពត្រូវបានទិញដោយតម្លៃឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយ
ត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយអំពើហិង្សាដ៏យោធន៍ ហើយស្ទើរតែគ្របដណ្តប់
ដោយទំនៀមទំលាប់ដ៏ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់ ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ ភាពឆ្ងុយឆ្ងាត
ឯកជនរបស់មនុស្សម្នាក់ៗបង្ហាញថា វាមិនមែនដោយសារមូលហេតុដែលព្រះ
បានអនុញ្ញាតច្រើនដល់សាតាំង និងពួកអ្នកបម្រើរបស់វាទេ ហើយវាមិន
គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ មនុស្សទាំងឡាយ ដោយមិនអើពើនឹងអំណាចរបស់ព្រះគ្រី
ស្ទ ដើម្បីទទួលបន្ទុកទាំងអស់ដែលដាក់ដោយត្រកូលក្លាយ ម្នាក់ៗត្រូវស្វែងរក
បន្ទុកបន្ថែមសម្រាប់ខ្លួនគេ ហើយដោយការជីករណ្តៅសម្រាប់ខ្លួនគេ ក៏ត្រូវធ្លាក់
ចុះកាន់តែជ្រៅ ។ កាតព្វកិច្ចកាន់តែធំ និងតឹងរ៉ឹងអាចត្រូវបានបន្ថែមទៅខ្សែ
សង្វាក់ទូទៅ ។ យើងបានបង្ហាញរួចហើយពីរបៀបដែលហៅថា "pas tors"
នៅក្នុងការគ្រប់គ្រងដ៏មហិមារបស់ពួកជំនុំបានធ្វើឱ្យខូចដល់ការគោរពបូជា ។
ទំនៀមទំលាប់ក្នុងការចាប់ព្រលឹងដែលមានទុក្ខវេទនាជាមួយនឹងពួកគេនៅក្នុងច្បាប់
យុត្តិធម៌ ។ ដូច្នេះវានឹងមិនសមហេតុសមផលនៅទីនេះដើម្បីចូលរួមជាមួយអំពើ
អាក្រក់ដែលទាក់ទងគ្នានេះដើម្បីបង្ហាញពីរបៀបដែលពិភពលោកនេះបើយោង

តាមភាពថោកទាបនៃចិត្តរបស់ខ្លួនតែងតែជាមួយឧបសគ្គដូចជាវាអាចជួយដោយ
 អ្វីដែលវាគួរតែមាន ។ នាំទៅរកព្រះ ឥឡូវនេះ កាន់តែល្អមើលថាតើ
 ចៅហ្វាយនាយ ឧស្សាហ៍ ប្រព្រឹត្តខុសកម្រិតណា សូមឲ្យអ្នកអានខ្ញុំរំលឹកឡើង
 វិញ នូវគោលការណ៍ដែលបានកំណត់រួចហើយ ។ * ដ្បិតយើងបានបង្រៀន
 ជាមុនថា អ្វីក៏ដោយដែលតម្រូវឲ្យបង្ហាត់មនុស្សឲ្យរស់នៅប្រកបដោយធម៌និង
 ជីវិតបរិសុទ្ធ គឺមានក្នុងច្បាប់ ។ យើងបានបង្រៀនបន្ថែមទៀតថា ព្រះអម្ចាស់
 ដើម្បីហៅយើងឱ្យចេញឆ្ងាយពីការបង្កើតស្នាដៃថ្មីបានប្រសើរជាងនេះទ្រង់បានរួម
 បញ្ចូលការសរសើរទាំងស្រុងអំពីសេចក្តីសុចរិតក្នុងការគោរពតាមព្រះហឫទ័យ
 របស់ទ្រង់យ៉ាងសាមញ្ញ ។ ប្រសិនបើរឿងទាំងនេះគឺ

ពិត មនុស្សម្នាក់អាចវិនិច្ឆ័យបានយ៉ាងងាយស្រួលថា រាល់ទង្វើនៃការថ្វាយបង្គំ
 ក្លែងក្លាយ ដែលខ្លួនយើងបង្កើតឡើងដើម្បីសមនឹងទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះ គឺ
 មិនទទួលបានទាល់តែសោះចំពោះគាត់ ទោះបីជាពួកគេអាចផ្តាច់ចិត្តយើង
 យ៉ាងណាក៏ដោយ ។ ហើយប្រាកដណាស់ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់ក្នុងវត្តជាច្រើន
 មិនត្រឹមតែបដិសេធដោយចំហប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ស្អប់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំង ។
 អាស្រ័យហេតុនេះ មានការងឿងឆ្ងល់អំពីពាក្យសច្ចាដែលធ្វើឡើងក្រៅពីព្រះ
 បន្ទូលរបស់ព្រះ ។ តើពួកគេគួរមានកន្លែងណា? តើពួកគេអាចត្រូវបានអនុ
 វត្តដោយបុរសគ្រីស្ទានឬទេ? តើពួកគេជាប់ពាក់ព័ន្ធកម្រិតណា? ចំពោះអ្វី
 ដែលគេហៅថា «សន្យា» ក្នុងចំណោមមនុស្សគេហៅថា «សម្បជ» ដោយគោរពដល់
 ព្រះ ។ ជាងនេះទៅទៀត យើងសន្យាជាមួយមនុស្សទាំងឡាយដែលយើងគិតថា
 នឹងគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងគេ ឬរបស់ដែលយើងជំពាក់ហួសពីកាតព្វកិច្ច ។
 ដូច្នេះ ជាការសមគួរដែលគួរតែមានការប្រតិបត្តិយ៉ាងជិតស្និទ្ធនៃពាក្យសច្ចាទាំង

នោះដែលត្រូវបានគម្រង់ទៅព្រះផ្ទាល់ចំពោះអ្នកដែលយើងត្រូវប្រព្រឹត្តដោយមេត្តា ករុណាបំផុត ។ នៅពេលនេះអបិយជំនឿបានកើតមានយ៉ាងចម្លែកនៅគ្រប់ សម័យកាល ដូច្នេះហើយបានជាបុរសៗ ដោយមិនមានការវិនិច្ឆ័យ និងគ្មានការ រំកិលញែក នោះបានស្បថចំពោះព្រះភ្លាមៗនូវអ្វីដែលបានចូលមកក្នុងគំនិតរបស់ ពួកគេ ឬសូម្បីតែមាត់របស់ពួកគេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាមនុស្សល្ងើល្មើ ទាំងនោះកើតឡើង ពិតប្រាកដណាស់ មនោសញ្ចេតនាក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ ដែលពួកគេបានចំអកដល់ព្រះរបស់គេយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ ។ ហើយតើសូម្បីតែ គ្រិស្តសាសនិកក៏មិនយកតម្រាប់តាមការសន្មតនេះដែរ ! ជាការពិត ពួកគេ មិនគួរធ្វើបែបនេះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញថា អស់ជាច្រើនសតវត្សមកហើយ គ្មានអ្វីធម្មតាជាងអំពើអាក្រក់នេះទេ ៖ មនុស្សទាំងមូលនៅគ្រប់ទីកន្លែង ដែល មើលងាយច្បាប់របស់ព្រះ បានដុតរោលរាលដោយភាពខ្លះខ្លាំងក្នុងការ សច្ចាប្រណិធានចំពោះអ្វីដែលបានធ្វើឱ្យពួកគេនៅក្នុងសុបិន ។ ខ្ញុំនឹងមិនស្អប់ ការលើកឡើងដោយការលើកឡើងឬមិនរាប់ជាថ្មីម្តងទៀតថា តើធ្ងន់ធ្ងរនិងរបៀប ដែលមនុស្សប្រុសបានធ្វើបាបប៉ុន្មានក្នុងការគោរពនេះ ។ ប៉ុន្តែវាហាក់ដូចជាខ្ញុំ ត្រឹមត្រូវក្នុងការនិយាយរឿងនេះក្នុងការឆ្លងកាត់ ដើម្បីឱ្យវាកាន់តែច្បាស់ថា នៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីសច្ចា យើងមិនមែនដោយមធ្យោបាយណាមួយដែលលើក ជាសំណួរលើបញ្ហាដែលនាំអោយនោះទេ ។

2. បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដែលយើងធ្វើសច្ចា

ក្នុងឥឡូវនេះ បើយើងប្រាថ្នាមិនខុសក្នុងការកំណត់នូវពាក្យសម្បជណ៍ដែលត្រូវ នឹងច្បាប់ វត្ថុណាដែលមិនគាប់សង្កត់ គប្បីពិចារណានូវវាយ៉ាងគឺ (១) របស់ ណាដែលសច្ចានោះជានរណា ។ បានធ្វើ; (2) តើយើងជានរណាជាអ្នក

ស្បថ; (3) ជាចុងក្រោយ យើងសូមស្បថដោយចេតនា ។ គោលបំណងនៃរឿងដំបូងគឺធ្វើឱ្យយើងដឹងថាជាព្រះដែលយើងត្រូវដោះស្រាយ ដែលពេញចិត្តនឹងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់យើងណាស់ ដែលទ្រង់ប្រកាសថាសាសនាដែលបង្កើតដោយខ្លួនឯងទាំងអស់ ទោះជាយ៉ាងអស្ចារ្យ និងស្រស់ស្អាត វាអាចនៅក្នុងភ្នែករបស់បុរស ។ ត្រូវបណ្តាសា [កូឡ. ២:២៣] ។ ប្រសិនបើការថ្វាយបង្គំដោយស្ម័គ្រចិត្តទាំងអស់ដែលយើងខ្លួនយើងរៀបចំខុសពីព្រះស្អប់ខ្ពើមចំពោះគាត់ វាកើតឡើងថាគ្មានការថ្វាយបង្គំណាអាចទទួលយកបានចំពោះគាត់ទេ លើកលែងតែអ្វីដែលត្រូវបានអនុម័តដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះចូរយើងកុំយកអាជ្ញាប័ណ្ណនេះទៅខ្លួនឯង ដើម្បីហ៊ានស្បថចំពោះព្រះដែលគ្មានភស្តុតាងថាតើទ្រង់នឹងមានតម្លៃយ៉ាងណានោះឡើយ ។ ដ្បិតការបង្រៀនរបស់ប៉ូលថា អ្វីដែលធ្វើក្រៅពីសេចក្តីជំនឿ នោះជាអំពើបាប [រ៉ូម 14:23]] - ដោយសារវាអាចត្រូវបានពង្រីកទៅគ្រប់សកម្មភាព - ប្រាកដណាស់គឺអាចអនុវត្តបានជាពិសេសនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់បង្វែរការពិតរបស់អ្នកផ្ទាល់ទៅព្រះ . ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងបរាជ័យ ឬធ្វើខុសក្នុងរឿងតិចតួចបំផុត (ប៉ូលកំពុងពិភាក្សាអំពីភាពខុសគ្នានៃអាហារ) ដែលជំនឿមិនផ្តល់អាណត្តិច្បាស់លាស់ នោះយើងត្រូវមានសុភាពរាបសារជាងនេះទៅទៀត នៅពេលដែលយើងធ្វើកិច្ចការដ៏សំខាន់បំផុត! ពិតហើយ គ្មានអ្វីគួរតែធ្ងន់ធ្ងរសម្រាប់យើងជាងការកិច្ចរបស់សាសនានោះទេ ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យការប្រុងប្រយ័ត្នជាលើកដំបូងរបស់យើងក្នុងការសច្ចាប្រណិធាន ដូច្នេះ ចូរកុំបន្តទៅលើការលះបង់ណាមួយដោយគ្មានមនសិការរបស់យើងជាមុនសិន ដើម្បីប្រាកដថាវាមិនមានអ្វីជាការរកាំរកូសឡើយ ។ ប៉ុន្តែ វានឹងរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់នៃការរោលរាលនៅពេលដែលវាមានព្រះអង្គចូល

ទៅមុន ហើយកំណត់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់នូវអ្វីដែលល្អឬមិនបាន ប្រយោជន៍ ។

3. បុរសដែលស្បែក

វត្ថុទីពីរដែលយើងបាននិយាយត្រូវមើលត្រង់នេះមានដូចតទៅ ៖ យើងគួរវាស់ កម្លាំង យើងគួររក្សាការត្រាស់ហៅរបស់យើងក្នុងចិត្ត ដើម្បីកុំឲ្យឆ្វេសប្រហែស ចំពោះសេរីភាពដែលព្រះ បានផ្តល់ឱ្យយើង ។ ព្រោះគាត់ជាមនុស្សឆេរឆាវ ដែលស្បែកនូវអ្វីដែលមិនស្ថិតក្នុងអំណាចរបស់ខ្លួន ឬទាស់នឹងការហៅរបស់គាត់ ។ ហើយគាត់ជាមនុស្សមិនកតញ្ញាដែលមើលងាយដល់ប្រយោជន៍របស់ព្រះ ដែលចាត់ទុកគាត់ថាជាម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់ ។ ពេលខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ ខ្ញុំមិន មានន័យថាអ្វីដែលបានដាក់នៅក្នុងដៃរបស់យើង ដែលកើតឡើងដោយទំនុកចិត្ត លើកម្លាំងរបស់យើងផ្ទាល់ យើងអាចនឹងសន្យាចំពោះព្រះ ។ ពីព្រោះវាត្រូវ បានសម្រេចយ៉ាងពិតប្រាកដនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាពណ៌ទឹកក្រូចថា យើងមិនបាន ស្បែកអ្វីត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះឡើយ លើកលែងតែអ្វីដែលយើងបានទទួលនៅដែររបស់ គាត់ ។ ដ្បិតរបស់ទាំងអស់ដែលថ្វាយដល់គាត់ គឺជាអំណោយរបស់គាត់សុទ្ធ សាធ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសាររបស់ខ្លះបានប្រទានមកយើងដោយព្រះហឫទ័យ សប្បុរសរបស់ព្រះ អ្នកខ្លះទៀតបានបដិសេធយើងដោយសមធម៌របស់ទ្រង់ សូម ឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបសម្លឹងមើលទំហំនៃព្រះគុណដែលទ្រង់ប្រទានឲ្យដូចដែលប៉ុល បានបង្ហាត់ [រ៉ូម, ១២:៣ ; ១កូរិនថូស ១២:១១] ។ ខ្ញុំគ្មានន័យអ្វីផ្សេងទេ នៅទីនេះ ក្រៅតែពីថា អ្នកត្រូវតែខឹងសម្បាររបស់អ្នកចំពោះវិធានការដែលព្រះ ជាម្ចាស់បានកំណត់ដោយអំណោយទានរបស់ទ្រង់សម្រាប់អ្នក ក្រែងលោអ្នក ព្យាយាមហួសពីអ្វីដែលទ្រង់អនុញ្ញាត ដោយទាមទារច្រើនពេកសម្រាប់ខ្លួនអ្នក

នោះអ្នកនឹងធ្វើឱ្យខ្លួនឯងឈឺក្បាល ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលឃាតក
ទាំងនោះ (ដែលនិយាយដោយល្អកា) បានស្បថថាពួកគេនឹងមិនបរិភោគ
អាហាររហូតដល់ពួកគេបានសម្លាប់ប៉ូល [កិច្ចការ២៣:១២] បើទោះបីជាផែនការ
នោះមិនមែនជាមនុស្សអាក្រក់ក៏ដោយ ក៏ពួកគេមានភាពរាំរកូសក្នុងការចុះចូល
ល ។ ជីវិតនិងការស្លាប់របស់មនុស្សចំពោះអំណាចរបស់គេគឺមិនត្រូវកើតឡើង
ទេ ។ ដូច្នេះ

យូណាថាន់ត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់
មានគភ៌យ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់គាត់បានសច្ចាប្រណិធាន [ចៅហ្វាយ ១១:៣០-
៣១] ។ ក្នុងថ្នាក់នេះ ភាពសេពសន្ថវៈជាទីមួយសម្រាប់ភាពក្លាហានឆ្លាត ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលភ្លេចនូវឧបសម្បទារបស់ខ្លួន តែង
គិតថាខ្លួនឯងប្រាកដជាមានព្រហ្មចរិយៈ ។ ប៉ុន្តែ តើពួកគេត្រូវបានបង្រៀន
ដោយព្រះបន្ទូលអ្វីដើម្បីរក្សាភាពច្របូកច្របល់ពេញមួយជីវិត ហើយស្បថចំពោះ
ទីបញ្ចប់នេះ? ពួកគេបានឮព្រះបន្ទូលនៃព្រះនៅលើស្ថានភាពសកលរបស់
មនុស្សថា៖ «ការនៅតែម្នាក់ឯងមិនល្អទេ» [លោកុប្បត្តិ ២:១៤] ។ ពួកគេ
យល់ - ហើយចង់ថាពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ - របៀបដែលអំពើបាបដែលនៅ
សេសសល់នៅក្នុងយើងគឺមិនមែនដោយការចាក់មូលយ៉ាងខ្លាំង! តើពួកគេ
ហ៊ានរុះរើដោយទំនុកចិត្តប៉ុណ្ណាសម្រាប់ជីវិតដែលការហៅទូទៅដរាបណាអំណោយ
នៃទីបញ្ចប់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យញឹកញាប់ជាងក្នុងរយៈពេលកំណត់តាមកាលៈទេសៈដែល
ទាមទារ? « ដោយការរឹងរូសបែបនេះ ចូរកុំឲ្យគេពឹងលើព្រះជានិច្ចរបស់
គេឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវឲ្យគេនឹកចាំពីសេចក្តីដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា « កុំល្អៗ
ព្រះយេស៊ូវជាព្រះរបស់អ្នកឡើយ» [ចៅទិយកថា៦:១៦ ; ម៉ាថាយ៤:៧] ។

ប៉ុន្តែនេះគឺជាការល្អៗព្រះ ៖ តស៊ូប្រឆាំងនឹងធម្មជាតិដែលផ្តល់ដោយគាត់ ហើយមើលងាយអំណោយរបស់គាត់ដូចជាមិនមែនជារបស់យើងទាល់តែសោះ ពួកគេមិនត្រឹមតែហ៊ានធ្វើបែបនេះប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងហ៊ានហៅអាពាហ៍ពិពាហ៍ ថា "បំពុល" តែប៉ុណ្ណោះ ។ ដើម្បីលើកតម្កើងភាពសេពសន្ថវៈមួយចំនួនដោយ ការសរសើរដ៏អស្ចារ្យនេះ ទោះបីជាការពិតដែលព្រះជាម្ចាស់ចាត់ទុកថាមិនមែន ជាមនុស្សបរទេសចំពោះសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ដើម្បីរៀបចំអាពាហ៍ពិពាហ៍ [cf. លោកុប្បត្តិ 2:22] ថាគាត់បានប្រកាសថាវាជាកិត្តិយសក្នុងចំណោមមនុស្សទាំង អស់ [ហេព្រើរ១៣ : ៤] ហើយថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងបានញែកវា ចេញជាបរិសុទ្ធ ដោយវត្តមានរបស់ទ្រង់ ដោយតាំងខ្លួនដើម្បីគោរពវាដោយ អព្វហេតុដំបូងរបស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន២-១១]! ភាគច្រើនហៅថា "ទេវតា") ភាពសេពសន្ថវៈជារបស់មួយ ព្រហ្មចារីមួយទៀត!" ការប្រៀបធៀបពួកគេ ជាមួយនឹង អ្នកផិតក្បត់ និងអ្វីដែលកាន់តែអាក្រក់ និងគួរឱ្យអាម៉ាស់ ។ « ហើយច្បាស់ណាស់ មិនចាំបាច់មានអំណះអំណាងណាដែលពួកគេត្រូវបាន បដិសេធដោយចំហដោយរឿងនោះឡើយ ត្បិតយើងឃើញយ៉ាងច្បាស់ជាមួយនឹង ការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលព្រះអម្ចាស់តែងតែសងសឹកចំពោះភាព ក្រអឺតក្រទមបែបនេះ និងការមើលងាយអំណោយរបស់ទ្រង់ដែលកើតចេញពី ភាពស្មោះត្រង់ហួសហេតុ ។ ដោយហេតុថា ខ្ញុំបានលះបង់អំពើបាបដែលលាក់ កំបាំងជាងនេះទៅទៀត ដែលសូម្បីតែអ្វីដែលយល់បានគឺច្រើនពេក ។ យើងមិន ត្រូវស្អប់ថាគ្មានអ្វីដែលអាចរារាំងយើងពីការបម្រើការហៅរបស់យើងគឺហួសពីការ ឈ្លោះប្រកែកគ្នាឡើយ ។ គាត់នឹងទទួលបន្ទុកផ្សេងទៀត ឬបុរសដែលស័ក្តិស មនឹងកាន់តំណែងសាធារណៈពេលជាប់ឆ្នោតគួរតែស្អប់ថាគាត់នឹងធ្វើជាពលរដ្ឋ

ឯកជនម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែវានឹងមានការលំបាកខ្លះក្នុងការយល់ដឹងពីអ្វីដែលយើងបាន
និយាយអំពីការមិនមើលងាយសេរីភាពរបស់យើង លុះត្រាតែវាត្រូវបានពន្យល់ ។
នេះជាការសង្ខេប ។ ព្រះបានតាំងយើងជាម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់ ហើយបានចុះ
ចូលនឹងយើង ដើម្បីយើងអាចប្រើវាទាំងអស់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់យើង
ដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើយើងលះបង់ខ្លួនយើងនៅក្នុងទាសភាពនឹងរបស់ខាងក្រៅ
(ដែលគួរតែជាជំនួយដល់យើងនោះមាន គ្មានហេតុផលអ្វីដែលយើងគួររំពឹងថា
វាជាការបម្រើដែលព្រះជាម្ចាស់អាចទទួលយកបាននោះទេ ខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ
ពីព្រោះអ្នកខ្លះព្យាយាមដើម្បីទទួលបានការសរសើរចំពោះការបន្ទាបខ្លួន តាមរយៈការ
ដាក់ខ្លួននៅក្នុងពិធីជាច្រើន ដែលព្រះមានហេតុផលល្អ ដែលចង់ឱ្យយើងមាន
សេរីភាព និងលើកលែង ។ ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាចង់ចេញពីគ្រោះថ្នាក់នេះ
ចូរយើងចងចាំជានិច្ចថា យើងមិនអាចចាកចេញពីគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានោះ
ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតនៅក្នុងក្រុមជំនុំគ្រីស្ទាននោះទេ ។ ចេតនារបស់អ្នក
ក្នុងការបង្កើតសម្បទាគឺសំខាន់ប្រសិនបើអ្នកនឹងឱ្យព្រះយល់ព្រម ។ ដោយសារ
ព្រះអម្ចាស់ទតមើលក្នុងចិត្ត មិនមែនរូបរាងខាងក្រៅទេ វត្ថុដូចគ្នា (ដូចបំណង
ក្នុងចិត្តផ្លាស់ប្តូរ) ជូនកាលអាចផ្តាច់ចិត្ត និងអាចទទួលយកបានចំពោះគាត់
ជូនកាលធ្វើឱ្យគាត់មិនពេញចិត្ត ។ ប្រសិនបើអ្នកសប្បាយថាមិនទទួលទានស្រា
ដូចជាអ្វី ដែលបរិសុទ្ធក្នុងសាសនានេះក្នុងទង្វើ នេះអ្នកគឺជាអបិយជំនឿ ;
ប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកទៅមើលចំណុចផ្សេងទៀតដែលមិនបំផ្លិចបំផ្លាញ គ្មាន
នរណាម្នាក់អាចបដិសេធបានទេ ។ ប៉ុន្តែ តាមដែលខ្ញុំអាចវិនិច្ឆ័យបាន មាន
ចំណុចបួនដែលពាក្យសច្ចារបស់យើងគួរតែត្រូវបានកំណត់ ។ ពីរនេះសម្រាប់
ជាប្រយោជន៍នៃការណែនាំ , ខ្ញុំយោងទៅលើពេលវេលា កន្លងមកពីរទៅអនាគត

ត ។ ពេលវេលាកន្លងផុតទៅ ជាកម្មវត្ថុសច្ចៈ ដែលយើងបញ្ជាក់ការដឹងគុណ
 របស់យើងចំពោះព្រះចំពោះផលប្រយោជន៍ដែលទទួលបាន ឬដើម្បីបញ្ចៀស
 កំហឹងរបស់ទ្រង់ ដាក់ទោសខ្លួនយើងចំពោះបទល្មើសដែលបានប្រព្រឹត្ត ។
 អនុញ្ញាតឱ្យយើង, ប្រសិនបើអ្នកសូម, ហៅអតីត, ការធ្វើលំហាត់ប្រាណនៃការ
 អរព្រះគុណ; ចុងក្រោយ នៃការប្រែចិត្ត ។ ក្នុងចំណោមប្រភេទទីមួយ
 យើងមានឧទាហរណ៍មួយនៅក្នុងដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ដែលយ៉ាកុបបានសច្ចា
 ថា ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់គួរតែនាំគាត់ត្រឡប់ទៅវិញដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ពីការ
 និរទេសទៅកាន់ស្រុកកំណើតរបស់គាត់ [លោកប្បត្តិ២៨:២០-២២] ។ មួយ
 ទៀតនៅក្នុងសន្តិភាពពី បុរាណដែលស្តេច និង អ្នកដឹកនាំដ៏ស្មោះត្រង់
 ហៀបនឹងធ្វើសង្គ្រាមដ៏ សុចរិតមួយបានសច្ចាថា នឹង ធ្វើបើពួកគេគួរទទួលជ័យ
 ជម្នះ ។ ឬពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានសង្កត់ដោយការ
 លំបាកខ្លាំងជាងនេះ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់គួរតែរំដោះពួកគេ ។ នោះហើយជាអ្វី
 ដែលយើងត្រូវយល់នៅក្នុងវត្តទាំងអស់នៃទំនុកតម្កើងដែលនិយាយអំពីការស្សៀង
 [ទំនុក ២២:២៥; ៦១:៤; ៥៦:១២; ១១៦:១៤, ១៨] ។ ការស្សៀងបែប
 នេះក៏អាចមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើងនៅថ្ងៃនេះផងដែរ នៅពេលណាដែលព្រះ
 អម្ចាស់បានឆក់យកយើងពីគ្រោះមហន្តរាយខ្លះ ឬពីជំងឺដែលកំពុងព្យាយាម ឬពី
 ស្ថានភាពធ្ងន់ធ្ងរណាមួយផ្សេងទៀត ។ ព្រោះវាមិនស៊ីសង្វាក់នឹងកាតព្វកិច្ច
 របស់អ្នកមានសីលក្នុងការឧទ្ទិស ។

ថ្វាយព្រះជាតង្វាយជាសញ្ញាសម្គាល់នៃការទទួលស្គាល់ ក្រែងលោគាត់ហាក់ដូច
 ជាមិនគោរពចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់គាត់ ។ ឧទាហរណ៍មួយដែលធ្លាប់
 ស្គាល់នឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃប្រភេទទីពីរ ។ បើជនណា គប្បី

ប្រព្រឹត្តិកម្មដោយមោហៈ ទោសណាមួយ នោះនឹងមិនមានអ្វីឈរក្នុងផ្លូវ លះបង់ អាហារឆ្ងាញ់ៗ អស់មួយគ្រា ដើម្បីប្រដៅអសុរកាយ ធ្វើយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យ សច្ចា ដើម្បីចងខ្លួនដោយឧបាទាន ។ ចំណងតឹងរ៉ឹង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ ដោយ ខ្ញុំមិនដាក់ច្បាប់ជាសកលសម្រាប់អ្នកដែលបានប្រមាថតាមរបៀបនេះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំកំពុងបង្ហាញពីអ្វីដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតចំពោះអ្នកដែលយល់ថាពាក្យសច្ចា នេះមានប្រយោជន៍ចំពោះខ្លួនឯង ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំប្រកាន់ថា ការស្សៀវនៃការ តម្រៀបនេះគឺអាចអនុញ្ញាតបាន បើវាទុកជាជម្រើស ។

4. សច្ចានៃសេចក្តីយោងនាពេលអនាគត

ពាក្យសច្ចាទាំងឡាយដែលពិតដល់អនាគតមានមួយផ្នែកធ្វើឱ្យយើងមានការ ប្រុងប្រយ័ត្នជាងមុន ដូចដែលយើងបាននិយាយហើយ មួយផ្នែកដើម្បី ដាស់តឿនយើង ដូចជាដោយការជំរុញខ្លះចំពោះកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ។ បុរសម្នាក់មើលឃើញខ្លួនឯងងាយនឹងរងកម្មជាក់លាក់មួយ ដែលក្នុងរឿងមួយ មិនអាក្រក់ គាត់មិនអាចការពារខ្លួនពីការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើអាក្រក់ដោយ ផ្ទាល់បានឡើយ ។ គាត់នឹងមិនធ្វើអ្វីដែលល្ងង់ឡើយ ប្រសិនបើដោយសន្យាថា គាត់នឹងកាត់ផ្តាច់ការប្រើប្រាស់របស់នេះមួយរយៈ ។ ជាឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើ បុរសម្នាក់ទទួលស្គាល់ថា គ្រឿងលម្អកាយខ្លះមានគ្រោះថ្នាក់ដល់គាត់ ហើយនៅ តែលោភលន់ដោយចិត្តលោភលន់ នោះអ្វីដែលគាត់អាចធ្វើបានល្អជាងការពាក់ ខ្សែលើខ្លួន ពោលគឺដាក់លើខ្លួនគាត់នូវភាពចាំបាច់នៃការអត់ឃ្លាន ។ - ហើយដូច្នេះរំដោះខ្លួនចេញពីភាពមិនច្បាស់លាស់ទាំងអស់? ដូចគ្នានេះដែរ បើបុរសភ្លេចខ្លួន ឬខ្ជិលនឹងកិច្ចការដែលមានសីលគួរឲ្យគោរព តើហេតុអ្វីបានជា មិនគួរធ្វើសច្ចា ដាស់សតិឲ្យរលស់ចេញនូវសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស? នៅក្នុងពាក្យ

សច្ចាទាំងពីរប្រភេទនេះ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា មានការបណ្តុះបណ្តាលបឋមមួយ ប្រភេទ ប៉ុន្តែដូចជាការជួយដល់ភាពទន់ខ្សោយ ពួកគេត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយ ផលប្រយោជន៍ដោយអ្នកគ្មានការបង្រៀន និងមិនល្អឥតខ្ចោះ ។ ដូច្នេះហើយ យើងនឹងនិយាយថា ពាក្យសច្ចាដែលមើលទៅចុងណាមួយ ជាពិសេសនៅក្នុង រឿងខាងក្រៅ គឺស្របច្បាប់ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានគាំទ្រដោយការយល់ព្រម ពីព្រះ យល់ព្រមជាមួយនឹងការហៅរបស់យើង ហើយត្រូវបានកំណត់ចំពោះ អំណោយទាននៃព្រះគុណដែលប្រទានឱ្យយើងដោយព្រះ ។

5. សច្ចាប្រណិធានស្របច្បាប់ជាទូទៅ

វាមិនមែនជាការពិបាកទេឡើយនេះក្នុងការសន្និដ្ឋាននូវអ្វីដែលយើងគួរគិតពីពាក្យ សច្ចាជាទូទៅ ។ អ្នកជឿទាំងអស់មានពាក្យសច្ចារម្មមួយដែលធ្វើឡើងនៅក្នុង ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងបញ្ជាក់ ហើយដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ការដាក់ទណ្ឌកម្ម ដោយ បញ្ជវន្ត និងទទួលពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សម្រាប់សាក្រា ម៉ង់គឺដូចជាកិច្ចសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឱ្យយើងនូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ ទ្រង់និងពីវាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ហើយយើងសន្យាថានឹងស្តាប់បង្គាប់គាត់ ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាទម្រង់ ឬយ៉ាងហោចណាស់ សេចក្តីសង្ខេបនៃពាក្យសច្ចា ថា ការលះបង់សាតាំង យើងលះបង់ខ្លួនយើងទៅនឹងការបម្រើរបស់ព្រះ ដើម្បី គោរពតាមបញ្ញត្តិដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់នៃ សាច់ឈាមរបស់យើង [cf. រ៉ូម ១ ១៣:១៤] វាមិនគួរឱ្យសង្ស័យទេ ដែលពាក្យសច្ចាប្រណិធាននេះ ព្រោះវាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយបទគម្ពីរ ហើយពិត ប្រាកដណាស់គឺតម្រូវពីកូនចៅរបស់ព្រះ គឺបរិសុទ្ធ និងជាទីគោរព ។ ហើយ គ្មានអ្វីជាឧបសគ្គក្នុងការដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចរក្សាបានក្នុងជីវិតនេះនូវការ

គោរពប្រតិបត្តិដ៏ល្អឥតខ្ចោះចំពោះក្រឹត្យវិន័យដែលព្រះតម្រូវពីយើង ។

ដោយសារលក្ខខណ្ឌនេះរាប់បញ្ចូលក្នុងសន្និសីទនៃព្រះគុណ ដែលមានទាំងការអភ័យទោសពីអំពើបាប និងស្មារតីនៃការញែកជាបរិសុទ្ធ ការសន្យាដែលយើងធ្វើនៅទីនោះត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយការអង្វរសុំការលើកលែងទោស និងញុត្តិសុំជំនួយ ។ យើងត្រូវចងចាំនូវច្បាប់ទាំងបីដែលបានប្រាប់ខាងលើនៅពេលដែលវិនិច្ឆ័យលើពាក្យសច្ចាប្រាថ្នាជាក់លាក់ ។ តាមរយៈពួកគេ យើងអាចកំណត់ដោយសុវត្ថិភាពនូវលក្ខណៈនៃពាក្យសច្ចានិមួយៗ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ កុំគិតថាខ្ញុំសរសើរពាក្យសច្ចាដែលខ្ញុំប្រកាសថាបរិសុទ្ធដូចប្រាថ្នាឲ្យគេប្រតិបត្តិជាប្រចាំថ្ងៃ ។

ទោះបីជាខ្ញុំមិនហ៊ានបង្គាប់លេខ ឬពេលវេលាក៏ដោយ អ្នកណាដែលគោរពតាមការណែនាំរបស់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងទទួលបានត្រឹមតែពាក្យស្បថដោយសន្តិវិធី ។ ប្រសិនបើយូរៗម្តងអ្នកធ្វើសច្ចាប្រណិធានខ្លាំងពេក នោះចរិតសាសនាទាំងមូលរបស់វានឹងថោកទាបដោយសារពាក្យដដែលៗ ហើយនឹងមានទំនោរទៅរកអបិយជំនឿ ។ ប្រសិនបើអ្នកចង់ខ្លួនឯងដោយពាក្យសច្ចាជានិច្ច នោះអ្នកនឹងបំពេញវាដោយបញ្ញា និងភាពនឿយហត់ ឬក៏នឿយហត់នឹងរយៈពេលដ៏យូររបស់វា នោះថ្ងៃណាមួយអ្នកនឹងហ៊ានទម្លាយវា ។

6. ការស្បថខុស

ឥឡូវនេះវាច្បាស់ណាស់ថាអបិយជំនឿដ៏អស្ចារ្យលើពាក្យសច្ចាបានញ័រញ័រពិភពលោកអស់ជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ។ មនុស្សម្នាក់បានស្បថថាគាត់នឹងធ្វើជាអរិយៈ ហាក់ដូចជាការឈប់ផឹកស្រាជាការថ្វាយបង្គំដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ។ 10 ម្នាក់ទៀតបានចង់ខ្លួនទៅនឹងការតមអាហារ ។ ទីបី គឺការតមសាច់នៅថ្ងៃណាមួយ ដែលគាត់នឹកស្មានមិនដល់ថាមានឯកវចនៈបរិសុទ្ធលើសពី

ថ្ងៃផ្សេងទៀត ។ ហើយរឿងមួយចំនួនកាន់តែក្មេងជាងមុនត្រូវបានគេស្អប់ ប៉ុន្តែមិនមែនដោយកូនទេ ។ ចំពោះបុរសវិញ ចាត់ទុកថាជាប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរ ក្នុងការធ្វើធម្មតាតាមអាយុទៅកាន់ទីសក្ការៈ ហើយជួនកាលធ្វើដំណើរដោយ ថ្មើរជើង ឬពាក់កណ្តាលអាត្រា ដើម្បីបានបុណ្យកាន់តែច្រើនដោយការនឿយ ហត់ ។ ប្រសិនបើវត្ថុទាំងនេះ និងដូច ដែលពិភពលោកបានឆេះដោយភាព ខ្ទះខ្ទែងមិនគួរឱ្យជឿមួយរយៈ នោះត្រូវបានពិនិត្យដោយយោងទៅតាមច្បាប់ទាំង នោះដែលយើងបានដាក់ពីមុនមក នោះវានឹងត្រូវបានចាត់ទុកថាមិនត្រឹមតែទេ ហើយមិនយូរប៉ុន្មានទេ ប៉ុន្តែពោរពេញដោយភាពអសកម្មដែលបង្ហាញឱ្យឃើញ ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ សាច់ឈាមអាចវិនិច្ឆ័យវាបាន ព្រះមិនស្អប់ អ្វីក្រៅពីការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយឡើយ ។ ក្រៅពីនេះមានការយល់ឃើញដ៏ អាក្រក់ និងគួរឱ្យខូចចិត្តទាំងនេះ ៖ ពុតត្បូត កាលគេប្រព្រឹត្តបែបនេះមនុស្ស ល្ងីល្ងើ ជឿថាពួកគេបានទិញនូវសេចក្តីសុចរិតពិសេសសម្រាប់ខ្លួនគេ ; ពួកគេ ដាក់សេចក្តីគោរពទាំងមូលក្នុងការបម្រើខាងក្រៅ ។ ហើយពួកគេមើលងាយ អ្នកដទៃទៀតដែលមិនសូវប្រយ័ត្នចំពោះរឿងបែបនេះ ។ (សច្ចាប្រណិធានព្រះ សង្ឃ និងការធ្លាក់ចុះនៃជីវិតព្រះសង្ឃ , ៨-១០)

7. ព្រះសង្ឃនៃព្រះវិហារបុរាណមិនមានចំណុចណាមួយក្នុងការចុះបញ្ជីទម្រង់ បុគ្គលនោះទេ ។

ប៉ុន្តែដោយសារការសច្ចាប្រណិធានត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដោយការគោរពដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយសារតែវាហាក់ដូចជាត្រូវបានអនុម័តដោយការវិនិច្ឆ័យជាសាធារណៈរបស់ព្រះវិហារ យើងត្រូវនិយាយអំពីពួកគេដោយសង្ខេប ។ "ជាដំបូង ក្រែងអ្នកណាម្នាក់ការពារវត្តអាមាមនាពេលបច្ចុប្បន្ន ដោយផ្អែកលើវត្ថុបុរាណ

របស់វា យើងត្រូវកត់សំគាល់ថា របៀបរបស់នៅខុសគ្នាឆ្ងាយ ធ្លាប់មាននៅក្នុងវត្ត ។ អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់អនុវត្តខ្លួនឯងក្នុងភាពធ្ងន់ធ្ងរ និងអត់ធ្មត់បំផុតបាន ចូលនិវត្តន៍នៅទីនោះ ។ ប្រភេទនៃវិន័យដែលតាមប្រវត្តិវិទូបានរៀបរាប់ថាមាន នៅក្នុងចំណោមពួក Spartans ក្រោមច្បាប់របស់ Lycurgus ត្រូវបានគេរក ឃើញក្នុងចំណោមព្រះសង្ឃ ហើយសូម្បីតែមួយដ៏តឹងរឹងជាងនេះ ពួកគេបាន ដេកនៅលើដី ភោសជ្ជៈរបស់ពួកគេគឺទឹក នំប៉័ងអាហារ បន្លែ និងឫស ។ ប្រេង និងសណ្តែកដ៏ឈ្ងុយឆ្ងាញ់របស់ពួកគេ ពួកគេបានចៀសវាងពីអាហារដ៏ ឈ្ងុយឆ្ងាញ់ និងការល្អងលោមរាងកាយ ។ វត្ថុទាំងនេះអាចហាក់ដូចជាបំផ្លើស ប្រសិនបើពួកគេមិនត្រូវបានប្រគល់ដោយអតីតសាក្សីដែលមានបទពិសោធន៍ លោក Gregory of Nazianzus, Basil និង Chrysostom ជាមួយ មនុស្សទាំងឡាយ បឋមជ្ឈាន ។

ដែលបានរៀបរាប់ផ្តល់ភស្តុតាងច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ (សម្រាប់ពួកគេទាំងអស់ ត្រូវបានគេចិញ្ចឹមនៅក្នុងវត្តអាមាមហើយបន្ទាប់មកបានហៅទៅការិយាល័យរបស់ ប៊ីស្យូព) ដូចជាបុរសដ៏អស្ចារ្យនិងពូកែជាច្រើនទៀតនៅសម័យរបស់ពួកគេ ។ ហើយ Augustine បង្ហាញថាក្នុងជំនាន់របស់គាត់ វត្តអាមាមជាធម្មតាបានផ្គត់ ផ្គង់បព្វជិតសម្រាប់ព្រះវិហារ ។ ព្រោះទ្រង់មានបន្ទូលនឹងព្រះសង្ឃនៃកោះកា ព្រីយ៉ាយ៉ាងនេះថា ៖ «យើងសូមដាស់តឿនអ្នករាល់គ្នាក្នុងព្រះអម្ចាស់ឲ្យរក្សាការ តាំងចិត្តនិងការតស៊ូរហូតដល់ទីបំផុត ហើយប្រសិនបើសាសនាចក្រមាតាត្រូវការ កម្លាំងពលកម្មក្នុងពេលណាមួយ សូមកុំយកវាដោយចិត្តខ្លះខ្លាំងឡើយ សេចក្តី ត្រេកអរ ឬបដិសេធវាដោយការទាក់ទាញចិត្តមិនសប្បាយចិត្ត ប៉ុន្តែត្រូវស្តាប់ បង្គាប់ព្រះដោយចិត្តស្ងួតបូត ហើយកុំចូលចិត្តការលំហែរបស់អ្នកទៅតាមសេចក្តី

ត្រូវការរបស់ពួកជំនុំ ប្រសិនបើគ្មានបុរសល្អណាម្នាក់ហ៊ានបម្រើនាងនៅពេលសម្រាលកូនទេ នោះអ្នកនឹងមិនអាចដឹងបានទេ តើអ្នកកើតមកដោយរបៀបណា” គាត់កំពុងនិយាយអំពីកិច្ចការដែលអ្នកជឿបានកើតឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ ។ ដូចអ្នកប្រាជ្ញសរសេរទៅ Aurelius ថា "ប្រសិនបើអ្នកបោះបង់ចោលវត្ថុអារាមត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់កងទ័ពបព្វជិតនោះឱកាសនៃការដួលរលំរបស់ពួកគេនឹងធ្វើឱ្យមានរបួសដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់បំផុតតាមលំដាប់នៃបព្វជិត ។ ចំពោះអ្នកដែលស្នាក់នៅក្នុងវត្តវាជាទម្លាប់របស់យើង" ។ ចូលបួសបានតែបុរសដែលអាចទទួលយកបានច្រើន ហើយល្អជាង បើតាមមនុស្សទូទៅនិយាយថា អ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ធ្វើសីលល្អ ដូច្នេះគេនឹងនិយាយលេងសើចអំពីយើងថា ព្រះសង្ឃអាក្រក់ធ្វើជាបព្វជិតល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីអាណិតអាសូរណាស់ ដែលលើកភិក្ខុមកមានមោហៈយ៉ាងនេះ ហើយពិចារណាមើលបព្វជិតសមគួរនឹងការពិរុទ្ធសីលអាក្រក់យ៉ាងនេះ ដោយឃើញថា ពេលខ្លះ សូម្បីព្រះសង្ឃល្អក៏កម្រធ្វើបព្វជិតល្អដែរ បើមានឧបសម្បទាហើយ នៅតែខ្វះសីលបង្ហាត់បង្រៀន ។ ច្បាស់ពីវត្តទាំងនេះ ដែលបុរសមានសីលបានរៀបចំខ្លួនតាមទម្លាប់ដោយវិន័យសង្ឃ ដើម្បីគ្រប់គ្រងព្រះវិហារ ដូច្នេះគេអាចនឹងសមជាង និងបានហ្វឹកហាត់កាន់តែប្រសើរឡើងដើម្បីទទួលបានតំណែងដ៏អស្ចារ្យ ។ មនុស្សទាំងឡាយមិនមែនថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្រេចដល់ទីនេះ ឬដល់ទីនោះឡើយ ព្រោះចំណែកធំមិនបានត្រាស់ដឹង ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលសមរម្យត្រូវបានជ្រើសរើស ។

8. ការពិពណ៌នារបស់ Augustine អំពី monasticism

ប៉ុន្តែមានកន្លែងសំខាន់ពីរដែល Augustine ពិពណ៌នាសម្រាប់យើងនូវទម្រង់នៃ monasticism ដើម ។ នៅក្នុងសៀវភៅ On the Morals of the

Catholic Church គាត់បានការពារភាពបរិសុទ្ធនៃវិជ្ជាជីវៈនោះប្រឆាំងនឹងការ
 បង្កាច់បង្ខូចរបស់ Manichees ; ហើយនៅក្នុងសៀវភៅមួយទៀត ដែល
 លោកមានចំណងជើងថា On the Work of Monks គាត់បានធ្វើការវែក
 ញែកប្រឆាំងនឹងព្រះសង្ឃមួយចំនួនដែលខូចគុណភាព ដែលចាប់ផ្តើមពុករលួយ
 ដល់ស្ថាប័ននោះ ។ ខ្ញុំនឹងសង្ខេបអ្វីដែលគាត់បង្រៀននៅទីនោះ តាមដែល
 អាចធ្វើទៅបានតាមពាក្យសម្តីរបស់គាត់ ។ ដោយមើលងាយនូវភាពទាក់ទាញនៃ
 ពិភពលោកនេះ ពួកគេបានប្រមូលផ្តុំគ្នាក្នុងជីវិតបរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធបំផុត ពួក
 គេបានចំណាយពេលជាមួយគ្នា រស់នៅក្នុងការអធិស្ឋាន ការអាន និងការ
 ពិភាក្សាដោយមិនហើមដោយមោទនភាព មិនមានភាពច្របូកច្របល់ដោយភាព
 រឹងចចេស និងមិនមានអារម្មណ៍ច្រណែន ។ គ្មានអ្នកណាមានអ្វីជារបស់ខ្លួន
 ឡើយ; គ្មាននរណាម្នាក់ជាបន្ទុកខ្លះដល់បុរសណាម្នាក់ឡើយ ។ ដោយដៃ
 របស់គេ គេរកបានអ្វីដែលអាចចិញ្ចឹមរូបកាយ តែមិនបានរក្សាចិត្តពីព្រះឡើ
 យ ។ ពួកគេប្រគល់ការងារដល់បុរសដែលគេហៅថា ព្រឹទ្ធបុរស ។ ព្រឹទ្ធ
 បុរសទាំងនេះ គ្រប់គ្រងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដោយយកចិត្តទុកដាក់ បង្ហាញគណនីមួយ
 ទៅអ្នកដែលគេហៅថា "ឪពុក" ។ ឪពុកទាំងនេះមិនត្រឹមតែបរិសុទ្ធបំផុតខាង
 សីលធម៌ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជាបុព្វបុរសបំផុតនៅក្នុងគោលលទ្ធិដ៏ទេវភាព
 ហើយត្រូវបានសម្គាល់ក្នុងគ្រប់រឿង ។ ពួកគេទូន្មានអ្នកដែលគេហៅថា 'កូន'
 ដោយគ្មានអំនួត ។ ពួកគេបញ្ជាកូនប្រុសរបស់ខ្លួនដោយអំណាចដ៏អស្ចារ្យ ខ
 ណៈអ្នកក្រោយទៀតស្តាប់តាមដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ ពួកគេមកជុំគ្នាពីកោសិកាជា
 ច្រើនរបស់ពួកគេនៅចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃនីមួយៗ ខណៈពេលដែលពួកគេកំពុងតម
 អាហារ ដើម្បីស្តាប់ឪពុកនោះ ។ យ៉ាងហោចណាស់មានបុរសបីពាន់នាក់ជួបគ្នា

នៅក្រោមឪពុកនីមួយៗ " (គាត់កំពុងនិយាយអំពីអេហ្ស៊ីបនិងបូព៌ា)" បន្ទាប់មកពួកគេទទួលយកអាហារបំប៉នរាងកាយគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សុខភាពនិងសុខុមាលភាព ។ ម្នាក់ៗរាងបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួនដើម្បីកុំឲ្យយកច្រើនពេកសូម្បីតែថ្លៃថោក និងធម្មតាបំផុតដែលមាន ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនត្រឹមតែមានស្នាមប្រឡាក់ចេញពីសាច់ និងស្រាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំបាត់តណ្ហាប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែមកពីការបង្កឱ្យមានការលោភលន់ពេកនៅក្នុងក្រពះ និងលាមក ។ ប៉ុន្តែអាជ្ញាធរមួយចំនួនក្នុងលក្ខណៈមិនសមហេតុផល និងគួរឱ្យខ្មាស់អៀនតែងតែការពារអាហារចុងក្រោយទាំងនេះថាជា ' ស្អាតជាង និងអត់ឱនចំពោះបំណងប្រាថ្នាជាមួយដ្ឋានសម្រាប់ពួកគេនៅលើដីដែលពួកគេខុសពីសាច់ ។ អាហារដែលនៅសេសសល់លើស និងលើសតម្រូវការ (ហើយភាគច្រើននៅសល់ពីស្នៀងដែររបស់ពួកគេ និងការដាក់កម្រិតរបបអាហាររបស់ពួកគេ) ត្រូវបានចែកចាយដល់អ្នកខ្វះខាតដោយយកចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងជាងអាហារដែលវាត្រូវបានទិញដោយអ្នកដែលចែកចាយវា ។ ពីព្រោះគ្មានវិធីណាដែលពួកគេបង្កើតវាជាអាជីវកម្មដើម្បីមានអតិរេកទេ ប៉ុន្តែក្នុងគ្រប់មធ្យោបាយធ្វើឱ្យអាជីវកម្មរបស់ពួកគេមិនរក្សាអតិរេកណាមួយឡើយ ។ "បន្ទាប់មកដោយចងចាំពីភាពក្រីក្រ (ឧទាហរណ៍ដែលគាត់បានឃើញនៅនិងកន្លែងផ្សេងទៀត) គាត់និយាយថា: " ក្នុងស្ថានភាពទាំងនេះគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានជំរុញឱ្យធ្វើរឿងលំបាកដែលគាត់មិនអាចទ្រាំបាន ; គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវ ទទួលបន្ទុកជាមួយ នឹង អ្វីដែលគាត់បដិសេធ ; មិនត្រូវអ្នកដទៃថ្កោលទោសដោយសារគាត់សារភាពថាខ្លួនគាត់ខ្សោយពេកមិនអាចធ្វើតាមបាន ។ ដ្បិតគេនឹកឃើញថាសេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានសរសើរយ៉ាងណា ។ ពួកគេនឹកចាំថា អ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែ

ស្អាតដល់មនុស្សបរិសុទ្ធ» [ទីតុស ១:១៥] ។ ដូច្នេះ គេមើលដោយឧស្សាហ៍ ព្យាយាម មិនព្រមបដិសេធអាហារមួយចំនួន ដូចជាខូចចិត្តឡើយ ប៉ុន្តែដើម្បី ទប់ចិត្តតណ្ហា និងរក្សាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់បងប្អូន ។ ពួកគេនឹកចាំថា 'អាហារមានន័យសម្រាប់ក្រពះ និងក្រពះសម្រាប់អាហារ' [១កូរិនថូស ៦:១៣] ។ ប៉ុន្តែមានមនុស្សជាច្រើនដែលខ្លាំងដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកខ្សោយ ។ មនុស្សជាច្រើនគ្មានហេតុផលក្នុងការធ្វើបែបនេះទេ លើកលែងតែពួកគេចូលចិត្ត ទ្រទ្រង់ខ្លួនឯងលើតម្លៃធម្មតា និងថោកទាប ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលនៅតែ មានសុខភាពល្អ ទប់ចិត្តខ្លួនឯង បើសិនជាមានសុខភាពបង្ខំពួកគេក្នុងជំងឺក៏មិន មានទុក្ខលំបាកក្នុងការទទួលទានអាហារដែរ ។ មនុស្សជាច្រើនមិនបានផឹក ស្រាទេ ប៉ុន្តែគេមិនគិតខ្លួនឯង

គួរតែពួកគេផ្តល់វាដោយមនុស្សធម៌បំផុតសម្រាប់បងប្អូនដែលខ្សោយ ហើយអ្នក ដែលមិនមានវាមិនអាចទទួលបានសុខភាពរាងកាយបានឡើយ ។ ហើយពួកគេ ដាស់តឿនជាបងប្អូននឹងអ្នកដែលល្ងង់បដិសេធជា ក្រែងលោពួកគេក្លាយទៅជា មនុស្សទន់ខ្សោយ ជាជាងបរិសុទ្ធជាង ។ ដូច្នេះ ពួកគេឧស្សាហ៍អនុវត្តការ គោរពប្រតិបត្តិ ។ ប៉ុន្តែពួកគេដឹងថាការហាត់ប្រាណរបស់រាងកាយអនុវត្ត សម្រាប់រយៈពេលខ្លី ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូនត្រូវបានរក្សាទុកជាពិសេស ៖ របបអាហារការនិយាយ សម្លៀកបំពាក់ ទឹកមុខ - ទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើត ឡើងចំពោះវា ។ ពួកគេបានជួបគ្នាហើយប្រាថ្នាចង់បានស្នេហាតែមួយ ។ ការធ្វើបាបនឹងត្រូវចាត់ទុកថាជាអំពើទុច្ចរិត ដូចជាការប្រមាថព្រះខ្លួនឯង ។ បើអ្នកណាទាស់នឹងវា អ្នកនោះត្រូវដេញចេញ ហើយគេចចេញ ។ ប្រសិនបើ អ្នកណានិយាយពាក្យប្រមាថនោះ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យស្នាក់នៅមួយថ្ងៃឡើយ

យ ។ ១៥ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ដែលបុរសបរិសុទ្ធ ហាក់ដូចជាបានលាប ពណ៌យើងនូវរូបភាពនៃជីវិតរបស់ព្រះសង្ឃកាលពីសម័យបុរាណ ។ ទោះបីជាវា វែងជាងក៏ដោយ ខ្ញុំចង់បញ្ចូលវានៅទីនេះ ព្រោះខ្ញុំបានដឹងថា ខ្ញុំនឹងទៅវែង ជាងនេះបន្តិច ប្រសិនបើខ្ញុំ គឺដើម្បីប្រមូលវត្ថុដូចគ្នាពីប្រភពផ្សេងៗ ទោះជា យ៉ាងខ្លី ខ្ញុំអាចព្យាយាមក្លាយជា

១. ការប្រៀបធៀបមុនជាមួយព្រះសង្ឃនៅពេលក្រោយ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ

វាមិនមែនជាបំណងរបស់ខ្ញុំក្នុងការបន្តអត្ថបទម៉ង់ទាំងមូលនេះទេ ។ ព្រះ សង្ឃដែលព្រះវិហារបុរាណមាន ប៉ុន្តែតើវិជ្ជាជីវៈសង្ឃបែបណានៅពេលនោះមា ន ។ ដូច្នេះអ្នកអានដ៏ឆ្លាតវៃអាចវិនិច្ឆ័យដោយការប្រៀបធៀបភាពអៀនខ្មាសរបស់ អ្នកដែលទាមទារវត្ថុបុរាណដើម្បីគាំទ្រដល់ព្រះសង្ឃបច្ចុប្បន្ន ។ ការទាមទារ យ៉ាងតឹងរឹងនៃវត្ថុទាំងនោះដែលបានបន្សល់ទុកយើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអ ម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះគ្មានអ្វីត្រូវបានតម្រូវឱ្យតឹងរឹងជាងនេះទេ! គោរព តាមការកំណត់ពណ៌ ឬរូបរាងសម្លៀកបំពាក់ ក្នុងប្រភេទអាហារ ឬក្នុងពិធីដ៏ តូចច្រឡឹង និងគ្របដណ្តប់ផ្សេងៗ ។ អង្គុលិមាលគឺ តថាគតប្រកែកយ៉ាងម៉ឺង ម៉ាត់ថា វាមិនមានច្បាប់សម្រាប់ព្រះសង្ឃរស់នៅលើអ្នកដទៃដោយភាពខ្ជិល ច្រអូសឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យនោះឯង ទ្រង់បដិសេធថា ឧបាទានកូន្ទ យ៉ាងនេះឯង ។ មនុស្សទាំងឡាយ សម័យនោះឯង ភិក្ខុក្នុងកាល នោះ រមែងឃើញនូវសេចក្តីទំនេរ ជាចំណែកនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធ ។ ព្រោះបើអ្នក ដកខ្លួនចេញពីគេ តើជីវិតសញ្ជឹងគិតនោះនឹងទៅឯណា ដែលគេអួតខ្លួនថាពូកែ ហើយចូលទៅជិតទេវតា? ជាចុងក្រោយ Augustine ទាមទារនូវប្រភេទព្រះ សង្ឃមួយប្រភេទ ដែលគ្រាន់តែជាការអនុវត្ត និងជានិមិត្តរូបដល់កាតព្វកិច្ចនៃការ

គោរពបូជាដែលបានណែនាំដល់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ ។ ពេលដែលគាត់ធ្វើជាបងប្អូន ស្រឡាញ់មេរបស់វា ។ ហើយស្ទើរតែជាច្បាប់តែមួយគត់របស់វា តើយើងគិតថា គាត់សរសើរការបុរេបិតដែលបុរសពីរបីនាក់បានចងភ្ជាប់គ្នាក្នុងចំណោមពួកគេ ត្រូវបានបំបែកចេញពីរាងកាយទាំងមូលនៃព្រះវិហារឬ? ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺជា ចេតនារបស់គាត់ ដែលតាមគំរូរបស់ពួកគេ ពួកគេអាចនឹងបំភ្លឺ ដើម្បីបម្រើដល់ ការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ ។ ក្នុងការគោរពទាំងពីរនេះ លក្ខណៈនៃព្រះសង្ឃ បច្ចុប្បន្នគឺខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ ដែលអ្នកស្ទើរតែអាចរកឃើញអ្វីដែលមិនដូច មិន មែននិយាយផ្ទុយទេ ។ ព្រះសង្ឃរបស់យើងមិនពេញចិត្តនឹងរូបដែលព្រះគ្រីស្ទប ង្កាប់អ្នកកាន់តាមលោកឲ្យចូលរួមដោយចិត្តខ្លះខ្លះឥតឈប់ឈរ ។ ផ្ទុយទៅ វិញ ពួកគេសុបិនឃើញការគោរពបូជាបែបថ្មីមួយចំនួន ដើម្បីសញ្ជឹងគិតដើម្បី ក្លាយជាមនុស្សល្អឥតខ្ចោះជាងមនុស្សដទៃទាំងអស់ ។

(ការអះអាងខុសអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះសង្ឃ ១១-១៤)

10. ព្រះសង្ឃ - ស្ថានភាពនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ?

ប្រសិនបើពួកគេបដិសេធការនេះ ខ្ញុំគួរតែសួរពួកគេថា ហេតុអ្វីបានជាពួកគេ លើកតម្កើងសណ្តាប់ធ្នាប់របស់ពួកគេតែម្នាក់ឯងជាមួយនឹងចំណងជើងនៃភាពល្អ ឥតខ្ចោះ ហើយយកចំណងជើងដូចគ្នានេះចេញពីការហៅរបស់ព្រះទាំងអស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមិនអើពើចំពោះដំណោះស្រាយដ៏រិសេសរបស់គេ ឡើយ ៖ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះមិនត្រូវហៅថាភាពល្អឥតខ្ចោះទេ ព្រោះវាផ្ទុកនូវ ភាពល្អឥតខ្ចោះក្នុងខ្លួន ប៉ុន្តែព្រោះជាវិធីដ៏ល្អបំផុតដើម្បីសម្រេចបាននូវភាពល្អ ឥតខ្ចោះ ។ 18 នៅពេលដែលពួកគេដើរលេងក្នុងចំណោមមនុស្សសាមញ្ញ

នៅពេលដែលពួកគេនឹងដាក់អន្ទាក់សម្រាប់យុវជនដែលគ្មានការបង្រៀន និង
ល្ងង់ នៅពេលដែលពួកគេអះអាងពីឯកសិទ្ធិរបស់ពួកគេ ហើយនៅពេលដែលពួក
គេលើកតម្កើងសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ខ្លួនឯងទៅនឹងការពិបាករបស់អ្នកដទៃ—ពួក
គេអួតថាពួកគេគឺជា នៅក្នុងស្ថានភាពនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ ។ នៅពេលដែល
ពួកគេត្រូវបានគេសង្កត់យ៉ាងជិតស្និទ្ធបូតដល់ពួកគេមិនអាចរក្សាភាព
ក្រអឺតក្រទមទេបែបនេះបាន ពួកគេបានត្រលប់មកវិញនូវភាពក្រអឺតក្រទមនេះ
ដែលពួកគេមិនទាន់ទទួលបានភាពល្អឥតខ្ចោះ ប៉ុន្តែពួកគេស្ថិតក្នុងស្ថានភាពបែប
នេះដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់បានវាច្រើនជាងបុរសដទៃទៀត ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ
ការកោតសរសើរចំពោះព្រះសង្ឃបែបនេះនៅតែមានក្នុងចំណោមប្រជាជនដែល
ពួកគេគិតថាជីវិតព្រះសង្ឃតែមួយអង្គជាទេវតា ល្អឥតខ្ចោះ និងលុបបំបាត់
កំហុសទាំងអស់ ។ នៅលើលេសនេះ ពួកគេចូលរួមក្នុងពាណិជ្ជកម្មដែលអាច
រកប្រាក់ចំណេញបានច្រើនបំផុត ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានទុកការទប់ចិត្តរបស់ពួកគេ
ដែលកប់ក្នុងសៀវភៅពីរបីក្បាល ។ តើនរណាមិនឃើញថានេះជាការចំអកមិន
អាចអត់ឱនបាន? ប៉ុន្តែអនុញ្ញាតឱ្យយើងដោះស្រាយជាមួយពួកគេនៅលើការ
សន្មតថាពួកគេសន្មតថាគ្មានអ្វីលើសពីវិជ្ជាជីវៈរបស់ពួកគេជាការហៅវាថាជា
ស្ថានភាពនៃការទទួលបានភាពល្អឥតខ្ចោះ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ក្នុងការដាក់
ឈ្មោះនេះ ពួកគេបែងចែកវាពីវិធីផ្សេងទៀតនៃជីវិត ដូចជាដោយសញ្ញាពិសេ
ស ។ ហើយអ្នកណាអាចទ្រាំបាន ។ កិត្តិយសដ៏អស្ចារ្យមួយដែលត្រូវបានផ្តល់ទៅ
ឱ្យស្ថាប័នមួយកន្លែងណាដែលបញ្ជាក់ដោយសូម្បីតែមួយព្យាង្គ ហើយថាការ
ត្រាស់ហៅរបស់ព្រះផ្សេងទៀតទាំងអស់ត្រូវបានចាត់ទុកថាមិនសក្តិសមដោយការ
ប្រៀបធៀប ទោះបីជាពួកគេមិនត្រឹមតែត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយបុរាណដ៏ពិសិដ្ឋ

របស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានតុបតែងដោយឋានៈដ៏ថ្លៃថ្នូរ? ហើយខ្ញុំសូម
អង្វរអ្នកថា តើការរងរបួសដ៏ធំប៉ុនណានោះត្រូវបានធ្វើទៅកាន់ព្រះនៅពេលដែល
ការអត់ទោសបែបនេះត្រូវបានគេពេញចិត្តចំពោះជីវិតគ្រប់បែបយ៉ាងដែលបាន
តែងតាំងដោយគាត់ ហើយសរសើរដោយទីបន្ទាល់របស់គាត់?

11. ការគ្រប់គ្រងជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់

សូមអញ្ជើញមកឥឡូវនេះ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេនិយាយបង្ហាច់បង្អួចពាក្យសម្តីពីមុន
របស់ខ្ញុំថា ពួកគេមិនពេញចិត្តនឹងការគ្រប់គ្រងដែលបានដាក់ដោយព្រះ ។
ទោះបីខ្ញុំមិននិយាយក៏គេចោទខ្លួនឯងលើសពីគ្រប់គ្រាន់ ។ ត្បិតពួកគេបង្រៀន
ដោយបើកចំហថា ពួកគេទទួលបន្ទុកធំជាងព្រះគ្រីស្ទដាក់លើរាស្ត្ររបស់ទ្រង់
ដោយឃើញថា ពួកគេសន្យាថា នឹងរក្សាការទូន្មានរបស់ផ្សាយដំណឹងល្អឱ្យ
ស្រឡាញ់ខ្លាំងសត្រូវ មិនស្វែងរកការសងសឹក មិនស្បថ ។ល។ [5:33 អ]
- ដែល Chris tians មិនត្រូវបានចងជាទូទៅ ។ តើវត្ថុបុរាណអ្វីដែលពួកគេ
នឹងទាមទារមកលើយើងនៅទីនេះ? នេះមិនដែលបានចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់
មនុស្សបុរាណ ។ ទាំងអស់ប្រកាសដោយសំឡេងតែមួយថា បុរសត្រូវតែគោរព
តាមរាល់ពាក្យតូចៗដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែង ។ ហើយដោយគ្មានការស្ទាត់ស្ទើរ
ណាមួយ ពួកគេបង្រៀនយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនថា ការណ៍ទាំងនេះត្រូវបានបញ្ចេញជា
ពិសេសដែលអ្នកបកប្រែដ៏ល្អរបស់យើងស្រមៃថា ព្រះគ្រីស្ទគ្រាន់តែបានណែនាំ
ប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រះសង្ឃក្នុងថ្ងៃត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមគំនិតដែលអ្នកគោរពបូជា
ទាំងអស់គ្នាគោរពដោយសិទ្ធិស្តាប់ខ្លឹម ។ គំនិតនេះគឺថា ច្បាប់នៃជីវិតដែលល្អ
ឥតខ្ចោះជាងនេះអាចត្រូវបានបង្កើតជាជាងច្បាប់ធម្មតាដែលបានប្រព្រឹត្តដោយ
ព្រះចំពោះក្រុមជំនុំទាំងមូល ។

12. អត្ថន័យនៃម៉ាថាយ 19:21

ប៉ុន្តែពួកគេលើកឡើងនូវអំណះអំណាងមួយទៀតសម្រាប់ភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ពួកគេ ហើយនេះពួកគេចាត់ទុកថាជាអ្នកខ្លាំងបំផុតរបស់ពួកគេ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅយុវជនដែលសួរអំពីសេចក្តីសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះថា «បើអ្នករាល់គ្នាប្រាថ្នាចង់បានគ្រប់លក្ខណ៍ ចូរលក់របស់ទាំងអស់ដែលខ្លួនមានទៅឲ្យជនក្រីក្រចុះ» [ម៉ាថាយ ១៩:២១] ។ មិនទាន់កំពុងពិភាក្សាថាតើពួកគេធ្វើនេះឬអត់ ។ អនុញ្ញាតឱ្យយើងផ្តល់ឱ្យពួកគេសម្រាប់ពេលនេះ ។ ដូច្នេះ ពួកគេអួតថាខ្លួនបានធ្វើឲ្យល្អឥតខ្ចោះ ដោយការលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ខ្លួន ។ ប្រសិនបើផលបូកនៃការរួមបញ្ចូលគ្នានៅក្នុងនេះ តើប៉ុលមានន័យយ៉ាងណាពេលដែលគាត់បង្រៀនថា អ្នកណាដែលឲ្យទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ខ្លួនដល់អ្នកក្រ គ្មានអ្វីក្រៅពីគាត់មានសេចក្តីស្រឡាញ់ [១កូរិនថូស ១៣:៣] ? តើភាពល្អឥតខ្ចោះបែបណាដែលបើស្នេហាខ្លះការចុះសម្រុងនឹងបុរសដែលមាននោះ? នៅទីនេះពួកគេត្រូវតែឆ្លើយតប ៖ វាពិតជាខ្ពស់បំផុត ប៉ុន្តែមិនមែនតែមួយគត់ទេ ការងារនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះផងដែរ ប៉ុលបានជំទាស់នឹងពួកគេខ្លាំងៗ ដោយមិនស្នាក់ស្ទើរក្នុងការបង្កើតសេចក្តីស្រឡាញ់ - ដោយគ្មានការលះបង់បែបនេះ - ចំណងនៃភាពឥតខ្ចោះ [កូឡូ៣:១៤] ។ ប្រសិនបើប្រាកដថាមិនមានការខ្វែងគំនិតគ្នារវាងលោកម្ចាស់ និងសិស្ស ហើយម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបដិសេធថាភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់មនុស្សមាននៅក្នុងការលះបង់របស់ទាំងអស់របស់គាត់ ហើយប្រកាសម្តងទៀតថាវាឈរដោយគ្មានការលះបង់ យើងត្រូវរកតម្លាស់ពីរបៀបដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទគឺដើម្បីឱ្យយល់ ៖ "ប្រសិនបើអ្នកនឹងល្អឥតខ្ចោះ លក់ទាំងអស់ដែលអ្នកមាន"]..

ឥឡូវនេះ អត្ថន័យនឹងច្បាស់ណាស់ ប្រសិនបើយើងពិចារណាអំពីអ្នកណាដែល
ពាក្យទាំងនេះត្រូវបានលើកឡើង ជាអ្វីមួយដែលយើងគួរយកចិត្តទុកដាក់ជានិច្ច
នៅក្នុងសុន្ទរកថារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។²² យុវជនម្នាក់សួរដោយកិច្ចការអ្វីដែលគាត់
នឹងចូលទៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច [ម៉ាថាយ ១៩:១៦; cf. លូកា ១០:
២៥] ។ ព្រះគ្រីស្ទដោយសារសំណួរដែលទាក់ទងនឹងកិច្ចការ ទ្រង់សំដៅលើ
ច្បាប់ [ម៉ាថាយ ១៩:១៧-១៩] ។ ហើយត្រូវ! សម្រាប់ ការពិចារណា
នៅក្នុងខ្លួនវា វាគឺជាផ្លូវនៃជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ហើយ លើកលែងតែ
ភាពថោកទាបរបស់យើង គឺមានសមត្ថភាពនាំសេចក្តីសង្គ្រោះមកយើង ។
តាមរយៈការឆ្លើយតបនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា ទ្រង់មិនបានបង្រៀន
ផែនការជីវិតណាផ្សេងទៀតជាងអ្វីដែលបានបង្រៀនពីបុរាណនៅក្នុងក្រិក្សរីន័យ
របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះ គាត់ក៏បានបញ្ជាក់អំពីក្រិក្សរីន័យរបស់ព្រះថាជា
គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះគាត់បាន
ច្រលំនូវរបាយការណ៍មិនពិត ដូច្នេះគាត់ហាក់ដូចជាមិនមានច្បាប់ថ្មីនៃជីវិតដើម្បី
ញុះញង់ប្រជាជនឱ្យបោះបង់ចោលច្បាប់នោះទេ ។ យុវជនមិនមែនមកពី
ចេតនាអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែមានជំនឿចិត្តឥតប្រយោជន៍ ឆ្លើយថាគាត់បានរក្សាគ្រប់
ច្បាប់ទាំងអស់តាំងពីក្មេង [ម៉ាថាយ ១៩:២០] ។ វាប្រាកដណាស់ថាគាត់
នៅឆ្ងាយពីអ្វីដែលគាត់អួតថាគាត់បានទៅដល់ ។ ហើយប្រសិនបើការអួតរបស់
គាត់បានក្លាយជាការពិត គាត់នឹងមិនខ្វះអ្វីសោះដើម្បីទទួលបានភាពល្អឥតខ្ចោះ
ដ៏ខ្ពស់បំផុត ។ ដ្បិតយើងបានបង្ហាញនៅខាងលើថា ក្រិក្សរីន័យមានសេចក្តី
សុចរិតគ្រប់លក្ខណ៍ ។ ហើយនេះលេចឡើងពីការពិតដែលថាការប្រតិបត្តិរបស់
វាត្រូវបានគេហៅថាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ដើម្បីបង្រៀន

គាត់ថា តើគាត់បានឈានទៅរកភាពសុចរិតតិចតួចប៉ុណ្ណា ដែលគាត់បានឆ្លើយ
តបយ៉ាងក្លាហានថាគាត់បានបំពេញ វាមានតម្លៃខណៈពេលដែលគាត់ស្វែងរក
ចំណុចខ្វះខាតជិតស្និទ្ធរបស់គាត់ ។ ដោយសារលោកមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន
ទើបលោកមានចិត្តផ្អែមចិត្ត ។

ដូច្នេះ ដោយសារគាត់មិនបានទទួលអារម្មណ៍ពីស្នាមរូសសម្ងាត់នេះ ព្រះគ្រីស្ទក៏
ស៊ើបអង្កេតវាដែរ ។ "ទៅ" គាត់និយាយថា "លក់ទាំងអស់ដែលអ្នកមាន"
[ម៉ាថាយ . ១៩:២១ ។] ប្រសិនបើគាត់បានធ្វើជាអ្នកកាន់ច្បាប់ដ៏ល្អ
ដូចដែលគាត់គិត គាត់នឹងមិនបាត់ទៅណាដោយទុក្ខព្រួយពេលបានឮពាក្យនេះ
[Matt ១៩:២២] ។ ចំពោះអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះអស់ពីចិត្ត មិនត្រឹមតែ
រាប់ថាជាអ្នកបដិសេធនូវអ្វីដែលប្រឆាំងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែក៏គេចចេញដូចជាគ្រោះកាចដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលព្រះ
គ្រីស្ទបង្គាប់បុរសអ្នកមានលោភលន់ឱ្យលះបង់នូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្លួនមាន នោះ
ប្រៀបដូចជាបញ្ហាមនុស្សដែលមានមហិច្ឆតាឱ្យលះបង់នូវកិត្តិយសទាំងអស់
ចំណង់ចំណូលចិត្តទាំងអស់របស់គាត់ ឬបុរសដែលខ្មាស់អៀនគ្រប់មធ្យោបាយនៃ
តណ្ហា ។ ដូច្នេះសតិសម្បជញ្ញៈដែលមិនបានប៉ះពាល់ដោយការយល់ដឹងអំពីការ
ទូន្មានទូទៅត្រូវហៅត្រឡប់ទៅរកការដឹងច្បាស់អំពីអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនវិញ ។ គូ
ប្រជែងរបស់យើងផ្តល់ការបកស្រាយទូទៅដោយឥតប្រយោជន៍ចំពោះករណី
ពិសេសនេះ ដូចជាប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់មនុស្សក្នុង
ការលះបង់ទំនិញ ។ ការពិត គាត់គ្មានន័យអ្វីផ្សេងទៀតទេ តាមរយៈសេចក្តី
ថ្លែងការណ៍នេះ ក្រៅតែពីបង្ខំយុវជន ពេញចិត្តនឹងខ្លួនគាត់ខ្លាំងពេក ឱ្យមាន
អារម្មណ៍ឈឺចាប់ ដើម្បីគាត់អាចដឹងថាគាត់នៅឆ្ងាយពីការគោរពច្បាប់ដ៏ល្អឥត

ខ្លោះ ដែលគាត់កំពុងអះអាងមិនពិត ។ សម្រាប់គាត់ ។ ខ្លួនឯង ។ ខ្ញុំ ទទួលស្គាល់ថាវត្ថុនេះត្រូវបានយល់ខុសដោយឪពុកខ្លះ ហើយហេតុដូច្នេះហើយ ទើបកើតចេញពីភាពក្រីក្រដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដែលមានតែអ្នកដែលលះបង់អ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដី ហើយលះបង់ខ្លួនអាក្រាតចំពោះព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលបានទទួលពរ ។ បុរសនឹងពេញចិត្តនឹងការពន្យល់របស់ខ្ញុំ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេសង្ស័យអំពីអត្ថន័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

13. និកាយព្រះសង្ឃ

ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីនៅឆ្ងាយពីការគិតរបស់បុព្វបុរសជាងការបង្កើតនូវប្រភេទនៃភាពល្អ ឥតខ្លោះដែលក្រោយមកប្រឌិតឡើងដោយពួកសូហ្វីសដែលមានក្រណាត់ទាំងនេះ ដើម្បីរៀបចំសាសនាគ្រិស្តទ្វេដង ។ ចំពោះលទ្ធិដ៏ពិសិដ្ឋនោះ មិនទាន់កើតឡើងនៅឡើយ ដែលប្រៀបធៀបវិជ្ជាជីវៈរបស់ព្រះសង្ឃទៅនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយថែមទាំងប្រកាសដោយបើកចំហថាវាជាទម្រង់នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទីពីរ ។ តើអ្នកណាអាចសង្ស័យថាឪពុកនឹងស្អប់ការប្រមាថនេះអស់ពីចិត្ត? ឥឡូវនេះអំពីរឿងចុងក្រោយដែល Augustine និយាយថាបានចូលជាធរមានក្នុងចំណោមព្រះសង្ឃបុរាណ - ដែលពួកគេបានអនុវត្តខ្លួនឯងទាំងស្រុងដើម្បីស្រឡាញ់ តើត្រូវការអ្វីខ្លះដើម្បីបង្ហាញជាពាក្យថាតើវាពេញលេញសម្រាប់វិជ្ជាជីវៈថ្មីនេះ? ការពិតខ្លួនឯងប្រាប់យើងថា អស់អ្នកដែលចូលទៅក្នុងសហគមន៍ព្រះសង្ឃបំបែកជាមួយព្រះវិហារ ។ ហេតុអ្វី? តើពួកគេមិនបំបែកខ្លួនចេញពីសង្គមស្របច្បាប់នៃអ្នកជឿ ក្នុងការទទួលយកក្រសួងពិសេស និងការគ្រប់គ្រងឯកជននៃសាក្រាម៉ង់ទេ? បើនេះមិនមែនដើម្បីបំបែកក្រុមជំនុំទេ តើអ្វីទៅ? ហើយដើម្បីបន្តការប្រៀបធៀបដែលអាត្មាបានចាប់ផ្តើមហើយដើម្បី

បញ្ចប់ម្តងទៀត តើមានលក្ខណៈដូចគ្នាយ៉ាងណាចំពោះព្រះសង្ឃពីបុរាណ ? ទោះបីជាពួកគេស្នាក់នៅដាច់ពីអ្នកដទៃក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនមានព្រះវិហារដាច់ដោយឡែកពីគ្នាដែរ ។ ពួកគេ ទទួលទានសាក្រាម៉ង់ជាមួយអ្នកដទៃ ; ពួកគេបានចូលរួមសន្និបាតដ៏ឧត្តារិក ; នៅទីនោះ ពួកគេជាផ្នែកមួយនៃប្រជាជន ។ ដោយការសង់អាសនៈឯកជនសម្រាប់ខ្លួនឯង តើមានអ្វីទៀតដែលព្រះសង្ឃបានធ្វើ ប៉ុន្តែបានបំបែកចំណងនៃការរួបរួម ? ដ្បិតពួកគេទាំងពីរនាក់បានបំប្លែងខ្លួនពីក្រុមជំនុំទាំងមូល ហើយមើលងាយកិច្ចការធម្មតាដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងបម្រើសន្តិភាព និងសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងចំណោមប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ។ សម្រាប់រាល់វត្តអាមាមនានាដែលមាននៅសព្វថ្ងៃនេះ ខ្ញុំនិយាយថា គឺជាអនុសញ្ញានៃវិចារណកថា ដែលរំខានដល់សណ្តាប់ធ្នាប់ព្រះវិហារ និងកាត់ផ្តាច់ចេញពីសង្គមស្របច្បាប់នៃអ្នកបួស ។ ហើយថាការបែកគ្នានេះមិនគួរលាក់លៀមទេ ពួកគេបានយកឈ្មោះនិកាយផ្សេងៗមកដាក់លើខ្លួនឯង ។ ហើយពួកគេមិនខ្មាសអ្នកអំពីអ្វីដែលប៉ុលមិនអាចធ្វើបានគ្រប់គ្រាន់ឡើយ [១កូរិនថូស ១:១២-១៣:៣:៤] ។ ប្រសិនបើយើងមិននឹកស្មានថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបែងចែកដោយពួកកូរិនថូស នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់អួតពីគ្រូម្នាក់ ម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកផ្សេងទៀត ! ហើយថាវាមិនមែនជារឿងអយុត្តិធម៌ចំពោះព្រះគ្រីស្ទទេ នៅពេលដែលអ្នកខ្លះហៅខ្លួនឯងថា Benedictines ជំនួសឱ្យពួកគ្រីស្ទានខ្លះ Franciscans ខ្លះ Dominicans ; ហើយនៅពេលដែលពួកគេឆ្លើងឆ្នែយកឋានៈទាំងនេះធ្វើជាវិជ្ជាជីវៈសាសនារបស់ពួកគេ ខណៈពេលដែលប៉ះពាល់ដល់ភាពខុសប្លែកពីគ្រិស្តបរិស័ទធម្មតា !

(ភាពខុសគ្នានៃវិជ្ជាបុរាណ និង ព្រះសង្ឃៈ ស្ត្រីមេម៉ាយ និងឧបាសកថ្មី មិនមែនជាភិក្ខុនី, ១៥-១៩)

14. ការធ្វេសប្រហែសនៃកិរិយារបស់ព្រះសង្ឃ

ភាពខុសគ្នាទាំងនេះ ដែលខ្ញុំបានរៀបរាប់មកទល់ពេលនេះ រវាងព្រះសង្ឃបុរាណ និងព្រះសង្ឃក្នុងសម័យយើង ។ មិនមានសីលធម៌ទេ ប៉ុន្តែក្នុងវិជ្ជាជីវៈខ្លួនឯង ។ សូមមិត្តអ្នកអានចងចាំតាមនោះថាខ្ញុំបាននិយាយអំពីព្រះសង្ឃជាជាងព្រះសង្ឃ ហើយមិនបានកត់សម្គាល់កំហុសទាំងឡាយដែលនៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សមួយចំនួនតូចនោះទេប៉ុន្តែជាកំហុសដែលមិនអាចបំបែកចេញពីលំដាប់នៃការរស់នៅដោយខ្លួនឯងបាន ។ ប៉ុន្តែ តើវានឹងត្រូវប្រើអ្វីដើម្បីពន្យល់យ៉ាងលម្អិតអំពីអ្វីដែលមានភាពច្របូកច្របល់ខ្លាំងនៅក្នុងសីលធម៌របស់ពួកគេ ?

នេះជាការច្បាស់ណាស់ថាគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ណាមួយរបស់មនុស្សណាដែលត្រូវបំពុលដោយអំពើអាក្រក់គ្រប់ប្រភេទ ។ គ្មានកន្លែងណាដែលការប្រឈមមុខដាក់គ្នា ការស្អប់ខ្ពើម ការខ្លះខ្ពង់បក្ស និងការបំភិតបំភ័យឆេះរាលដាលខ្លាំងជាងមុនឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ នៅក្នុងវត្តមួយចំនួន បុរសរស់នៅដោយបរិសុទ្ធ ប្រសិនបើគេត្រូវហៅវាថាដែលតណ្ហាត្រូវបានបង្ក្រាបរហូតដល់មិនបើកចំហរក្នុងភាពល្បឿនឡើយ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងកម្ររកឃើញម្នាក់ក្នុងចំណោមដប់ដែលមិនមែនជាផ្ទះបន ជាជាងជាជម្រកនៃព្រហ្មចារី ។ ប៉ុន្តែតើផ្ទៃឈើប្រភេទណាដែលមាននៅក្នុងរបបអាហាររបស់ពួកគេ ? ពួកវាត្រូវបានធាត់ដូចជ្រូកនៅក្នុងស្ទឹង ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឲ្យគេតូចត្រូវការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្ញុំដោយមិនសប្បុរសពេក ខ្ញុំក៏មិនទៅឆ្ងាយដែរ ។ ទោះបីជាវឿងមួយចំនួនតូចដែលខ្ញុំបានប៉ះលើអ្នកណាដែលដឹងរឿងនេះខ្លួនឯងនឹងទទួលស្គាល់ថាខ្ញុំមិនបាននិយាយអ្វីសោះក្នុង

នាមជាអ្នកចោទ ។ Augustine ខណៈពេលដែលយោងទៅតាមសក្ខីកម្មរបស់
 គាត់ព្រះសង្ឃដែលពូកែខាងព្រហ្មចារីយ៍យ៉ាងខ្លាំងនៅតែត្អូញត្អែរថាមានចំណងវា
 ហ្នាជាច្រើនដែលដោយសិល្បៈអាក្រក់និងការក្លែងបន្លំបានរត់ចេញពីមនុស្ស
 សាមញ្ញនៃប្រាក់របស់ពួកគេ ។ ដែលធ្វើឲ្យចរាចរណ៍ដ៏អាក្រក់ក្នុងការដឹកព្រះ
 សារីរិកធាតុ របស់ទុក្ខរបុគ្គលអំពី - ពិតជាបានយកឆ្លឹងមនុស្សស្លាប់ខ្លះ ឬ
 កន្លែង ផ្សេងទៀតសម្រាប់ទុកជាសារីរិកធាតុរបស់ទុក្ខរបុគ្គល ។ ហើយអ្នកណា
 ដែលមានអំពើអាក្រក់ជាច្រើននាំឲ្យមានការខ្មាសអៀន ។ កាលដែលទ្រង់
 ត្រាស់ថា មិនឃើញមនុស្សណាជាអ្នកចម្រើនក្នុងវត្ត ដូច្នេះហើយ ទ្រង់
 ត្រាស់ថា មិនឃើញមនុស្សអាក្រក់ជាងពួកដែលទ្រុឌទ្រោមក្នុងវត្តឡើយ ។ -
 ជិតផ្ទះនូវអំពើអាក្រក់ដ៏គួរឲ្យសោកស្តាយច្រើនយ៉ាងនេះ? ខ្ញុំនិយាយតែអ្វីដែល
 ច្បាស់ពីតខ្មោះសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការគិតថ្លៃនេះ
 មិនអនុវត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ដោយគ្មានករណីលើកលែងនោះទេ ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះការចាត់ចែងនិងវិន័យនៃការរស់នៅដ៏បរិសុទ្ធមិនដែលបាន
 តាំងឡើងក្នុងវត្តបានល្អដូចមិនទុកចោលខ្លះឲ្យឆ្ងាយពីពួកដទៃទេ ស្រដៀងគ្នា
 នេះដែរ ខ្ញុំថា ព្រះសង្ឃសព្វថ្ងៃនេះមិនបានសាបសូន្យពីបុរាណបរិសុទ្ធនោះទេ
 ព្រោះមិនមានខ្លះ របស់ល្អនៅក្នុងហ្វូងរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែការភូតភរមួយ
 ចំនួននេះបានលាក់កំបាយនៅក្នុងហ្វូងមនុស្សអាក្រក់ និងថោកទាបដ៏ច្រើន
 នោះ ។ ហើយពួកគេមិនត្រឹមតែត្រូវគេមើលងាយប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងត្រូវគេ
 ធ្វើបាបដោយចេតនាទៀតផង ហើយសូម្បីតែពេលខ្លះត្រូវបានប្រព្រឹត្តយ៉ាង
 យោរយៅដោយអ្នកដទៃ ដែលដូចសុភាសិត Milesian មាន ពិតថាមិនគួរ
 មានកន្លែងសម្រាប់បុរសល្អក្នុងចំណោមពួកគេនោះទេ ។

15. ការពិចារណាប្រឆាំងនឹងបុរាណ

ព្រះសង្ឃដោយការប្រៀបធៀបនៃព្រះសង្ឃបុរាណនិងបច្ចុប្បន្នខ្ញុំជឿជាក់ថាខ្ញុំបានសំរេចគោលបំណងរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីបង្ហាញថាមិត្តសម្លាញ់របស់យើងបានក្លែងបន្លំគំរូនៃព្រះវិហារដំបូងក្នុងការការពារវិជ្ជាជីវៈរបស់ពួកគេ ចាប់តាំងពីពួកគេខុសគ្នាពីពួកគេដូចជាស្វាពីបុរស ។

ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ខ្ញុំសារភាពដោយត្រង់ថា សូម្បីតែនៅក្នុងទម្រង់បុរាណនោះដែល Augustine សរសើរមានអ្វីមួយដែលខ្ញុំមិនចូលចិត្តខ្លាំងណាស់ ។ ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតថា ពួកគេមិនមានអបិយជំនឿក្នុងការអនុវត្តខាងក្រៅនៃវិន័យតឹងរឹងទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេមិនមែនជាមនុស្សដែលគ្មានការស្រឡាញ់ និងខ្លះខ្លះដោយខ្លះខ្លះនោះទេ ។²⁸ វាជារឿងដ៏ស្រស់បំព្រងក្នុងការលះចោលទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ពួកគេ ហើយគ្មានការយកចិត្តទុកដាក់លើផែនដី ។ ប៉ុន្តែព្រះចូលចិត្តការយកចិត្តទុកដាក់ដោយលះបង់ក្នុងការគ្រប់គ្រងគ្រួសារ ជាកន្លែងដែលម្ចាស់ផ្ទះដែលគោរពបូជា ច្បាស់លាស់ និងគ្មានការលោភលន់ មហិច្ឆតា និងតណ្ហាផ្សេងទៀតនៃសាច់ឈាម រក្សានៅចំពោះមុខគាត់ គោលបំណងនៃការបម្រើព្រះនៅក្នុងការហៅដ៏ច្បាស់លាស់មួយ ។ វាជារឿងដ៏ស្រស់ស្អាតមួយក្នុងការទស្សន៍ទាយក្នុងពេលចូលនិវត្តន៍ ឆ្ងាយពីការរួមភេទជាមួយបុរស ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាផ្នែកនៃភាពស្ងួតបូករបស់គ្រិស្តបរិស័ទ ដូចជានៅក្នុងសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមនៃពូជសាសន៍ ដើម្បីភៀសខ្លួនទៅកាន់ទីរហោស្ថាន និងទីរហោស្ថាន ហើយក្នុងពេលតែមួយដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់កាតព្វកិច្ចទាំងនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាជាពិសេស ។ ទោះបីជាយើងអនុញ្ញាតឲ្យមិនមានអ្វីអាក្រក់ផ្សេង

ទៀតនៅក្នុងវិជ្ជាជីវៈនោះ វាច្បាស់ណាស់ថាមិនមានអ្វីអាក្រក់បន្តិចសោះ ដែលវា បាននាំមកនូវគំរូដ៏គ្មានប្រយោជន៍ និងគ្រោះថ្នាក់ដល់ក្រុមជំនុំ ។

16. ពាក្យសច្ចារបស់ព្រះសង្ឃ ជាពិសេសពាក្យសច្ចាប្រណិប័តន៍ព្រហ្មចារីយ៍

ឥឡូវនេះ ចូរយើងពិនិត្យមើលលក្ខណៈនៃពាក្យសច្ចាដែលព្រះសង្ឃសព្វថ្ងៃ ចាប់ បដិសន្ធិក្នុងលំដាប់ដ៏ឧត្តមនេះ ។ ទីមួយ ដោយសារវាជាចេតនារបស់ពួកគេ ក្នុងការបង្កើតការថ្វាយបង្គំថ្មី និងក្លែងក្លាយ ដើម្បីជាការពេញចិត្តរបស់ព្រះជា ម្ចាស់ ខ្ញុំសន្និដ្ឋានពីភស្តុតាងខាងលើថា អ្វីក៏ដោយដែលពួកគេសច្ចាគឺគួរឱ្យស្អប់ ខ្ពើមចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ។ ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយបើ គ្មានការយល់ព្រមពីព្រះអង្គទេ ខ្ញុំសូមនិយាយថា នេះជាការប្រេះឆា ដូច្នេះ ហើយបានជាសហគ្រាសខុសច្បាប់ ។ ពីព្រោះសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេគ្មានអ្វី អាចទ្រទ្រង់វានៅចំពោះព្រះ ហើយ«អ្វីដែលមិនមានជំនឿនោះគឺជាអំពើបាប» [រ៉ូម 14:23] 30 ជាងនេះទៅទៀត នៅពេលដែលពួកគេភ្ជាប់ខ្លួនទៅនឹងការ ថ្វាយបង្គំជាច្រើនក្នុងពេលតែមួយដែលខុសឆ្គង និងអសុភមង្គល ដែលបច្ចុប្បន្នកម្ម សាសនារួមបញ្ចូលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ ខ្ញុំជំទាស់ថាពួកគេត្រូវបានគេឧទ្ទិសមិនមែន ចំពោះព្រះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់វិញ្ញាណអាក្រក់ ។ ហេតុអ្វីបានជាហោរាត្រូវបាន អនុញ្ញាតឱ្យនិយាយថា ជនជាតិអឺរ៉ុបអាមេរិកបានបូជាកូនរបស់ខ្លួនទៅនឹងវិញ្ញាណ កំណាច មិនមែនថ្វាយព្រះ [ចេទិ ៣២:១៧] ដោយសារតែពួកគេបានបង្ខូច ការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះដោយធ្វើពិធីដ៏ថោកទាបឬ? ហេតុអ្វីបានជាយើងមិន អនុញ្ញាតឱ្យនិយាយដូចគ្នានឹងព្រះសង្ឃដែលរុំខ្លួនក្នុងក្រមា និងអបិយជំនឿមួយ ពាន់? ឥឡូវនេះ តើពាក្យសម្បថបែបណា? ពួកគេសន្យានឹងព្រហ្មចារីនិរន្ត រ៍ចំពោះព្រះ ដូចជាពួកគេបានសន្យាជាមួយព្រះពីមុនមកបានដោះលែងពួកគេពី

តម្រូវការដើម្បីរៀបការ ។ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលពួកគេអះអាងថាពួកគេធ្វើសច្ចានេះដោយពឹងផ្អែកលើព្រះគុណរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ពីព្រោះលោកប្រកាសថាវាមិនត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់នោះទេ [ម៉ាថាយ១៩ : ១១-១២] វាមិនមែនសម្រាប់យើងដើម្បីធានាថាអំណោយពិសេសនោះជារបស់យើងទេ ។ អោយអ្នកដែលមានវាប្រើ ។ ប្រសិនបើនៅពេលណាដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនឯងមានបញ្ហាដោយសារសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេជ្រកកោនក្នុងជំនួយពីគាត់តាមរយៈអំណាចដែលពួកគេអាចទប់ទល់បាន ។ ប្រសិនបើពួកគេមិនបានទទួលប្រយោជន៍ទេ កុំឲ្យគេមើលងាយថ្នាំដែលគេផ្តល់ឲ្យឡើយ ។ ចំពោះអ្នកដែលត្រូវបានបដិសេធអំណាចនៃទ្វីបត្រូវបានហៅឲ្យរៀបការដោយព្រះបន្ទូលដ៏ច្បាស់លាស់របស់ព្រះ [១កូរិនថូស ៧:៩] ។ តថាគាត់ហៅថា អរិយសច្ច មិនមែនជាសភាវៈដែលរក្សាខ្លួនឲ្យបរិសុទ្ធពីការប្រាសចាកសីលធម៌នោះទេ តែក៏ជាចិត្តរក្សាព្រហ្មចរិយធម៌មិនសាបសូន្យ ។ ប៉ុលបានដាស់តឿនយើងឲ្យការពារមិនត្រឹមតែប្រឆាំងនឹងការលោភលន់ខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ប្រឆាំងនឹងតណ្ហាដែលឆេះក្នុងចិត្តដែរ ។ ទំនៀមនេះ គេថាប្រតិបត្តិតាំងពីយូរលង់ណាស់មកហើយ : អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ថ្វាយខ្លួនទាំងស្រុងចំពោះព្រះអម្ចាស់ ត្រូវចងភ្ជាប់ខ្លួនដោយការស្បថនៃទ្វីប ។ កុំឲ្យអាយុនោះមានភាពខ្វះចន្លោះអ្វីដែលបានធ្វើនោះត្រូវចាត់ទុកជាច្បាប់ ។ បន្ទាប់មកក៏កើតឡើងបន្តិចម្តងៗក្នុងភាពឆ្ងល់ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននោះទេ បន្ទាប់ពីបានស្បថហើយ នោះគ្មានកន្លែងណាមួយសម្រាប់ការប្រែចិត្តឡើយ ។ នេះច្បាស់ណាស់ពី Cyprian ។ "ប្រសិនបើស្រីព្រហ្មចារីអស់ជំនឿ ថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ចូរឱ្យពួកគេបន្តនៅក្នុងនោះ ដោយសុភាព និង បរិសុទ្ធ ដោយគ្មាន

ការបោកបញ្ឆោតណាមួយឡើយ ដូច្នេះហើយរឹងមាំ និង ខ្ជាប់ខ្ជួនចូរឱ្យពួកគេរង់
 ចាំរង្វាន់នៃព្រហ្មចារី ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមិនចង់បន្តឬ មិនអាចរៀបការ
 បានប្រសើរជាងធ្លាក់ទៅក្នុងភ្លើងដោយការបំពានរបស់ខ្លួន » ។ ដូច្នេះពួកគេ
 ចាកចេញឆ្ងាយពីទំនៀមទម្លាប់បុរាណនោះ ។ ពួកគេមិនគ្រាន់តែទទួលស្គាល់
 ថា គ្មានការសម្របសម្រួល ឬការលើកលែងទោស នៅពេលដែលគេរកឃើញ
 ថា មិនអាចធ្វើតាមពាក្យសច្ចារបស់គាត់បាននោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងប្រកាស
 ដោយឥតអៀនខ្មាសថា គាត់ធ្វើបាបកាន់តែសាហាវ ប្រសិនបើគាត់ព្យាបាល
 សាច់ឈាមរបស់គាត់ដោយយកប្រពន្ធ ជាងប្រសិនបើគាត់ធ្វើឱ្យខូចរាងកាយ
 និងព្រលឹងដោយការសហាយស្មន់ ។

17. ករណីស្ត្រីមេម៉ាយនៅ ១ឆ្នាំម៉្លេះ ៥: ១២

ប៉ុន្តែ ពួកគេនៅតែតស៊ូ ហើយព្យាយាមបង្ហាញថា ការស្បថបែបនេះជាទម្លាប់
 ក្រោមពួកសាវ័ក ។ ដ្បិតប៉ុលនិយាយថា ស្ត្រីមេម៉ាយដែលបានរៀបការក្រោយ
 ពីបានចូលបម្រើក្នុងកិច្ចបម្រើសាធារណៈម្តងនោះ បានបំពានលើការសន្យាដំបូង
 របស់ខ្លួន [១ ឆ្នាំម៉្លេះ ៥:១១-១២] ។ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេ ។

ដល់ពួកគេថាស្ត្រីមេម៉ាយដែលបានសន្យាខ្លួនឯងនឹងការបម្រើរបស់ពួកគេ ។
 ទឹកកកទៅព្រះវិហារបានយកស្ថានភាពនៃការរួមភេទជារៀងរហូតមកលើខ្លួនគេ ។
 ប៉ុន្តែពួកគេធ្វើដូច្នេះ មិនមែនដោយសារតែពួកគេចាត់ទុកវាជាសាសនារបស់ខ្លួន
 ឯងទេ (ដូចដែលក្រោយមកចាប់ផ្តើមមាន) ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេមិនអាច
 បន្តមុខងាររបស់ពួកគេដោយគ្មានមេរបស់ខ្លួន និងគ្មាននីមអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។
 « ប៉ុន្តែប្រសិនបើដោយបាន សន្យាហើយនោះពួកគេបានសញ្ជឹងគិតអំពីការរៀប

អាពាហ៍ពិពាហ៍ម្តងទៀតតើនេះទៅជាអ្វី ? ដោយវិធីពង្រីក គាត់បានបន្ថែម ថា រហូតមកដល់ពេលនេះ ពួកគេមិនបានសម្រេចនូវអ្វីដែលពួកគេបានសន្យា ដល់ក្រុមជំនុំទេ នោះពួកគេក៏បំពាន និងចាត់ទុកជាមោឃៈផងដែរនូវការសន្យា ដំបូងដែលបានផ្តល់ឱ្យក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [១ ធីម៉ូថេ 5:12] ដែលរួម បញ្ចូលទាំងការផ្តល់ដែលមនុស្សគ្រប់រូប គប្បីបំពេញការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ អង្គ លុះត្រាតែអ្នកចូលចិត្តយល់យ៉ាងនេះថាៈ ដោយបាត់បង់សេចក្តីអៀនខ្មាស់ ដូច្នេះហើយ ទើបគេលះបង់ចោលនូវសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយអំពីសេចក្តីផ្ទៃផ្ទៃ ឈប់ ប្រកាន់នូវសេចក្តីលោភលន់ សេចក្តីអសុរកាយ គ្រប់បែបយ៉ាង ហើយដោយសេ ចក្តីអសុរោះ និងសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ ជីវិតបង្ហាញពីអ្វីដែលមិនពិតចំពោះស្ត្រីគ្រី ស្ទាន ការបកស្រាយនេះធ្វើឱ្យខ្ញុំពេញចិត្តជាខ្លាំង ចូរយើងឆ្លើយថាៈ ស្ត្រីមេម៉ាយ ទាំងនោះដែលនៅពេលនោះត្រូវបានទទួលការបម្រើសាធារណៈវិញបានទទួលយក ស្ថានភាពនៃភាពជាស្រីជារៀងរហូត ។ ប្រសិនបើពួកគេរៀបការក្រោយគេ ។ យើងអាចយល់បានយ៉ាងងាយពីរបៀបដែលពួកគេធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអ្វីដែលប៉ុល និយាយ ៖ ការបំបាត់ភាពអាម៉ាស់ ពួកគេបានក្លាយទៅជាមនុស្សមិនសមរម្យ ជាងស្ត្រីគ្រីស្ទានដែលសមរម្យ [១ ធីម៉ូថេ . ៥:១៣] ។ ដូច្នេះ ពួកគេ មិនត្រឹមតែប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងការបំបាក់ការសន្យាដែលបានប្រទានដល់ក្រុមជំនុំ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានកាត់ខ្លួនពួកគេចេញពីស្ថានភាពនៃស្ត្រីដែលមានជំនឿ ។ ប៉ុន្តែ ជាដំបូងខ្ញុំបដិសេធចាពួកគេបានប្រកាសថា ខ្លួននៅសេសសល់ ដោយ ហេតុផលណាមួយ លើកលែងតែអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះ មិនយល់ស្របនឹងការងារ ដែលពួកគេបានអនុវត្ត ហើយខ្ញុំបដិសេធចាពួកគេបានចងខ្លួនឯងទាំងស្រុងទៅ នឹងភាពនៅសេសសល់ លើកលែងតែនៅឆ្ងាយពីតម្រូវការនៃការហៅរបស់ពួក

គេ ។ ទីពីរ ខ្ញុំមិនអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេជាប់ចំណងដែលមិនល្អសម្រាប់ពួកគេ ពេលរៀបការជាជាងមានបញ្ហាដោយសាច់ឈាម ឬធ្លាក់ក្នុងភាពមិនស្អាតណាមួយឡើយ ។ ទីបី ខ្ញុំនិយាយថាប៉ុលបានកំណត់សម័យមួយដែលជាទូទៅហួសពីគ្រោះថ្នាក់ ជាពិសេសនៅពេលដែលគាត់បានបញ្ជាឱ្យជ្រើសរើសតែអ្នកដែលពេញចិត្តនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍តែមួយប៉ុណ្ណោះដែលបានផ្តល់ឧទាហរណ៍អំពីទីប្រជុំហើយ ។ ជាងនេះទៅទៀត យើងមិនយល់ព្រមចំពោះពាក្យសច្ចារបស់ព្រហ្មចារីដោយគ្មានហេតុផលអ្វីផ្សេងក្រៅពីការដែលវាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការបម្រើរបស់ព្រះដោយខុសហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអ្នកទាំងឡាយណាដែលអំណាចនៃ continence មិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ។

18. ដូនជីមានភាពខុសគ្នាខ្លាំង *

ប៉ុន្តែតើវាមានច្បាប់ដូចម្តេចដើម្បីអនុវត្តការអនុម័តរបស់ប៉ុលនេះចំពោះដូនជី? សម្រាប់ពួកឌីកកូនេសត្រូវបានបង្កើតឡើងមិនមែនដើម្បីផ្តាច់ចិត្តព្រះជាម្ចាស់ដោយបទចម្រៀងឬការនិយាយអ្វីទាំងដែលមិនអាចពន្យល់បាន មិនមែនដើម្បីរស់នៅដោយភាពខ្ជិលច្រអូសនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីរស់នៅសាបសូន្យប្រើសាធារណៈរបស់ព្រះវិហារទៅកាន់ជនក្រីក្រ ហើយខិតខំដោយអស់ពីចិត្ត ខ្ជាប់ខ្ជួន និងភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមក្នុង ភារកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ពួកគេមិនបានសច្ចាថានឹងមានភាពនៅសេសសល់ក្នុងការថ្វាយព្រះចំពោះការបម្រើមួយចំនួនក្នុងការជៀសវាងពីការរៀបការនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមានសេរីភាពជាងក្នុងការបំពេញកិច្ចការរបស់ពួកគេ ។ ទីបំផុត ពួកគេបានស្បថនេះមិនមែនតាំងពីដើមដំបូងនៃយុវវ័យ ឬសូម្បីតែនៅក្នុងផ្កាផ្កានៃជីវិត ដើម្បីរៀនយឺតពេលដោយបទពិសោធន៍លើច្រាំងថ្មដែលពួកគេបានធ្លាក់ចុះ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេ

ហាក់ដូចជាបានឆ្លងផុតពីគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់នោះ ពួកគេបានស្បថថាមានសុវត្ថិភាពមិនតិចជាងវិសុទ្ធនោះទេ ។ ប៉ុន្តែមិនមែនដើម្បីសង្កត់ពីរពិន្ទុរបស់គូប្រជែងរបស់យើងទេ ខ្ញុំនិយាយថា វាជាការខុសច្បាប់ក្នុងការទទួលស្ត្រីចូលទៅក្នុងការសច្ចានៃទីបមុនអាយុហុកសិបឆ្នាំ ដរាបណាសារីកបានផ្សាយតែស្ត្រីដែលមានអាយុហុកសិបឆ្នាំ ១៨ ឬ ៥៖ ៩ ប៉ុន្តែស្ត្រីវ័យក្មេងរៀបការនិងបង្កើតកូន [១៨ ឬ ៥៖ ១៤] ។ ដូច្នេះ ការអនុញ្ញាតដែលបានផ្តល់ឱ្យដំបូងនៅអាយុដប់ពីរឆ្នាំ បន្ទាប់មកនៅអាយុម្ភៃ និងក្រោយមកនៅសាមសិបឆ្នាំ មិនអាចដោះសារបានឡើយ ។ ហើយវាជារឿងដែលមិនសូវអាចអត់ឱនបានឡើយដែលក្មេងស្រីក្រីក្រ មុនពេលដែលពួកគេអាចដឹងតាមអាយុ ឬចាប់បានតាមរយៈបទពិសោធន៍ណាមួយរបស់ពួកគេ មិនត្រឹមតែត្រូវបានបង្កឡើងដោយការក្លែងបន្លំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្ខំដោយកម្លាំង និងការគំរាមកំហែងដើម្បីយកដាក់លើខ្លួនពួកគេផងដែរ ។ ខ្ញុំនឹង មិនឈប់ដើម្បីវាយប្រហារពាក្យសច្ចាដែលនៅសេសសល់ពីរ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយនេះប៉ុណ្ណោះ ៖ ក្រៅពីលក្ខខណ្ឌដូចសព្វថ្ងៃនេះ ដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងអបិយជំនឿជាច្រើន ការសច្ចាទាំងនេះហាក់ដូចជាត្រូវបានផ្សំឡើងក្នុងគោលបំណងថា អ្នកដែលយកពួកវាអាចចំអកដល់ព្រះ និងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងយើងមើលទៅហាក់ដូចជាវិះគន់រាល់ចំណុចតូចតាចពេក នោះយើងនឹងត្រូវជាប់ជំពាក់នឹងការបដិសេធទូទៅដែលបានផ្តល់ជូនខាងលើ ។

(សច្ចាដែលខុសច្បាប់ និងអបិយជំនឿមិនជាប់កាតព្វកិច្ច, ២០-២១)

19. តើពាក្យសច្ចាដែលមិនអាចទទួលយកបានមានជាប់កាតព្វកិច្ចឬទេ?

ខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានពន្យល់គ្រប់គ្រាន់អំពីពាក្យសម្បថបែបណាដែលមានច្បាប់ និង អាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ ។ វិទ្យាសាស្ត្រដែលល្ងង់ខ្លៅ និងខ្មាស់អៀន សូម្បីតែនៅពេលដែលពួកគេមិនចូលចិត្ត ឬមិនពេញចិត្តនឹងពាក្យសច្ចាក៏ដោយ ក៏ពេលខ្លះមានការសង្ស័យអំពីកាតព្វកិច្ច ហើយមានការពិបាកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដែលពួកគេរុញខ្លួនពីការបំពានលើការសន្យាដែលប្រទានដល់ព្រះ ហើយភ័យខ្លាច ផ្ទុយទៅវិញ ។ ក្រែងពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបថែមទៀតដោយការរក្សារដូច្នេះ យើងត្រូវតែជួយពួកគេនៅទីនេះ ដើម្បីអាចឱ្យពួកគេរួចផុតពីការលំបាកនេះ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីលុបចោលរាល់ការខកចិត្តក្នុងពេលតែមួយ ខ្ញុំនិយាយថា រាល់ពាក្យសច្ចាដែលខុសច្បាប់ ឬមិនត្រឹមត្រូវ ព្រោះវាគ្មានតម្លៃចំពោះព្រះ គួរតែជាការមិនត្រឹមត្រូវសម្រាប់យើង ។ ប្រសិនបើនៅក្នុងកិច្ចសន្យារបស់មនុស្សមានតែការសន្យាទាំងនោះដែលចង់យើងនៅក្នុងការដែលគាត់ដែលយើងចុះកិច្ចសន្យាចង់ឱ្យយើងចាត់ទុកថាជាចំណងនោះវាជាការមិនសមហេតុសមផលក្នុងការឃុំឃាំងយើងដើម្បីបំពេញនូវអ្វីដែលព្រះមិនតម្រូវពីយើង ជាពិសេស ដោយសារកិច្ចការរបស់យើងត្រឹមត្រូវ លុះត្រាតែពួកគេគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ហើយមានសក្ខីភាពអំពីសតិសម្បជញ្ញៈថាពួកគេគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ ។ ដោយសារគោលការណ៍នេះនៅតែមាន ៖ « អ្វីដែលមិនមែនមកពីសេចក្តីជំនឿ នោះជាអំពើបាប » [រ៉ូម ១៤:២៣] ប៉ុន្តែមានន័យថាពេលដែលកិច្ចការមួយត្រូវបានធ្វើដោយមន្ទិលសង្ស័យ វាជាកំហុសដោយសារឬសគល់នៃការល្អទាំងអស់គឺសេចក្តីជំនឿ ដែលដោយយើងប្រាកដថាគេអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ ។ ដូច្នេះ សន្មតថាបុរសជាគ្រិស្តបរិស័ទម្នាក់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើអ្វីមួយដោយគ្មានភាពប្រាកដប្រជាដូច្នេះ ប្រសិនបើមនុស្សបានធ្វើអ្វី

មួយដោយប្រញាប់ប្រញាល់តាមរយៈកំហុសនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេ មិនគួរបដិសេធពីវានៅពេលដែលបានរួចផុតពីកំហុសនោះ? ដោយសារពាក្យ សម្បជ្ជដែលបានធ្វើដោយញញើតមានលក្ខណៈបែបនេះ ពួកគេមិនត្រឹមតែចង់អ្វី មួយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវលុបចោលនូវការចាំបាច់វិញ ។ ប៉ុន្តែ ចុះយ៉ាងណា វិញការដែលថាពួកគេមិនត្រឹមតែគ្មានតម្លៃចំពោះព្រះទេ ថែមទាំងជាការគួរស្អប់ ខ្ពើមចំពោះគាត់—ដូចដែលបានបញ្ជាក់ពីមុន? វាជារឿងហួសហេតុក្នុងការ ពិភាក្សាអំពីបញ្ហាដែលមិនចាំបាច់បន្ថែមទៀត ។ ចំពោះខ្ញុំនេះ ភស្តុតាងមួយ ហាក់ដូចជាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដាក់មនសិការដ៏បរិសុទ្ធឱ្យសម្រាក និងរំដោះពួកគេពី គ្រប់ការខុសឆ្គង ៖ រាល់កិច្ចការដែលមិនហូរចេញពីប្រភពទឹកសុទ្ធ ហើយមិនត្រូវ បានដឹកនាំទៅទីបញ្ចប់ស្របច្បាប់ គឺត្រូវបានបដិសេធដោយព្រះ ហើយបដិសេធថា គាត់ហាមឃាត់ ។ យើងមិនពិចទេក្នុងការបន្តនៅក្នុងពួកគេ ជាជាងចាប់ ផ្តើមពួកគេ ។ ពីនេះវាកើតឡើងថាពាក្យសច្ចាដែលកើតចេញពីកំហុស និងអ បិយជំនឿគឺគ្មានតម្លៃនៅចំពោះព្រះ ហើយយើងក៏ត្រូវបោះបង់ចោលដែរ ។

20. ក្នុងការបំពានលើពាក្យសច្ចារបស់ព្រះសង្ឃ

ម្យ៉ាងទៀត អ្នកដែលយល់ការពន្យល់នេះ នឹងមានមធ្យោបាយការពារ ប្រឆាំង នឹងការនិយាយបង្កាច់បង្ខូចរបស់ពួកទុច្ចរិត ដែលចាកចេញពីសាសនា ទៅជា របៀបរស់នៅប្រកបដោយកិត្តិយស ។ ពួកគេត្រូវបានគេចោទប្រកាន់យ៉ាង ធ្ងន់ធ្ងរចំពោះការខូចជំនឿ និងការភូតកុហក ដោយសារតែពួកគេបានបំបែក ចំណង់ដែលគេហៅថា "មិនអាចរំលាយបាន" ដែលពួកគេត្រូវបានចងភ្ជាប់ទៅ នឹងព្រះ និងព្រះវិហារ ។ ទីពីរ បានផ្តល់ថាពួកគេត្រូវបានចង ខណៈពេល

ដែលពួកគេត្រូវបានគេបំបែកដោយភាពព្រងើយកន្តើយនៃព្រះ និងនៅក្នុង
កំហុស - ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ បន្ទាប់ពីពួកគេបានជាប់គាំង ។

ត្រូវបានបំភ្លឺដោយចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិត ខ្ញុំនិយាយថាពួកគេមានសេរីភាព
ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើឈឺឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទមាន
ឬទ្ធានុភាពដ៏អស្ចារ្យដែលវាវំដោះយើងចេញពីបណ្តាសានៃក្រិក្សវិន័យរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់ ដែលយើងបានចងជាប់ [កាឡាទី ៣:១៣] តើវានឹងវំដោះយើង
បានប៉ុន្មានទៀតពីសំណាញ់ខាងក្រៅដែលគ្មានអ្វីក្រៅពីសំណាញ់បោកបញ្ឆោត
របស់សាតាំង! គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា អស់អ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទបំភ្លឺដោយពន្លឺ
នៃដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏ដោះលែងពីឧបសគ្គទាំងអស់ ដែលពួកគេបានយក
មកលើខ្លួនគេតាមរយៈអបិយជំនឿ ។ ទោះជាយ៉ាងណាអ្នកដែលត្រូវបានគេ
ដោះលែងមានការការពារមួយផ្សេងទៀតប្រសិនបើពួកគេមិនសមនឹងភាពនៅ
សេសសល់ ។ ប្រសិនបើពាក្យសច្ចាដែលមិនអាចទៅរួចនោះប្រាកដជាការ
បំផ្លិចបំផ្លាញនៃព្រលឹងដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងបានសង្គ្រោះហើយមិន
បាត់បង់ទេនោះវាកើតឡើងថាមនុស្សម្នាក់មិនត្រូវបន្តនៅក្នុងវា ។ តើការស្ងៀម
នៃការបន្តទៅមុខមិនអាចទៅរួចយ៉ាងណាចំពោះអ្នកដែលមិនបានទទួលអំណោយ
ពិសេសនោះ [ម៉ាថាយ ១៩ : ១១-១២] យើងបានពន្យល់ខាងលើរួចហើយ
។ ហើយទោះបីជាខ្ញុំគួរនៅខ្លីក៏មានបទពិសោធន៍និយាយ ។ ព្រោះគេមិន
ដឹងថាមានភាពមិនស្អាតស្អំយ៉ាងណានោះទេ ស្ទើរតែគ្រប់វត្ថុទាំងអស់ ។ ហើយ
បើអ្នកណាមើលទៅសមរម្យជាងអ្នកដទៃទៀត នោះមិនមែនដោយហេតុនេះទេ
ភាពបរិសុទ្ធចំពោះអំពើអាក្រក់នៃភាពមិនបរិសុទ្ធ ទោះបីជាគេសង្កត់សង្កិន និង
បង្ខាំងនៅក្នុងខ្លួនក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់យកការសងសឹកជាមួយ

នឹងគំរូដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ទៅលើភាពក្រអឺតក្រអួមរបស់មនុស្ស នៅពេលដែលពួក
គេ ដោយមិនគិតពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ប្រឆាំងនឹងធម្មជាតិ លោភលន់
នូវអ្វីដែលបានបដិសេធពួកគេ ហើយមើលងាយចំពោះឱសថដែលព្រះអម្ចាស់
បានដាក់នៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ សន្មត់ថា ពួកគេអាចយកឈ្នះជំងឺនៃការមិន
ចេះអត់ធ្មត់ដោយការរីងរួសនិងការរីងរួស ។ តើយើងនឹងហៅអ្វីទៀតថាវីងរួស
ពេលបុរសម្នាក់ព្រមានថាគេត្រូវការអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយថាគេឲ្យទៅជាឱសថ
ដោយព្រះអម្ចាស់ មិនត្រឹមតែមើលងាយវាប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ចងខ្លួនឯងដោយ
ស្ម័គ្រចិត្តថានឹងមើលងាយវា?

ជំពូកទី XIV

ការប្រសិទ្ធពរជ័យ

(ពាក្យ " ប្រសិទ្ធពរជ័យ " បានពន្យល់ថា: សាក្រាម៉ង់គឺជាសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ, 1-6)

1. និយមន័យ

យើងមាននៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ជំនួយមួយផ្សេងទៀតចំពោះសេចក្តីជំនឿរបស់យើងទាក់ទងនឹងការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ ។ វាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ដែលគោលលទ្ធិច្បាស់លាស់មួយចំនួនទាក់ទងនឹងពួកគេត្រូវបានបង្រៀន ដើម្បីយើងអាចរៀនពីវា ទាំងគោលបំណងដែលពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើង និងការប្រើប្រាស់បច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេ ។ ជាដំបូងយើងត្រូវពិចារណាថាតើសាក្រាម៉ង់គឺជាអ្វី ។ វាហាក់បីដូចជាខ្ញុំថា និយមន័យដ៏សាមញ្ញ និងត្រឹមត្រូវគឺដើម្បីនិយាយថាវាគឺជាទីសំគាល់ខាងក្រៅដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្សាភ្ជាប់លើមនសិការរបស់យើងនូវការសន្យានៃព្រះហឫទ័យល្អរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ដើម្បីទ្រទ្រង់ភាពទន់ខ្សោយនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ហើយយើងក៏បញ្ជាក់ពីសេចក្តីអាណិតអាសូររបស់យើងចំពោះទ្រង់ នៅចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះអម្ចាស់ និងពួកទេវតារបស់ទ្រង់ និងចំពោះមនុស្សលោក ។ នេះគឺជានិយមន័យដ៏ខ្លីមួយទៀត ៖ មនុស្សម្នាក់អាចហៅវាថាជាសក្ខីភាពនៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពចំពោះយើង ដែលបញ្ជាក់ដោយសញ្ញាខាងក្រៅ ដោយមានការបញ្ជាក់គ្នាទៅវិញទៅមកអំពីការគោរពបូជារបស់យើងចំពោះទ្រង់ ។ និយមន័យណាមួយដែលអ្នកអាចជ្រើសរើស វាមិនខុសគ្នាពីអត្ថន័យរបស់ Augustine ដែលបង្រៀនថាសាក្រាម៉ង់គឺជា "សញ្ញាដែលអាចមើល

ឃើញនៃវត្ថុពិសិដ្ឋ" ឬ "ទម្រង់ដែលអាចមើលឃើញនៃព្រះគុណដែលមើលមិនឃើញ ប៉ុន្តែវាប្រសើរជាង និង ពន្យល់កាន់តែច្បាស់អំពីរឿងនេះ ដោយហេតុថាមានអ្វីមួយដែលមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងភាពខ្លីរបស់គាត់ ដែលក្នុងនោះអ្នកអប់រំដែលមិនសូវចាប់អារម្មណ៍ត្រូវបានបញ្ជាក់ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តផ្តល់សេចក្តីថ្លែងការណ៍ពេញលេញដោយប្រើពាក្យបន្ថែមទៀតដើម្បីបំបាត់ការសង្ស័យ ។

2. ពាក្យ "ប្រសិទ្ធពរជ័យ"

ហេតុផលដែលមនុស្សបុរាណប្រើពាក្យនេះក្នុងន័យនេះគឺច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ ។ ចំពោះកន្លែងដែលអ្នកបកប្រែចាស់ចង់បកប្រែជាឡាតាំងពាក្យក្រិក ជាពិសេសកន្លែងដែលវាសំដៅទៅលើវត្ថុដ៏ទៃភាពគាត់បានបកប្រែវា "ប្រសិទ្ធពរជ័យ " ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុងអេភេសូរ : " ដើម្បីអោយគាត់ស្គាល់ ' ប្រសិទ្ធពរជ័យនៃឆន្ទៈរបស់គាត់ " [អេភេសូរ ១ : ៩] ម្តងទៀត: " ប្រសិនបើអ្នកបានឮអំពីការគ្រប់គ្រងនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានមកខ្ញុំនៅក្នុងអ្នក តាមរបៀបដែលវិវរណៈ 'សាក្រាម៉ង់' ត្រូវបានគេប្រាប់ខ្ញុំឲ្យស្គាល់ដោយរបៀបណា " [អេភេសូរ ៣:២-៣ ។] នៅក្នុងកូរ៉ុន : " អាថ៌កំបាំងដែលត្រូវបានលាក់ទុកសម្រាប់សម័យកាលនិងជំនាន់ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះបានបង្ហាញឲ្យឃើញដល់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ហើយ ។ ដល់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងធ្វើឲ្យគេស្គាល់.. ទ្រព្យសម្បត្តិ នៃ 'ប្រសិទ្ធពរជ័យ' នេះ

ផងដែរនៅក្នុងសំបុត្រទីមួយទៅកាន់ធីម៉ូថេ : «សាក្រាម៉ង់នៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះដ៏អស្ចារ្យគឺ ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងនៅក្នុងសាច់ឈាម [១ ធីម៉ូថេ ៣:១៦] ។ គាត់មិនចង់ប្រើពាក្យ "សម្ងាត់" ទេ ក្រែងគាត់ហាក់

ដូចជានិយាយអ្វីមួយនៅក្រោមភាពអស្ចារ្យនៃរឿងនេះ ។ ដូច្នេះ គាត់បានសរសេរ «ប្រសិទ្ធពរជ័យ» សម្រាប់ « អាថ៌កំបាំង » ប៉ុន្តែយោងទៅលើវត្ថុពិសិដ្ឋ ក្នុងន័យនេះ វាកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀតក្នុងចំណោមអ្នកសរសេរសាសនាចក្រ ។ ហើយវាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ថាអ្វីដែលជនជាតិឡាតាំងហៅថា "សាក្រាម៉ង់" ជនជាតិក្រិចហៅថា "អាថ៌កំបាំង" ។ អត្ថសញ្ញាណនៃអត្ថន័យនៃការហាមប្រាមនូវភាពចម្រូងចម្រាសទាំងអស់ ។ "ហើយពីនេះវាបានមកដើម្បីអនុវត្តចំពោះទីសំគាល់ទាំងនោះដែលតំណាងដោយការគោរពចំពោះវត្ថុដ៏វិសេសវិសាល និងខាងវិញ្ញាណ ។ Augustine ផងដែរបានកត់សម្គាល់ចំណុចនេះនៅកន្លែងណាមួយថា: " វាគួរឱ្យធុញទ្រាន់ណាស់ " គាត់និយាយថា " ដើម្បីជជែកវែកញែកអំពីភាពខុសគ្នានៃសញ្ញាដែលនៅពេលដែលពួកគេអនុវត្តចំពោះវត្ថុដ៏ទេវភាព ត្រូវបានគេហៅថា 'សាក្រាម៉ង់' " ។

3. ពាក្យនិងសញ្ញា

ឥឡូវនេះ ពីនិយមន័យដែលខ្ញុំបានកំណត់មក យើងយល់ថាសាក្រាម៉ង់មួយគឺមិនដែលមានការសន្យាពីមុនទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយវាជាប្រភេទនៃឧបសម្ព័ន្ធដោយមានគោលបំណងបញ្ជាក់ និងផ្សារភ្ជាប់ការសន្យាដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ និងធ្វើឱ្យវាកាន់តែបង្ហាញឱ្យឃើញដល់ពួកយើង និងក្នុងន័យផ្តល់សច្ចាប័នលើវា ។ តាមរយៈនេះ ព្រះទ្រង់ប្រទានដំបូងសម្រាប់ភាពល្ងង់ខ្លៅ និងភាពរិលរបស់យើង បន្ទាប់មកសម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ការនិយាយដោយត្រឹមត្រូវ វាមិនចាំបាច់ច្រើនទេ ដើម្បីបញ្ជាក់ព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ដើម្បីបង្កើតយើងឱ្យមានជំនឿលើវា ដ្បិតសេចក្តីពិតរបស់ព្រះគឺរឹងមាំ និងប្រាកដគ្រប់គ្រាន់ ហើយវាមិនអាចទទួលបានការបញ្ជាក់ដ៏ល្អប្រសើរពីប្រភពណា

ផ្សេងក្រៅពីខ្លួនវានោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារជំនឿរបស់យើងមានកម្រិតបន្តិចបន្តួច លុះត្រាតែវាត្រូវបានគាំទ្រគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ និងទ្រទ្រង់គ្រប់មធ្យោបាយ នោះវាក៏ញាប់ញ័រ ញ័រ រវើរវាយ និងនៅទីបំផុតផ្តល់ផ្លូវ ។ នេះជាព្រះដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់យើង តាមព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាជានិរន្តរ៍របស់ព្រះអង្គ ដូច្នេះ សូមទ្រង់មេត្តាដាក់ចិត្តទ្រង់តាមសមត្ថភាពរបស់យើង ព្រោះយើងជាសត្វដែលតែងតែលូនលើដី ជាប់នឹងសាច់ឈាម ហើយមិនគិតអំពីអ្វីខាងវិញ្ញាណឡើយ ព្រះអង្គ បន្ទាបខ្លួនដើម្បីដឹកនាំយើងទៅកាន់ខ្លួនគាត់សូម្បីតែដោយធាតុនៅលើផែនដីទាំងនេះហើយដើម្បីដាក់នៅចំពោះយើងនៅក្នុងសាច់ឈាមជាកញ្ចក់នៃពរជ័យខាងវិញ្ញាណ ។ ប្រសិនបើយើងមិនរួមបញ្ចូល (ដូចដែល Chrysostom និយាយ) គាត់នឹងផ្តល់ឱ្យយើងនូវវត្ថុទាំងនេះអាក្រាតនិងមិនរួមបញ្ចូល ។ ឥឡូវនេះដោយសារយើងមានព្រលឹងដែលជាប់នៅក្នុងរូបកាយ ។ ទ្រង់ប្រទានរបស់ខាវិញ្ញាណនៅក្រោមវត្ថុដែលអាចមើលឃើញ ។ មិនមែនថាអំណោយដែលដាក់នៅចំពោះមុខយើងនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយធម្មជាតិនៃវត្ថុនោះទេប៉ុន្តែថាពួកគេត្រូវបានសម្គាល់ដោយអត្ថន័យដ៏សំខាន់នេះដោយព្រះ ។

4. ពាក្យត្រូវតែពន្យល់ពីសញ្ញា

អ្វីដែលគូប្រជែងរបស់យើងនិយាយជាទូទៅគឺនេះ : ប្រសិទ្ធពរជ័យនៃពាក្យនិងសញ្ញាខាងក្រៅ សម្រាប់យើងគួរតែនៅក្រោម ។ ឈរពាក្យមិនដូចពាក្យឱ្យប្រែប្រួល គ្មានន័យ និងគ្មានជំនឿ គ្រាន់តែជាសំឡេងដូចវេទមន្ត វេទមន្ត ដែលមានកម្លាំងដើម្បីឧទ្ទិសធាតុ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលអធិប្បាយ ធ្វើឲ្យយើងយល់ពីអត្ថន័យនៃសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលត្រូវបានគេអនុវត្តក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាប ពាក់ព័ន្ធនឹងការប្រមាថយ៉ាងខ្លាំងអំពី

អាថ៌កំបាំង ។ ព្រោះពួកគេគិតថា វាគ្រប់គ្រាន់ហើយប្រសិនបើបូជាចារ្យអ្វី
អំពីរូបមន្តនៃការឧទ្ទិស ខណៈដែលមនុស្សមើលទៅដោយងឿងឆ្ងល់ និងមិនយ
ល់ ។ ពិតណាស់ ពួកគេបានឃើញដោយចេតនាថាពីនេះ ពីនេះគ្មានអ្វីនៃគោ
លិត្តិក្ខរជ្រាប ចូលទៅកាន់ប្រជាជនដ្បិតគេនិយាយគ្រប់យ៉ាងជាភាសាឡាតាំង
ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលមិនបានរៀន ។ ក្រោយមក អបិយជំនឿបានឈាន
ទៅដល់ចំណុចដែលពួកគេជឿថា ការបូជាត្រឹមត្រូវធ្វើឡើងដោយសំឡេងខ្សឹបៗ
ដែលមនុស្សពិចណាស់អាចស្តាប់បាន ។ ខុសគ្នាឆ្ងាយគឺការបង្រៀនរបស់
Augustine ទាក់ទងនឹងពាក្យសាក្រាម៉ង់ ៖ " ចូរបន្ថែមពាក្យទៅក្នុងធាតុ នោះ
វានឹងក្លាយជាសាក្រាម៉ង់ ព្រោះថាអំណាចនៃទឹកដ៏អស្ចារ្យនេះមកពីណា ដែលថា
នៅពេលប៉ះរូបកាយ វាត្រូវតែសម្អាតចិត្ត លើកលែងតែ ពាក្យនេះបង្កើតវាមិន
មែនដោយសារតែវា បាននិយាយទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាបានជឿ ។ [រ៉ូម 10
: 8] ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ពួកសាវ័ក : ការសម្អាតចិត្តរបស់ពួក
គេដោយសេចក្តីជំនឿ ' [កិច្ចការ 15 : 9] ហើយ ... ជួយសង្គ្រោះយើង
មិនមែនដូចជាការដកចេញពីសាវ័កពេត្រុសទេ : ' បុណ្យជ្រមុជទឹកកខ្វក់ពី
សាច់ឈាម ប៉ុន្តែជាការអំពាវនាវ ... សម្រាប់មនសិការដ៏ល្អ ... [ពេត្រុសទី
១ ៣:២ ។] នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីជំនឿដែលយើងប្រកាសថា ' [រ៉ូ
ម ១០ : ៨] ដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយឥតសង្ស័យ . ថាវាអាចសម្អាត
បាន ក៏ត្រូវបានឧទ្ទិសដែរ" អ្នកឃើញពីរបៀបដែលសាក្រាម៉ង់តម្រូវឱ្យ
អធិប្បាយដើម្បីទទួលបានសេចក្តីជំនឿ ។ ហើយយើងមិនចាំបាច់នឿយហត់
ដើម្បីបញ្ជាក់រឿងនេះទេ នៅពេលដែលវាច្បាស់យ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនូវអ្វីដែលព្រះត្រី
សូបានធ្វើ អ្វីដែលទ្រង់បានបញ្ជាឱ្យយើងធ្វើ អ្វីដែលពួកសាវ័កធ្វើតាម និងអ្វី

ដែលពួកជំនុំបរិសុទ្ធបានសង្កេត ។ ពិតប្រាកដណាស់ វាត្រូវបានគេស្គាល់តាំងពីដើមកំណើតពិភពលោកមកថា នៅពេលណាដែលព្រះបានប្រទានទីសំគាល់ដល់បុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធ វាត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់យ៉ាងដាច់ពីគ្នាទៅនឹងគោលលទ្ធិដោយគ្មានអារម្មណ៍របស់យើងនឹងស្រឡាំងកាំងក្នុងការសម្លឹងមើលទីសំគាល់ទេ ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងឮពាក្យផ្លូវចិត្តបានរៀបរាប់ អនុញ្ញាតឱ្យយើងយល់ពីការសន្យាបានអះអាងដោយសំឡេងច្បាស់លាស់ដោយរដ្ឋមន្ត្រីដើម្បីដឹកនាំប្រជាជនដោយដៃគ្រប់ទីកន្លែងដែលសញ្ញាមាននិន្នាការនិងដឹកនាំយើង ។ ប្រសិទ្ធពរជ័យជាត្រា " យើងមិនត្រូវស្តាប់អ្នកដែលព្យាយាមតាំងនឹងយើងដោយឧបាយកលខ្លាំងជាងរឹង ។ យើងដឹង ពួកគេនិយាយ ឬមិនដឹងថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលនាំមុខសាក្រាម៉ង់គឺជាឆន្ទៈពិតរបស់ ព្រះជាម្ចាស់ប្រសិនបើយើងដឹង នោះយើងពុំបានរៀនអ្វីថ្មីពី

5. ការប្រសិទ្ធពរជ័យដែលកើតឡើងបន្ទាប់នោះទេ

ប្រសិនបើយើងមិនស្គាល់វា នោះសាក្រាម៉ង់ (ដែលកម្លាំងទាំងមូលស្ថិតនៅលើព្រះបន្ទូល) ក៏នឹងមិនបង្រៀនវាដែរ ។ ចំពោះចម្លើយរបស់យើងគឺ សង្ខេប៖ ត្រាដែលបិទភ្ជាប់ជាមួយឯកសាររបស់រដ្ឋាភិបាល និងសកម្មភាពសាធារណៈផ្សេងទៀត មិនត្រូវបានយកមកដោយខ្លួនឯងឡើយ ព្រោះវានឹងត្រូវបានភ្ជាប់ដោយឥតប្រយោជន៍ ប្រសិនបើក្រដាសបិទនោះមិនមានសរសេរនៅលើវានៅឡើយ ។ នៅក្នុងដំណើររឿងនោះ មិនអាចបញ្ជាក់ និងបិទត្រានូវអ្វីដែលមានចែងទុកបានឡើយ ហើយបច្ចុប្បន្នរបស់យើងមិនអាចអួតថាការប្រៀបធៀបនេះត្រូវបានគេគិតគូរឡើងដោយពួកយើងនាពេលថ្មីៗនេះទេ ចាប់តាំងពីប៉ុលផងបានប្រើវា ដោយហៅការកាត់ស្បែកថាជា "ត្រា" 6 [រ៉ូម 4:11] ។ គាត់

បានប្រកែកយ៉ាងច្បាស់ថា ការកាត់ស្បែករបស់អំប្រាហាំ មិនមែនសម្រាប់ យុត្តិធម៌របស់គាត់ទេ ។ ទីបន្ទាល់ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការបោះត្រានៃកិច្ចព្រមព្រៀង នោះដោយសេចក្តីជំនឿដែលគាត់បានរាប់ជាសុចរិតរួចហើយ ។ ហើយតើមាន អ្វីទៅ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកណាម្នាក់ឱ្យអាក់អន់ចិត្តជាខ្លាំងប្រសិនបើយើងបង្រៀនថា ការសន្យាត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ដោយសាក្រាម៉ង់ នៅពេលដែលវាច្បាស់ពីការសន្យា ដែលពួកគេម្នាក់ៗបញ្ជាក់ពីគ្នាទៅវិញទៅមក? សម្រាប់អ្វីដែលច្បាស់ជាងនេះ អ្នកសមគឺដើម្បីគាំទ្រសេចក្តីជំនឿ ។

6. ប៉ុន្តែការប្រសិទ្ធពរនាំមកនូវការសន្យាច្បាស់លាស់បំផុត

ហើយពួកគេមានចរិតលក្ខណៈនេះលើសពីពាក្យនេះ ដោយសារតែពួកគេ តំណាងឱ្យពួកគេសម្រាប់យើង ដូចដែលបានលាបពណ៌នៅក្នុងរូបភាពពីជីវិត ។ ហើយភាពខុសគ្នាដែលធ្វើឡើងជាទូទៅដោយវិធីនៃការជំទាស់រវាងសាក្រាម៉ង់ និងការផ្សារភ្ជាប់នៃឯកសារមិនគួររំខានយើងឡើយ ' មានន័យថា ចាប់តាំងពី ទាំងពីរមានធាតុរូបវន្តនៃពិភពលោកនេះ អតីតមិនអាចគ្រប់គ្រាន់ ឬគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីបិទការសន្យារបស់ព្រះ ដែលជា ខាងវិញ្ញាណ និងអស់កល្បជានិច្ចខណៈ ពេលដែលពាក្យក្រោយៗទៀតត្រូវបានភ្ជាប់ជាទូទៅទៅនឹងការផ្សារភ្ជាប់សេចក្តី សម្រេចរបស់ព្រឹនសេសដែលទាក់ទងនឹងរឿងដែលទន់ខ្សោយ និងឆាប់រហ័ស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយបុគ្គលដែលឃើញសក្ការៈដោយផ្ទាល់ភ្នែក មិនឈប់ឈរមើល រូបកាយនោះទេ ប៉ុន្តែដោយជំហានទាំងនោះ (ដែលតថាគតបង្ហាញដោយការ ប្រៀបប្រដូច) ក៏ក្រោកឡើងដោយសញ្ជឹងគិតអំពីអាថ៌កំបាំងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដែលកុហក ។ លាក់ខ្លួននៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ ។

6. ប្រសិទ្ធពរជាសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញា

ចាប់តាំងពីព្រះអម្ចាស់ហៅការសន្យារបស់ទ្រង់ថា "សេចក្តីសញ្ញា" [លោកូប្បត្តិ ៩:៩]និងប្រសិទ្ធពររបស់គាត់ "សញ្ញាសម្ងាត់" នៃសេចក្តីសញ្ញា គំរូមួយអាចត្រូវបានគេយកចេញពីសេចក្តីសញ្ញារបស់មនុស្ស ។ តើការសម្លាប់សត្វសាបអាចសម្រេចអ្វីបាន លុះត្រាតែមានពាក្យពេចន៍អមជាមួយនឹងទង្វើនោះ ទាល់តែវាកើតមុន? សម្រាប់អ្នកសាបព្រោះច្រើនតែត្រូវគេសម្លាប់ដោយឡែកពីអាទិកំបាំងខាងក្នុង ឬខ្ពស់ជាងនេះ ។ តើដៃស្តាំអាចសម្រេចអ្វីខ្លះពេលដៃចូលរួមក្នុងសមរភូមិជាញឹកញាប់? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពាក្យមុន ច្បាប់នៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានផ្តល់សច្ចាប័នដោយសញ្ញាបែបនេះ ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានបង្កើតដំបូង បង្កើតឡើង និងសម្រេចជាពាក្យក៏ដោយ ។ ដូច្នេះសាក្រាម៉ង់គឺជាលំហាត់ដែលធ្វើឲ្យយើងកាន់តែប្រាកដ អំពីភាពសក្តិសមនៃការជឿទុកចិត្តនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ហើយដោយសារយើងជាជនជាតិហេស ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញយើងនៅក្រោមសាច់ឈាម ដើម្បីបង្ហាត់យើងតាមសមត្ថភាពដ៏ក្រៀមក្រំរបស់យើង ហើយដឹកនាំយើងដោយដៃដូចជាគ្រូបង្ហាត់ក្មេងៗ ។ Augustine ហៅសាក្រាម៉ង់ " ជាពាក្យដែលអាចមើលឃើញសម្រាប់ហេតុផលដែលវាតំណាងឱ្យការសន្យារបស់ព្រះ ដូចដែលបានគូរនៅក្នុងរូបភាពមួយ ហើយកំណត់វានៅចំពោះមុខយើង បង្ហាញជាក្រាហ្វិក និងក្នុងលក្ខណៈនៃរូបភាព ។ ការប្រៀបធៀបផ្សេងទៀតអាចត្រូវបានបន្ថែមដើម្បីកំណត់សាក្រាម៉ង់ឱ្យកាន់តែច្បាស់ ; ដូច្នេះយើងអាចហៅពួកគេថា "សសរស្តម្ភនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង « ព្រោះជាអការមួយឈរ ហើយសណ្ឋិតលើគ្រឹះរបស់វា ប៉ុន្តែប្រាកដណាស់ត្រូវបានស្ថាបនាឡើងដោយសសរដែលដាក់នៅពីក្រោម ដូច្នេះសេចក្តីជំនឿអាស្រ័យលើព្រះ

បន្ទូលនៃព្រះជាត្រី៖ ប៉ុន្តែនៅពេលសាក្រាម៉ង់ត្រូវបានបន្ថែម នោះវានៅជាប់នឹង វាកាន់តែរឹងមាំដូចនឹងសសរ ឬយើងអាចហៅវាថាជាកញ្ចក់ ដែលយើងអាច ធ្វើជាគំរូនៃគុណសម្បត្តិនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់បានប្រទានមក លើយើង ។ ដោយសារពួកគេ ទ្រង់បង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់យើង

(ដូចដែលបាននិយាយរួចមកហើយ) ដរាបណាភាពក្រៀមក្រំរបស់យើងត្រូវបាន ផ្តល់ឱ្យដើម្បីយល់ ហើយបញ្ជាក់ពីឆន្ទៈ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដែលមាន ចំពោះយើងច្បាស់ជាងដោយពាក្យសំដី, 7-13)

7. ការទទួលសាក្រាម៉ង់ដោយមនុស្សអាក្រក់គឺគ្មានភស្តុតាងប្រឆាំងនឹងសារៈ សំខាន់របស់ពួកគេទេ

ពួកគេមិនសមហេតុផលគ្រប់គ្រាន់ទេ នៅពេលដែលពួកគេប្រកែកថាសាក្រាម៉ង់ មិនមែនជាទីបន្ទាល់អំពីព្រះគុណរបស់ព្រះទេ ពីព្រោះពួកគេក៏ត្រូវបានថ្វាយដល់ ផងដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយដែលមិនបានរកឃើញព្រះដែលអំណោយ ផលជាង ប៉ុន្តែត្រូវទទួលការថ្កោលទោសធ្ងន់ជាង ។ សម្រាប់ដោយដូចគ្នា ពីព្រោះដំណឹងល្អត្រូវបានឮ ប៉ុន្តែត្រូវបានបដិសេធដោយមនុស្សជាច្រើន ហើយ ដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេមើលឃើញ និងទទួលស្គាល់ដោយមនុស្សជា ច្រើន ប៉ុន្តែពួកគេពិតប្រាកដណាស់បានទទួលយកគាត់ ទាំងដំណឹងល្អ និងព្រះគ្រី ស្ទមិនមែនជាទីបន្ទាល់នៃព្រះគុណរបស់ព្រះឡើយ ។ វត្ថុស្រដៀងគ្នានេះអាច មើលឃើញនៅក្នុងឯកសារផ្លូវការ ។ សម្រាប់មនុស្សភាគច្រើនសើចចំអក និងមើលងាយថា ត្រាពិតប្រាកដ ទោះបីជាពួកគេដឹងថាវាត្រូវបានចេញដោយ ព្រះអង្គម្ចាស់ដើម្បីបញ្ជាក់ពីឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ អ្នកខ្លះចាត់ទុកវាដោយ

ព្រងើយកន្តើយថាមិនអនុវត្តចំពោះពួកគេ អ្នកខ្លះថែមទាំងដាក់បណ្តាសាវាទៀតផង ។ ដូចគ្នាទៅនឹងទាំងពីរ ការប្រៀបធៀបដែលខ្ញុំបានប្រើខាងលើគួរតែទទួលបានដោយការពេញចិត្តកាន់តែច្រើនឡើង ដូច្នេះហើយ វាប្រាកដណាស់ថាព្រះអម្ចាស់ប្រទានឱ្យយើងនូវសេចក្តីមេត្តាករុណា និងការសន្យានៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ទាំងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ និងនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់របស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានយល់ដោយគ្រាន់តែ អស់អ្នកដែលទទួលយកព្រះបន្ទូល និងសាក្រាម៉ង់ដោយសេចក្តីជំនឿជាក់ច្បាស់ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានថ្វាយ និងតម្កល់ដោយព្រះវរបិតា ដល់មនុស្សទាំងអស់ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែមិនមែនទាំងអស់គ្នាទទួលស្គាល់ និងទទួលទ្រង់នោះទេ ។ ព្រះបន្ទូលត្រូវបានបំភ្លឺនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ មិនមែនដោយសារតែវាត្រូវបាននិយាយនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាត្រូវបានជឿ ។ និយាយ "អ្នករាល់គ្នាដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក បានដាក់លើព្រះគ្រីស្ទ" [កាឡាទី ៣:២៧] : «យើងទាំងអស់គ្នាដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺជារូបកាយតែមួយនិងវិញ្ញាណតែមួយ» [១កូរិនថូស. ១២: ១២-១៣] ប៉ុន្តែនៅពេលដែល គាត់និយាយអំពីការប្រើខុសឆ្គងនៃសាក្រាម៉ង់ គាត់ចាត់ទុកពួកគេថាគ្មានអ្វីក្រៅពីរូបត្រជាក់ និងទទេនោះទេ ដោយវិធីនេះគាត់មានន័យថា ៖ ទោះជាមនុស្សដែលមានចរិតមិនសមរម្យ និងលាក់ពុតច្រើនអាចដោយភាពច្របូកច្របល់របស់ពួកគេ គាបសង្កត់ ឬមិនច្បាស់លាស់ឬរារាំងការងាររបស់ ព្រះគុណដ៏ទេវភាពនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ - នៅតែដែលមិនរារាំងការទាំងនេះ (គ្រប់ទីកន្លែងនិងនៅពេលណាដែលវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់) ពីការធ្វើជាសាក្សីពិតចំពោះការប្រាស្រ័យទាក់ទងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះផ្ទាល់ផងដែរពីការបើកសម្តែងនិងបំពេញនូវអ្វីដែលពួក

គេបានសន្យា ។ សាក្រាម៉ង់នោះពិតជាត្រូវបានដាក់ឈ្មោះថាជាទីបន្ទាល់នៃ
 ព្រះគុណរបស់ព្រះ ហើយប្រៀបដូចជាត្រានៃឆន្ទៈដ៏ល្អដែលទ្រង់មានចំពោះយើង
 ដែលដោយការបញ្ជាក់ពីឆន្ទៈដ៏ល្អនោះចំពោះយើង ទ្រទ្រង់ ចិញ្ចឹម បញ្ជាក់
 និងបង្កើនសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ទម្លាប់ប្រឆាំងនឹងមតិនេះក៏មានដែរ ខ្សោយ
 និងតូចតាច ។ ពួកគេនិយាយថា ជំនឿរបស់យើងមិនអាចប្រសើរជាងនេះ
 បានទេ បើវាល្អហើយ ព្រោះវាមិនមែនជាជំនឿទេ លុះត្រាតែវាទំនោរមិនរង្គោះ
 រង្គើ រឹងមាំ និងខ្ជាប់ខ្ជួនលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។ វានឹងគឺប្រសើរជាង
 សម្រាប់ពួកគេដើម្បីអធិស្ឋានជាមួយពួកសាវ័កថាព្រះអម្ចាស់បង្កើនសេចក្តីជំនឿ
 របស់ពួកគេ [លូកា 17 : 5] ជាងដោយទំនុកចិត្តដើម្បីធ្វើពុតជាភាពឥតខ្ចោះ
 នៃសេចក្តីជំនឿដូចដែលគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់មនុស្សធ្លាប់
 ទទួលបានឬ នឹងមិនដែលសម្រេចបាននៅក្នុងជីវិតនេះ ។ សូមឲ្យពួកគេ
 ឆ្លើយថាតើជំនឿបែបណាដែលពួកគេគិតថាលោកមានដែលបាននិយាយថា «
 ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមជួយទ្រង់ដល់ការមិនជឿរបស់ទូលបង្គំផង » [ម៉ាកុស
 ៩:២៤] ។ ចំពោះសេចក្តីជំនឿនោះ ទោះបីទើបតែចាប់ផ្តើមក៏ដោយ ក៏ល្អ
 ហើយអាចប្រសើរឡើង បន្ទាប់ពីភាពមិនជឿត្រូវបានដកចេញ ។ ប៉ុន្តែ ពួក
 គេត្រូវបានបដិសេធដោយគ្មានអំណះអំណាងណាដែលប្រាកដជាងមនសិការរបស់
 ខ្លួនឡើយ ។ ព្រោះប្រសិនបើពួកគេសារភាពថាខ្លួនជាមនុស្សមានបាប (ដែល,
 willy - nilly, ពួកគេមិនអាចបដិសេធបាន) ពួកគេត្រូវតែចោទប្រកាន់វា
 ចំពោះភាពមិនល្អឥតខ្ចោះនៃជំនឿរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។

8. តើយើងអាចនិយាយអំពីការបញ្ជាក់អំពីជំនឿតាមរយៈសាក្រាម៉ង់ដល់កម្រិតណា?

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេនិយាយថា ភីលីពបានឆ្លើយតបទៅមហាសេដ្ឋី ថា គាត់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ប្រសិនបើគាត់ជឿអស់ពីចិត្ត [កិច្ចការ ៨:៣៧] ។ តើកន្លែងណាដែលការបញ្ជាក់អំពីការជ្រមុជទឹកនៅទីនេះ ជាកន្លែងដែលសេចក្តីជំនឿពេញចិត្ត? ម្យ៉ាងវិញទៀត ខ្ញុំសួរពួកគេថាតើពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ល្អនៃបេះដូងរបស់ពួកគេដែលមិនមានជំនឿឬទេហើយថាតើពួកគេមិនបានទទួលស្គាល់ការកើនឡើងថ្មីជារៀងរាល់ថ្ងៃឬទេ បុរសបានអួតថា គាត់ចាស់ហើយរៀន ។ ដូច្នេះយើងជាគ្រិស្តសាសនិកដ៏កំសត់បីនាក់ ប្រសិនបើយើងចាស់ទៅដោយគ្មានការរីកចម្រើន ពីព្រោះជំនឿរបស់យើងត្រូវតែរីកចម្រើន គ្រប់ដំណាក់កាលនៃជីវិតរបស់យើងរហូតដល់វាពន្លឺរលាយពេញវ័យ [អេភេសូ. ៤:១៣] ដូច្នេះហើយ ក្នុងវគ្គនេះ ការជឿដោយអស់ពីចិត្ត "គឺមិនមែនដើម្បីជឿព្រះគ្រីស្ទដោយឥតខ្ចោះនោះទេ គឺគ្រាន់តែឱបទ្រង់ពីបេះដូង និងដោយចិត្តស្មោះប៉ុណ្ណោះ មិនមែនដើម្បីស៊ីជាមួយនឹងទ្រង់នោះទេ គឺដើម្បីស្រែកឃ្លាន និងប្រាថ្នាចង់បាន ។ វាជាទម្លាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរដែលនិយាយអំពីអ្វីដែលបានធ្វើ "ដោយអស់ពីចិត្ត" នៅពេលដែលវាមានន័យថាអំពើបាបយ៉ាងច្បាស់និងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ។ ប្រភេទនេះមានដូចខាងក្រោម: "ខ្ញុំបានស្វែងរកអ្នកដោយអស់ពីចិត្ត" [ទំនុក. ១១៩: ១០] ; " ខ្ញុំនឹងសារភាពប្រាប់អ្នកដោយអស់ពីចិត្ត " និងដូច [ទំនុក. ជេរប្រមាថពួកគេ "ដោយ... បេះដូងទេ"[ទំនុក១២ : ២] " ប្រសិនបើសេចក្តីជំនឿត្រូវបានកើនឡើងតាមរយៈសាក្រាម៉ង់ ឥឡូវនេះពួកគេបន្ថែម នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រទានដោយឥតប្រយោជន៍ ដែលអំណាច និងការងារនឹងចាប់ផ្តើម ទ្រទ្រង់ និងបន្តជំនឿ ។ ខ្ញុំពិតជាទទួលស្គាល់ពួកគេថា សេចក្តីជំនឿគឺជាកិច្ចការដ៏ត្រឹមត្រូវ និងពេញលេញនៃព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបំភ្លឺដោយអ្នកដែលយើងទទួលស្គាល់ព្រះ និងទ្រព្យសម្បត្តិ នៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ហើយដោយគ្មានពន្លឺនៃចិត្តរបស់យើងគឺឯកតង់តុល ដូច្នេះវាមិនអាចមើលឃើញឡើយ . ស្រពិចស្រពិល ដែលមិនអាចយល់បាន អំពីរឿងខាងវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពរជ័យមួយរបស់ព្រះដែលពួកគេប្រកាស យើងទទួលស្គាល់បី ជាដំបូង ព្រះអម្ចាស់បង្រៀន និងណែនាំយើងតាមរយៈព្រះ បន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ទីពីរ គាត់បញ្ជាក់វាដោយសាក្រាម៉ង់ ។ នៅទីបំផុត ទ្រង់បំភ្លឺគំនិតរបស់យើងដោយពន្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយបើកចិត្ត របស់យើងសម្រាប់ព្រះបន្ទូល និងសាក្រាម៉ង់ចូល ដែលបើមិនដូច្នេះទេគ្រាន់តែ ប៉ះត្រចៀករបស់យើង ហើយលេចឡើងនៅចំពោះមុខភ្នែករបស់យើង ប៉ុន្តែមិន ប៉ះពាល់ដល់យើងទាំងស្រុងនោះទេ ។

9. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងការប្រសិទ្ធពរ

ចំពោះការបញ្ជាក់ និងការបង្កើនសេចក្តីជំនឿ (ដែលខ្ញុំគិតថាខ្ញុំបានពន្យល់យ៉ាង ច្បាស់រួចហើយ) ដូច្នេះ ខ្ញុំគួរចង់ឲ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំរំលឹកថា ខ្ញុំប្រគល់កិច្ចការ ពិសេសនេះទៅកាន់សាក្រាម៉ង់ ។ មិនមែនថាខ្ញុំស្មានថាមានកម្លាំងសម្ងាត់មួយ ចំនួន ឬមានកម្លាំងផ្សេងទៀតអង្គុយជារៀងរហូតនៅក្នុងពួកគេ ដោយពួកគេ អាចលើកស្ទួយ ឬបញ្ជាក់សេចក្តីជំនឿដោយខ្លួនគេផ្ទាល់ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំ ចាត់ទុកថា ពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះអម្ចាស់ដល់ទីបំផុត ដើម្បីឲ្យ ពួកគេអាចបម្រើដើម្បីបង្កើត និងបង្កើនសេចក្តីជំនឿ ។ ប៉ុន្តែសាក្រាម៉ង់ បំពេញមុខងាររបស់ពួកគេបានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ លុះត្រាតែព្រះវិញ្ញាណ ដែលជាគ្រូ ខាងក្នុង យាងមកឯពួកគេ ដោយអំណាចនៃដួងចិត្តតែមួយគត់ត្រូវបានជ្រាប ចូល ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់បានផ្លាស់ប្តូរ ហើយព្រលឹងរបស់យើងបានបើក

សម្រាប់សាក្រាម៉ង់ចូល ។ ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណខ្លះខាត នោះសាក្រាម៉ង់មិន
អាចសម្រេចអ្វីនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងលើសពីភាពរុងរឿងនៃព្រះអាទិត្យដែលចាំង
មកលើភ្នែកខ្វាក់ ឬសំឡេងបន្លឺឡើងក្នុងត្រចៀកច្រងំ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ខ្ញុំ
បង្កើតការបែងចែកបែបនេះរវាងព្រះវិញ្ញាណ និងសាក្រាម៉ង់ ដែលអំណាចនៃ
សកម្មភាពគឺស្ថិតនៅជាមួយអតីត ហើយការបម្រើគឺនៅសល់តែម្ខាងប៉ុណ្ណោះកិច្ច
បម្រើដែលនៅទទេនិងតិចតួច ក្រៅពីសកម្មភាពនៃព្រះវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែត្រូវបាន
ចោទប្រកាន់ដោយឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យ ។ នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណធ្វើការនៅក្នុង
និងបង្ហាញអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថាតាមរបៀបណា
យោងទៅតាមគំនិតនេះ ចិត្តរបស់ព្រះត្រូវបានពង្រឹងនៅក្នុងជំនឿតាមរយៈ
ប្រសិទ្ធពរ ។ នោះគឺដូចជាភ្នែកមើលឃើញដោយពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យ ឬត្រចៀក
បានឮដោយសំឡេង ដូច្នេះភ្នែកនឹងមិនរងផលប៉ះពាល់ដោយពន្លឺណាមួយឡើយ
លុះត្រាតែពួកគេបានទទួលនូវភាពមុតស្រួចនៃចក្ខុវិស័យ ។ មានសមត្ថភាពបំភ្លឺ
ដោយខ្លួនឯង ; ហើយត្រចៀកនឹងមិនត្រូវបានវាយប្រហារដោយសំឡេងណា
មួយឡើយ លុះត្រាតែពួកវាត្រូវបានបង្កើតឡើង និងសមស្រាប់ការស្តាប់ ។
ប៉ុន្តែ ឧបមាថាវាជាការពិត (អ្វីមួយដែលគួរតែច្បាស់ក្នុងចំណោមពួកយើង) ថា
អ្វីដែលមើលឃើញនៅក្នុងភ្នែករបស់យើងសម្រាប់ការមើលឃើញពន្លឺ ហើយអ្វី
ដែលការស្តាប់ឮនៅក្នុងត្រចៀករបស់យើងសម្រាប់ការយល់ឃើញសំឡេងគឺស្រ
ដៀងទៅនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុង ចិត្តរបស់យើង ដែលមាន
ផ្ទៃពោះ ទ្រទ្រង់ ចិញ្ចឹម និងបង្កើតសេចក្តីជំនឿ ។ បន្ទាប់មក រឿងទាំងពីរ
នេះធ្វើតាម ៖ ប្រសិទ្ធពរមិនទទួលបានផលចំណេញមួយផ្នែកទេ ដោយគ្មានព្រះ
ចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយគ្មានអ្វីរវាងពួកគេពីការពង្រឹង និងពង្រីកសេ

ចក្ខុវិស័យនៅក្នុងដួងចិត្តដែលបង្រៀនដោយគ្រូសាលានោះរួចហើយ ។ មានតែ ភាពខុសប្លែកគ្នានេះទេ : ត្រចៀក និងភ្នែករបស់យើងបានទទួលដោយធម្មជាតិ នៃមហាវិទ្យាល័យនៃការស្តាប់ និងការមើលឃើញ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ធ្វើ ដូចគ្នានៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ដោយព្រះគុណពិសេស គឺលើសពីការវាស់វែងនៃ ធម្មជាតិ ។

10. ការប្រៀបធៀបពីការបញ្ចុះបញ្ចូលរបស់មនុស្ស

តាមរយៈនេះផងដែរ ការជំទាស់ទាំងនោះដែលធ្វើអោយបុរសមួយចំនួនត្រូវបាន លុបចោលភ្លាមៗ ។ ប្រសិនបើយើងសន្មតថាសត្វទាំងការកើនឡើងឬការ បញ្ជាក់នៃសេចក្តីជំនឿ ភាពអយុត្តិធម៌ត្រូវបានប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ដែលគួរត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាអ្នកនិពន្ធតែមួយគត់របស់វា ។ ដ្បិតយើងខ្ញុំ មិនទាញយកកិត្តិយសពីគាត់សម្រាប់ការបញ្ជាក់និងបង្កើនវាឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ យើងអះអាងថា អ្វីដែលបង្កើន និងបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿ គឺច្បាស់ណាស់ថាការ រៀបចំចិត្តរបស់យើងដោយការបំភ្លឺខាងក្នុងរបស់ទ្រង់ ដើម្បីទទួលបានការពង្រឹង បន្ថែមដោយសាក្រាម៉ង់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាមិនទាន់ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យ ច្បាស់លាស់ពេក វានឹងក្លាយទៅជាគ្រីស្ទល្អ ច្បាស់ពីការប្រៀបធៀបដែលខ្ញុំនឹង បន្ថែម ។ ប្រសិនបើអ្នកកំណត់ដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលនរណាម្នាក់ដោយពាក្យសំដី ឱ្យធ្វើអ្វីមួយអ្នកនឹងគិតពីអំណះអំណាងទាំងអស់ដែលគាត់អាចត្រូវបានទាញមក តាមគំនិតរបស់អ្នកហើយមានឧបសគ្គច្រើនឬតិចក្នុងការធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់អ្នក ។ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនបានសម្រេចអ្វីទាល់តែសោះ លុះត្រាតែគាត់មានការវិនិច្ឆ័យយ៉ាងមុតស្រួចដែលអាចថ្លឹងថ្លែងពីសុពលភាពនៃអំណះអំណាងរបស់អ្នក ។ លុះត្រាតែគាត់មានអាកប្បកិរិយាដែលអាចបង្រៀនបាន ហើយត្រៀមខ្លួនស្តាប់

ការបង្រៀន ។ លុះត្រាតែទីបំផុត គាត់យល់ឃើញបែបនេះ អំពីជំនឿ និង ការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់អ្នក ដូចដែលអាចជំរុញឱ្យគាត់ទទួលយកគំនិតរបស់អ្នក ។ ព្រោះមានក្បាលរឹងរូសជាច្រើនដែលអ្នកមិនអាចបត់បានដោយហេតុផល ។ ហើយ កន្លែងដែលជំនឿត្រូវបានគេសង្ស័យ ជាកន្លែងដែលមានសិទ្ធិអំណាចត្រូវបានគេ លួចមើលនោះមានការរីកចម្រើនតិចតួចសូម្បីតែក្នុងចំណោមអ្នកដែលអាចបង្រៀន បានក៏ដោយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលដែលលក្ខណៈទាំងអស់នោះមានវត្តមាន វានឹងធ្វើឱ្យអ្នកស្តាប់ដែលអ្នកកំពុងណែនាំភ្លាមៗនោះគោរពតាមដំបូន្មានរបស់អ្នក ដែលគាត់នឹងសើចចំអក ។ ព្រះវិញ្ញាណធ្វើកិច្ចការដូចគ្នានេះនៅក្នុងយើង ។ ដើម្បីកុំឱ្យព្រះបន្ទូលអាចវាយត្រចៀកអ្នកដោយឥតប្រយោជន៍ហើយថាប្រសិទ្ធពរ មិនអាចវាយភ្នែកអ្នកដោយឥតប្រយោជន៍នោះព្រះវិញ្ញាណបង្ហាញយើងថានៅក្នុង ពួកគេវាគឺជាព្រះដែលនិយាយមកកាន់យើងបន្ទន់ភាពរឹងចចេសនៃចិត្តរបស់យើង ហើយតែងវាទៅជាថាការគោរពប្រតិបត្តិដែលវាជំពាក់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ជាចុងក្រោយព្រះវិញ្ញាណបញ្ជូនពាក្យ និងសាក្រម៉ង់ខាងក្រៅទាំងនោះ ចេញពីត្រចៀករបស់យើងទៅកាន់ព្រលឹងរបស់យើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះ បន្ទូល និងសាក្រម៉ង់បញ្ជាក់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅពេលពួកគេដាក់នៅ ចំពោះមុខយើងនូវបំណងល្អរបស់ព្រះវរបិតាសូត្ររបស់យើងចំពោះយើងតាមរយៈ ចំណេះដឹងអំពីអ្នកណាដែលភាពរឹងមាំនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងទាំងមូលឈរ យ៉ាងរហ័សនិងកើនឡើងនៅក្នុងកម្លាំង ។ ព្រះវិញ្ញាណបញ្ជាក់វានៅពេលដែល ដោយឆ្លាក់ការបញ្ជាក់នេះនៅក្នុងគំនិតរបស់យើងទ្រង់ធ្វើឱ្យវាមានប្រសិទ្ធភាព ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ បិតានៃពន្លឺ [យ៉ាកុប ១:១៧] មិនអាចត្រូវបានរារាំងពីការបំភ្លឺ

គំនិតរបស់យើងដោយភាពភ្ញាក់ច្រើនតាមរយៈសាក្រាម៉ង់ ដូចជាទ្រង់បំភ្លឺ
ភ្នែកខាងសាច់ឈាមរបស់យើងដោយការស្នើនៃព្រះអាទិត្យនោះទេ ។

11. ពាក្យ និងសាក្រាម៉ង់ធ្វើការស្ទើរគ្នាក្នុងការបញ្ជាក់អំពីជំនឿរបស់យើង

ព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានបង្រៀនថា ទ្រព្យសម្បត្តិនេះនៅតែស្ថិតស្ថេរនៅក្នុង
ព្រះបន្ទូលខាងក្រៅរបស់ទ្រង់នៅពេលដែលនៅក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចដែលទ្រង់
បានហៅវាថា "គ្រាប់ពូជ" [ម៉ាថាយ. ១៣:៣-២៣ ; លូកា ៨:៥-១៥] ។
ចំពោះ គ្រាប់ពូជមួយបើវាធ្លាក់នៅក្នុងវាលរហោស្ថានហើយធ្វេសប្រហែសនោះ
នឹង ស្លាប់តែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាត្រូវបានគេបោះក្នុងដីដែលត្រូវបានដាំដុះ
និងមានទំនោរវានឹងទទួលបានផលយ៉ាងច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ។ ដូច្នេះព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះផងដែរបើវាធ្លាក់លើមនុស្សណាដែលរឹងកនោះ នឹង ក្លាយទៅជាស្លូត
ដូចជាវាត្រូវ បានគេបោះលើខ្សាច់ ។ ប្រសិនបើវាបំភ្លឺលើព្រលឹងដែលបាន
ការពារដោយព្រះហស្តនៃព្រះវិញ្ញាណស្ងួត នោះវានឹងមានផ្លែផ្កាបំផុត ។ ប៉ុន្តែ
ប្រសិនបើទម្រង់នៃការគិតដូចគ្នានេះអនុវត្តចំពោះគ្រាប់ពូជ និងព្រះបន្ទូល
ដូចដែលយើងនិយាយថា ពីគ្រាប់ធញ្ញជាតិត្រូវបានកើត កើនឡើង និងកើន
ឡើងដល់ភាពពេញវ័យ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនអាចនិយាយថា មកពីព្រះបន្ទូល
នៃសេចក្តីជំនឿ ចាប់ផ្តើម កើនឡើង និងភាពល្អឥតខ្ចោះ ? -ប៉ុលពន្យល់
យ៉ាងល្អទាំងក្នុងវគ្គផ្សេងៗ ។ សម្រាប់ពេលដែលគាត់ចង់រំលឹកប្រជាជនកូរិនថូស
អំពីរបៀបដែលព្រះប្រើការងាររបស់ទ្រង់ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព [១កូរិនថូស
២ : ៤] គាត់សរសើរថាគាត់មានកិច្ចបម្រើនៃព្រះវិញ្ញាណ [២កូរិនថូស ៣ :
៦] ដូចជាព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានភ្ជាប់ដោយចំណងមិនអាច
រំលាយបានចំពោះការផ្សាយរបស់ទ្រង់សម្រាប់ការបំភ្លឺខាងក្នុងនិងការរំកិលនៃ

ចិត្ត ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ប្រាថ្នានៅកន្លែងផ្សេងដើម្បីបង្រៀនពីអ្វីដែលមាន
 ប្រយោជន៍ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺដូចមនុស្សបានអធិប្បាយ គាត់បានប្រៀប
 ធៀបអ្នកបម្រើខ្លួនឯងទៅនឹងកសិករ ដែលនៅពេលដែលពួកគេបានខិតខំ និង
 ប្រឹងប្រែងក្នុងការភ្ជួរដីនោះ គ្មានអ្វីត្រូវធ្វើទៀតទេ [១កូរិនថូស ៣:៦-៩] ។
 ប៉ុន្តែ តើការភ្ជួររាស់ និងសាបព្រោះទឹកនឹងបានផលល្អយ៉ាងណា លុះត្រាតែអ្វី
 ដែលត្រូវបានគេសាបព្រោះឲ្យរីកចម្រើនដោយពរពីស្ថានសួគ៌? ដូច្នេះ គាត់
 បានសន្និដ្ឋានថា ៖ «អ្នកដាំឬអ្នកដែលស្រោចទឹកក៏មិនមានអ្វីដែរ ប៉ុន្តែគ្រប់ទាំង
 អស់ត្រូវរកតំទុកចំពោះព្រះដែលផ្តល់ឲ្យការលូតលាស់» ។ ដូច្នេះពួកសាវ័កបង្ហាញ
 នូវអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់ពួកគេ ដរាបណាព្រះទ្រង់ប្រើ
 ឧបករណ៍ដែលបានតែងតាំងដោយទ្រង់ផ្ទាល់សម្រាប់ការបង្រួបបង្រួមនៃព្រះគុណ
 ខាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពខុសគ្នានេះគឺដើម្បីត្រូវ
 បានរក្សាទុក ៖ យើងគួរចងចាំពីអ្វីដែលមនុស្សអាចធ្វើបានដោយខ្លួនឯង និងអ្វី
 ដែលត្រូវបានបម្រុងទុកសម្រាប់ព្រះ ។

12. ឆាតុសាក្រាម៉ង់មានតម្លៃត្រឹមតែជាឧបករណ៍របស់ព្រះ

ការប្រសិទ្ធពរ លើសពីនេះទៅទៀតគឺជាការបញ្ជាក់ជាច្រើនអំពីជំនឿរបស់យើង
 ដែលពេលខ្លះព្រះអម្ចាស់នៅពេលដែលទ្រង់នឹងដកទំនុកចិត្តលើអ្វីដែលបានសន្យា
 ដោយទ្រង់នៅក្នុងសាក្រាម៉ង់នោះ យកសាក្រាម៉ង់ចេញ ។ ខ្លួនគេពេលគាត់
 ដកអំដាមពីអំណោយនៃភាពអមតៈ ហើយដកវាចេញពីគាត់ គាត់និយាយថា «
 កុំឲ្យគាត់ទទួលផលនៃជីវិតឡើយ ក្រែងគាត់រស់ជាម្យ៉ាងរហូតទៅ» [លោកុប្បត្តិ
 ៣:២២ ទំ] ។ តើនេះអាចមានន័យដូចម្តេច? តើផ្ទៃឈើនោះអាចស្តារអំ
 ដាមនូវអំពើពុករលួយរបស់គាត់ឡើងវិញពីការដែលគាត់បានដួលរលំឥឡូវនេះ

ឬទេ? មិនមែនទាល់តែសោះ! ប៉ុន្តែ នេះគឺដូចជាព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះ
 បន្ទូលថា « ក្រែងគាត់មានទំនុកចិត្តឥតប្រយោជន៍ ដោយការប្រកាន់ភ្ជាប់នឹង
 សញ្ញានៃការសន្យារបស់ខ្ញុំ សូមឲ្យអ្វីដែលអាចនាំគាត់នូវសេចក្តីសង្ឃឹមនៃភាព
 អមតៈនោះត្រូវដកចេញពីគាត់ទៅ» ។ ជនជាតិអេភេសូរត្រូវចាំថាពួកគេជា
 «ជនបរទេសចំពោះសេចក្តីសញ្ញា ជាជនបរទេសចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិរួមរបស់
 សាសន៍អ៊ីស្រាអែល គ្មានព្រះ និងគ្មានព្រះគ្រីស្ទ» [អេភេសូរ ២:១២ ទំ]
 គាត់បាននិយាយថា ពួកគេមិនបានចូលរួមក្នុងការកាត់ស្បែកនោះទេ [អេភេ
 សូ២:១១] ក្នុងនេះគាត់បញ្ជាក់ដោយអត្ថន័យថា អស់អ្នកដែលមិនបានទទួល
 សញ្ញា "នៃការសន្យាត្រូវបានដកចេញពីការសន្យាដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ចំពោះ
 ការជំទាស់ផ្សេងទៀតរបស់ពួកគេ - ថាសិរីល្អនៃព្រះបានធ្លាក់ចុះទៅសត្វលោក
 ហើយអំណាចជាច្រើនត្រូវបានកំណត់ថាជាពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ វាបានថយ
 ចុះដល់កម្រិតនេះ - ចម្លើយរបស់យើងគឺរួចរាល់ហើយ : យើងមិនដាក់អំណាច
 នៅក្នុងសត្វទេ ខ្ញុំនិយាយតែប៉ុណ្ណឹងទេ : ព្រះទ្រង់ប្រើមធ្យោបាយ និងឧបករណ៍
 ដែលខ្លួនគាត់មើលឃើញថាជាការគួរសម ដើម្បីឲ្យអ្វីៗទាំងអស់អាចបម្រើសិរី
 រុងរឿងរបស់ទ្រង់ ចាប់តាំងពីទ្រង់ជា ព្រះអម្ចាស់ និងជាចៅក្រមទាំងអស់
 ទ្រង់ចិញ្ចឹមរូបកាយរបស់យើងតាមរយៈនំប៉័ង និងអាហារផ្សេងៗ ទ្រង់បំភ្លឺពិភព
 លោកតាមរយៈព្រះអាទិត្យ ហើយទ្រង់កំដៅវាដោយកំដៅ ទោះជានំប៉័ង ឬព្រះ
 អាទិត្យ ឬភ្លើងក៏ដោយ គឺគ្មានអ្វីដែលនៅសេសសល់ឡើយ នៅពេលដែលទ្រង់
 ចែកចាយ ពរជ័យរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងដោយឧបករណ៍ទាំងនេះ តាមរបៀប
 ដូចគ្នា ទ្រង់ចិញ្ចឹមសេចក្តីជំនឿខាងវិញ្ញាណតាមរយៈប្រសិទ្ធពរ ដែលមុខងារមួយ
 គឺកំណត់ការសន្យារបស់ទ្រង់នៅចំពោះមុខភ្នែករបស់យើងដើម្បីមើលមក ជាការ

ពិត ដើម្បីធានាដល់ពួកគេ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ដើម្បីកុំឱ្យមានទំនុក
 ចិត្តនៅក្នុងសត្វ របស់នាងដែលត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ការប្រើប្រាស់របស់យើង
 ដោយសប្បុរសនិងប្រយោជន៍របស់ព្រះហើយតាមរយៈ ការ បម្រើដែលគាត់បាន
 ខ្វះខាតអំណោយទាននៃអំណោយរបស់គាត់មកឃើញយើង ។ ក៏មិនសរសើរ និង
 ប្រកាសថាជាបុព្វហេតុនៃសេចក្តីល្អរបស់យើងដែរ ។ ដូចគ្នានេះដែរ ទាំងទំនុក
 ចិត្តរបស់យើងក្នុងការនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ ក៏មិនគួរផ្ទេរសិរីល្អរបស់ព្រះទៅពួកគេ
 ដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ ទាំងជំនឿ និងការសារភាព
 របស់យើង គួរតែក្រោកឈរឡើងចំពោះព្រះអង្គ ដែលជាអ្នកនិពន្ធនៃប្រសិទ្ធពរ
 និងនៃអ្វីៗទាំងអស់ ។

13. ពាក្យប្រសិទ្ធពរ

ខ្លះបានមកពីពាក្យថា "ប្រសិទ្ធពរ ប៉ុន្តែជាពាក្យដែលនៅឆ្ងាយពីការបញ្ចុះបញ្ចូល ។ សាក្រាម៉ង់ពួកគេនិយាយថាទោះបីជាវាមានអត្ថន័យជាច្រើនក្នុងចំណោម
 អ្នកនិពន្ធល្បីឈ្មោះក៏ដោយ មានតែសញ្ញាមួយប៉ុណ្ណោះដែលស្របនឹង "សញ្ញា"
 ។ «នោះគឺជាសញ្ញានៃពាក្យសម្បជដ៏ឧឡារិកដែលទាហានបានយកទៅកាន់មេ
 បញ្ជាការពេលចូលបម្រើយោធា ។ ព្រោះជាអ្នកជ្រើសរើសត្រូវចងភាពស្មោះត្រង់
 នឹងមេទ័ពដោយពាក្យសម្បជយោធានេះ ហើយធ្វើជាអ្នកបម្រើយោធា ដូច្នេះ
 យើងនឹងប្រកាសថាព្រះគ្រីស្ទដោយសញ្ញារបស់យើង ។ មេទ័ពរបស់យើង
 ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងបម្រើនៅក្រោមការចាត់តាំងរបស់ទ្រង់ ។ 21 ពួក
 គេបន្ថែមការប្រៀបធៀបដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យបញ្ជាក់កាន់តែច្បាស់ ។ ដូចដែល
 Toga បានសម្គាល់ជនជាតិរ៉ូមពីពួកក្រិចក្រិចក្រិចក្រិច ដូចជានៅទីក្រុងរ៉ូម បទ
 បញ្ជាត្រូវបានសម្គាល់ពីគ្នាទៅវិញទៅមកដោយពួកគេ គ្រឿងឥស្សរិយយស

(សមាជិកព្រឹទ្ធសភាមកពីថ្នាក់អ្នកជិះសេះដោយពណ៌ស្វាយ និងដោយស្បែកជើង រាងអង្គចន្ទ ហើយពួកជិះសេះប្រើមនុស្សសាមញ្ញដោយចិញ្ចៀន) ដូច្នេះយើង ពាក់និមិត្តសញ្ញារបស់យើងដើម្បីសម្គាល់យើងពីបុរសប្រមាថ ។ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ ណាស់ពី ពីមុនថា មនុស្សបុរាណដែលប្រើឈ្មោះ "សាក្រាម៉ង់" ទៅនឹងសញ្ញា មិនបានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការប្រើប្រាស់ពាក្យនេះដោយអ្នកសរសេរឡាតាំង ទេ ប៉ុន្តែថាពួកគេបានបញ្ចេញអត្ថន័យថ្មីនេះ ដើម្បីភាពងាយស្រួលរបស់ពួកគេ ដោយគ្រាន់តែបង្ហាញ ចុះហត្ថលេខាលើទីសំគាល់ដ៏ពិសិដ្ឋដោយវា.22 ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងចង់ស៊ើបអង្កេតឱ្យកាន់តែស៊ីជម្រៅ ពួកគេអាចត្រូវបានគេមើល ឃើញថាបានផ្ទេរពាក្យនេះទៅជាអត្ថន័យដែលឥឡូវនេះកំពុងប្រើប្រាស់ដោយការ ប្រៀបធៀបដូចគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលលេចឡើងក្នុងការប្រើប្រាស់ពាក្យ " ជំនឿ « ត្បិតថាទោះបីជាសេចក្តីជំនឿជាការពិតក្នុងការធ្វើតាមការសន្យាក្តី ក៏គេបានហៅ វាថាជាការប្រាកដឬការបញ្ចុះបញ្ចូលដែលមានសេចក្តីពិតដោយខ្លួនវាតាមរបៀប នេះ ខណៈដែល«សាក្រាម៉ង់»ជាទង្វើរបស់ទាហានដែលស្ងៀមចំពោះមេបញ្ជាការ របស់ខ្លួន ពួកគេបានធ្វើ ។ វាជាទង្វើរបស់មេទ័ពក្នុងការទទួលទាហានឲ្យចូល ក្នុងជួរព្រោះតាមសារសាក្រាម៉ង់ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា « ទ្រង់នឹងធ្វើជាព្រះ នៃយើង ហើយយើងនឹងធ្វើជាស្រ្តីរបស់ទ្រង់ »] ប៉ុន្តែយើងឆ្លងកាត់បែបនេះ ព្រោះវាហាក់ដូចជាខ្ញុំថា ខ្ញុំបានបង្ហាញដោយអំណះអំណាងយ៉ាងសាមញ្ញថា ក្នុង ការប្រើពាក្យ "ប្រសិទ្ធពរ " មនុស្សបុរាណមិនមានចេតនាអ្វីក្រៅពីបង្ហាញថាវា ជាសញ្ញានៃវត្ថុបរិសុទ្ធ និងខាងវិញ្ញាណ ។ ពិតជាទទួលយកការប្រៀបធៀបដែល សត្រូវរបស់យើងនាំយកមកសម្រាប់រូងដ៏សញ្ញាខាងក្រៅ ប៉ុន្តែយើងមិនអត់ឱនឱ្យ អ្វីដែលជាបន្ទាប់បន្សំនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ត្រូវបានចាត់ទុកដោយពួកគេថាជាចំណុច

ដំបូង និងសូម្បីតែតែមួយគត់ ។ ឥឡូវនេះ ចំណុចដំបូងគឺថា សាក្រាម៉ង់គួរតែបម្រើសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅចំពោះព្រះ បន្ទាប់មកពួកគេគួរបញ្ជាក់ពីការសារភាពរបស់យើងនៅចំពោះមុខបុរសដូចដែលបានអនុវត្តចំពោះផ្នែកបន្ទាប់បន្សំនេះ ការប្រៀបធៀបទាំងនេះមានសុពលភាព ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ សូមរក្សាចំណុចទីមួយនោះ ; បើមិនដូច្នោះទេ អាថ៌កំបាំង (ដូចដែលយើងបានឃើញ) នឹងក្លាយទៅជាគ្មានជីវិត ប្រសិនបើវាមិនជំនួយដល់សេចក្តីជំនឿរបស់យើង និងជាអាហារបន្ថែមដល់គោលលទ្ធិរបស់យើង ដែលកំណត់សម្រាប់ការប្រើប្រាស់និងគោលបំណងដូចគ្នា ។ (ពួកគេមិនផ្តល់ព្រះគុណដោយខ្លួនពួកគេទេ ប៉ុន្តែដូចជាព្រះបន្ទូល កាន់ព្រះគ្រីស្ទ ១៤-១៧)

14. កំហុសនៃគំនិតវេទមន្តនៃប្រសិទ្ធពរ

ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវរំលឹកថា កាលណាបុរសទាំងនេះចុះខ្សោយកម្លាំងនៃសាក្រាម៉ង់ ហើយរំលឹកការប្រើប្រាស់របស់វាទាំងស្រុង ដូច្នេះនៅផ្នែកផ្ទុយទៅវិញមានអ្នកដែលភ្ជាប់នឹងសាក្រាម៉ង់ប្រភេទនៃអំណាចសម្ងាត់មួយចំនួន ដែលគ្មាននរណាអានថាព្រះបានប្រទានដល់ពួកគេនោះទេ ។ ដោយសារកំហុសនេះមនុស្សសាមញ្ញ និងគ្មានជំនាញត្រូវបានបញ្ឆោតដោយគ្រោះថ្នាក់ ខណៈពេលដែលពួកគេទាំងពីរត្រូវបានបង្រៀនឱ្យស្វែងរកអំណោយទានរបស់ព្រះដែលពួកគេមិនអាចរកឃើញ ហើយត្រូវបានដកចេញបន្តិចម្តងៗពីព្រះដើម្បីទទួលយកភាពឥតប្រយោជន៍ជាងការពិតរបស់គាត់ ។ សាលារបស់ពួកសូហ្វីសបានបង្រៀនដោយកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏អស្ចារ្យថាសាក្រាម៉ង់នៃច្បាប់ថ្មី(ដែលឥឡូវនេះបានប្រើនៅក្នុងព្រះវិហារគ្រិស្តសនា) បង្ហាញអំពីភាពត្រឹមត្រូវ និងផ្តល់ព្រះគុណ ពីព្រោះយើងមិនបង្កើតរបាំងនៃអំពើបាបក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់នោះទេ ។

គំនិតមិនអាចត្រូវបានបង្ហាញបានទេ ហើយកាន់តែច្រើនដូច្នេះដោយសារតែជា
ច្រើនសតវត្សមកហើយវាបានក្លាយជាការទាមទារនាពេលបច្ចុប្បន្ននៅក្នុងផ្នែកដ៏
ល្អនៃពិភពលោកដល់ការបាត់បង់ដ៏ធំនៃព្រះវិហារ ។ ប្រាកដណាស់វាជាជំងឺរា
តត្បាត ។ ដ្បិតក្នុងការសន្យានូវសេចក្តីសុចរិតមួយក្រៅពីសេចក្តីជំនឿ វានាំ
ព្រលឹងទៅរកសេចក្តីវិនាស ។ "ទីពីរ ដោយសារវាទាញបុព្វហេតុនៃសេចក្តី
សុចរិតពីប្រសិទ្ធពរវាចងចិត្តមនុស្សគួរឱ្យអាណិត (ដោយខ្លួនគេមានទំនោរទៅ
ផែនដីច្រើនជាងគ្រប់គ្រាន់) នៅក្នុងអបិយជំនឿនេះ ដើម្បីឱ្យពួកគេរស់ឡើងវិញ
នូវរូបរាងរបស់វត្ថុជាជាងនៅក្នុងព្រះផ្ទាល់ ។ តើយើងមិនមានបទពិសោធន៍
ច្រើនអំពីរឿងទាំងពីរនេះទេ—មកដល់ពេលនេះ តើពួកគេមកពីត្រូវការភស្តុតាង
បន្ថែម! វាខុសពីការសន្យាប៉ុន្តែការសន្យាមិនគំរាមកំហែងដល់កំហឹងចំពោះអ្នក
មិនជឿតិចជាងការផ្តល់ព្រះគុណដល់អ្នកជឿនោះទេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ
មនុស្សណាម្នាក់ត្រូវបានបញ្ឆោត ដែលគិតអ្វីលើសពីនោះ ត្រូវបានប្រគល់ឱ្យ
គាត់តាមរយៈសាក្រាម៉ង់ ជាងអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ហើយបានទទួលដោយគាត់ដោយជំនឿពិត ។ ពីនេះមានអ្វីផ្សេងទៀតដូចខាង
ក្រោម ៖ ការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះមិនអាស្រ័យលើការចូលរួមនៅក្នុងសាក្រា
ម៉ង់នោះទេ ដូចជាប្រសិនបើការរាប់ជាសុចរិតមាននៅក្នុងនោះ ។ ដ្បិតយើង
ដឹងថាការរាប់ជាសុចរិតគឺស្ថិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ហើយថាវាត្រូវបាន
ទាក់ទងមកយើងមិនតិចទេដោយការផ្សាយដំណឹងល្អជាជាងដោយការបោះត្រានៃ
ប្រសិទ្ធពរហើយបើគ្មានអ្នកក្រោយអាចឈរដោយឥតឈប់ឈរ ។ សេចក្តីថ្លែង
ការណ៍របស់ Augustine គឺគ្រាន់តែជាការពិតប៉ុណ្ណោះ ៖ វាអាចមានការរាប់ជា
បរិសុទ្ធដោយមើលមិនឃើញដោយគ្មានសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ ហើយម្យ៉ាង

វិញទៀតគឺជាសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញដោយគ្មានការរាប់ជាបរិសុទ្ធពិតប្រាកដ ។ ជួនកាលដល់ការញែកជាបរិសុទ្ធនៃជីវិត ។ ហើយលក្ខខណ្ឌដំបូងអាចជា រឿងធម្មតាសម្រាប់ទាំងបុរសល្អនិងអាក្រក់ ; ប៉ុន្តែក្រោយមកទៀតគឺត្រូវបានបង្ហាត់ចំពោះសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរតែម្នាក់ឯង ។

15. បញ្ហានិងសញ្ញាដែលត្រូវសម្គាល់

ដូច្នេះភាពខុសគ្នានោះ (ប្រសិនបើវាត្រូវបានយល់ត្រឹមត្រូវ) ជាញឹកញាប់ត្រូវបានកត់សម្គាល់ដោយ Augustine ដូចគ្នារវាងសាក្រាម៉ង់និងបញ្ហានៃសាក្រាម៉ង់ ។ សម្រាប់ភាពខុសគ្នាបញ្ជាក់ថា មិនត្រឹមតែថារូបនិងសេចក្តីពិតមាននៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាមិនជាប់ទាក់ទងគ្នាខ្លាំងដែលមិនអាចបំបែកចេញពីគ្នាបានឡើយ ។ ហើយថាសូម្បីតែនៅក្នុងសហជីពខ្លួនឯងបញ្ហាត្រូវតែត្រូវបានសម្គាល់ពីសញ្ញាជានិច្ចដើម្បីកុំឱ្យយើងផ្ទេរទៅឱ្យអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់មួយផ្សេងទៀត ។ គាត់និយាយអំពីការបែកគ្នារបស់ពួកគេ នៅពេលដែលគាត់សរសេរថា "នៅក្នុងពួកអ្នករើសតាំងតែឯង នោះសាក្រាម៉ង់មានឥទ្ធិពលលើអ្វីដែលពួកគេតំណាងឱ្យ" 28 ម្តងទៀតនៅពេលដែលគាត់សរសេរដូច្នេះអំពីសាសន៍យូដាថា: "ទោះបីជាការប្រសិទ្ធពរគឺជារបស់ធម្មតាសម្រាប់ទាំងអស់គ្នាក៏ដោយក៏ព្រះគុណមិនជារឿងធម្មតាទេ - ដែលជា អំណាចនៃសាក្រាម៉ង់ដូច្នេះហើយ ទឹកនៃការបង្កើតឡើងវិញ [ទីតុស ៣: ៥] ឥឡូវនេះគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ប៉ុន្តែព្រះគុណដែលសមាជិកនៃព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញជាមួយនឹងក្បាលរបស់ពួកគេ គឺមិនមែនជារឿងធម្មតាសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់នោះទេ ។ " ជាថ្មីម្តងទៀត គាត់បាននិយាយថា នៅក្នុងកន្លែងផ្សេងទៀតនៃពិធីបំប្លែងរបស់ព្រះអម្ចាស់: "ថ្ងៃនេះយើងក៏ទទួលបាន

អាហារដែលអាចមើលឃើញផងដែរប៉ុន្តែសាក្រាម៉ង់គឺជាវត្ថុមួយអំណាចនៃសាក្រាម៉ង់មួយទៀតហេតុអ្វីបានជាមនុស្សជាច្រើនបានទទួលពីអាសនៈហើយស្លាប់ហើយស្លាប់ក្នុងការទទួល? អាហាររបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាអាក្រក់ដល់យូដាស មិនមែនដោយសារគាត់បានទទួលអំពីអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សអាក្រក់បានទទួលរបស់ល្អដោយអាក្រក់ ។ បន្តិចក្រោយមក: " ការប្រសិទ្ធពរនៃរឿងនេះពោលគឺការរួបរួមនៃរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺនៅកន្លែងខ្លះដែលបានរៀបចំជារៀងរាល់ថ្ងៃនៅលើតុរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៅចន្លោះពេលនៃថ្ងៃ ; ហើយអ្នកខ្លះទទួលពីវាដល់ជីវិត ខ្លះទៀតដល់ស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែវត្ថុដែលខ្លួនជាការប្រសិទ្ធពរនោះត្រូវបានទទួលដោយអស់អ្នកដែលទទួលទានវារហូតដល់ជីវិត ហើយមិនមានរហូតដល់ស្លាប់ឡើយ ។ មួយសន្ទុះមុននេះលោកបានមានប្រសាសន៍ថា "អ្នកណាដែលបានបរិភោគមិនស្លាប់ទេ ពោលគឺអ្នកដែលបានដល់នូវអំណាចនៃសាក្រាម៉ង់ មិនមែនដល់សាក្រាម៉ង់ដែលមើលឃើញនោះទេ ។ អ្នកណាបរិភោគខាងក្នុង មិនមែនខាងក្រៅទេ ។ អ្នកណាដែលបរិភោគដោយចិត្ត មិនមែនអ្នកដែលសង្កត់នឹងធ្មេញឡើយ ។ " ³¹ នៅលើនេះ អ្នកត្រូវបានប្រាប់នៅគ្រប់ទីកន្លែងថាសាក្រាម៉ង់មួយត្រូវបានបំបែកចេញពីការពិតរបស់វាដោយភាពមិនសក្តិសមរបស់អ្នកទទួល ដូច្នេះគ្មានអ្វីនៅសល់ក្រៅពីរូបឥតប្រយោជន៍ និងគ្មានប្រយោជន៍ ។ ទីសំគាល់នោះ អ្នកត្រូវតែយល់ដោយសេចក្តីជំនឿនូវព្រះបន្ទូលដែលរួមបញ្ចូលនៅទីនោះ ។ ច្រើនដូចដែលអ្នកនឹងទទួលបានផលចំណេញតាមរយៈសាក្រាម៉ង់ក្នុងការទទួលយកព្រះគ្រីស្ទ នោះអ្នកនឹងទទួលបានប្រាក់ចំណេញយ៉ាងច្រើនពីពួកគេ

16. សាក្រាម៉ង់មានសារៈសំខាន់សម្រាប់យើង ។

នៅក្នុងសេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើរឿងនេះមិនច្បាស់លាស់ដោយសារ
តែភាពខ្លីរបស់វា ខ្ញុំនឹងពន្យល់វាឱ្យកាន់តែវែង ។ ខ្ញុំនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទជា
បញ្ញា ឬ (ប្រសិនបើអ្នកចង់) ខ្លឹមសារនៃសាក្រាម៉ង់ទាំងអស់ ត្បិតនៅក្នុងទ្រង់
ពួកគេមានភាពរឹងមាំទាំងអស់របស់ពួកគេ ហើយពួកគេមិនសន្យាអ្វីក្រៅពីគាត់
ទេ ភាពអត់ធ្មត់តិចតឹកំហុសរបស់ពេត្រុស ឡុមបាដ ដែលបានរៀនធ្វើឱ្យពួកគេ
ក្លាយជាបុព្វហេតុនៃសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលគ្រាន់តែជាផ្នែក
ក ។ ប៊ុនប្រសប់របស់មនុស្សម្នាក់ សម្រាប់ខ្លួនវាយើងគួរតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវបុព្វ
ហេតុតែមួយនេះ ។ ដូច្នេះ សាក្រាម៉ង់មានប្រសិទ្ធភាពក្នុងចំណោមយើងក្នុងស
មាមាត្រដែលយើងត្រូវបានជួយដោយការបម្រើរបស់ពួកគេជូនកាលដើម្បីចិញ្ចឹម
បញ្ជាក់ និងបង្កើនចំណេះដឹងពិតអំពីព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងខ្លួនយើង នៅពេលផ្សេង
ទៀត ដើម្បីកាន់កាប់គាត់ឱ្យបានពេញលេញ និងរីករាយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់
គាត់ ។ ប៉ុន្តែវាកើតឡើងនៅពេលដែលយើងទទួលដោយសេចក្តីជំនឿពិតនូវអ្វី
ដែលត្រូវបានផ្តល់នៅទីនោះ ។ អ្នកនឹងសួរថា ៖ តើមនុស្សអាក្រក់ដោយសារ
ការមិនដឹងគុណរបស់ពួកគេធ្វើឱ្យពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះត្រូវបានទុកជាមោឃៈឬ?
ខ្ញុំឆ្លើយ ៖ អ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយគឺមិនត្រូវបានយល់ថាជាកម្លាំងនិងសេចក្តីពិតនៃ
ការប្រសិទ្ធពរអាស្រ័យលើលក្ខខណ្ឌ ឬជម្រើសរបស់អ្នកដែលទទួលវានោះទេ ។
ដ្បិតអ្វីដែលព្រះបានតែងតាំងនៅតែរឹងមាំ ហើយរក្សាធម្មជាតិរបស់វា ទោះជា
មនុស្សអាចខុសឆ្គងក៏ដោយ ។ ចាប់តាំងពីវាគឺមួយ ។ ផ្តល់ជូន មួយផ្សេង
ទៀតដើម្បីទទួលបាន គ្មានអ្វីរវាងនិមិត្តសញ្ញាដែលបានឧទ្ទិសដោយព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះអម្ចាស់ពីការពិតជាអ្វីដែលហៅថា និងពីការរក្សាកម្លាំងរបស់ខ្លួន ។
ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះមិនបានផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់មនុស្សទុច្ចរិត ឬ

មនុស្សមិនចេះអន់ចិត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែ Augustine បានដោះស្រាយសំណួរនេះ បានយ៉ាងល្អក្នុងពាក្យមួយចំនួនថា ៖ «ប្រសិនបើអ្នកទទួលខាងសាច់ឈាម វា មិនឈប់ទៅខាងវិញ្ញាណទេ ប៉ុន្តែវាមិនដូច្នោះទេសម្រាប់អ្នក» ។ វាជារឿង ដែលគ្មានតម្លៃ ប្រសិនបើវាត្រូវបានបំបែកចេញពីការពិតរបស់វា ដូច្នេះនៅ កន្លែងមួយទៀត គាត់បានរំលឹកយើងថា នៅក្នុងការភ្ជាប់គ្នានៃទាំងនេះ យើងក៏ ត្រូវតែមានភាពខុសគ្នាផងដែរ ក្រែងលោយើងតោងជាប់នឹងសញ្ញាខាងក្រៅខ្លាំង ពេក ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ការធ្វើតាមសំបុត្រ ហើយទទួលសញ្ញានៃរបស់ខ្លួន ឯងជាសញ្ញានៃភាពទន់ខ្សោយជាប្រយោជន៍ ដូច្នេះការបកស្រាយសញ្ញាទាំងនោះ ជាសញ្ញានៃកំហុសខុសឆ្គងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ ត្រូវជៀសវាង ។ គុណប្រយោជន៍ ទីមួយគឺសម្រាប់ពួកយើងដើម្បីទទួលទិសដៅដូចជាពួកគេត្រូវបានគេផ្តល់ឱ្យ ដោយឥតប្រយោជន៍ ហើយដោយការបំផ្លាញឬធ្វើឱ្យចុះខ្សោយនូវអត្ថន័យសម្ងាត់ របស់ពួកគេតាមរយៈការប្រឆាំងរបស់យើង ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាគ្មានផល ផ្នែកសម្រាប់យើងទាំងស្រុង ។ គុណប្រយោជន៍ទីពីរគឺដោយការមិនលើកគំនិត របស់យើងហួសពីសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ ដើម្បីផ្ទេរទៅវានូវកិត្តិយសសម្រាប់ អត្ថប្រយោជន៍ទាំងនោះដែលត្រូវបានប្រគល់មកយើងដោយព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។ ហើយពួកគេត្រូវបានប្រគល់ឱ្យតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលធ្វើឱ្យ យើងចូលរួមក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយមានជំនួយពីទិសដៅខាង ក្រៅ ប្រសិនបើពួកគេទាក់ទាញយើងទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ; ប៉ុន្តែនៅពេលដែល ពួកគេត្រូវបានបង្វែរទិសដៅមួយផ្សេងទៀត តម្លៃរបស់ពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញ យ៉ាងអាក្រក់ ។

17. តួនាទីពិតនៃប្រសិទ្ធពរ

ដូច្នេះ ចូរចាត់ទុកថាជាគោលការណ៍ដែលសម្រេចថា សាក្រាម៉ង់មានមុខងារដូចគ្នានឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ៖ ដើម្បីថ្វាយ និងតាំងព្រះគ្រីស្ទដល់យើង ហើយនៅក្នុងទ្រង់នូវទ្រព្យសម្បត្តិនៃព្រះគុណសួគ៌ា ។ ប៉ុន្តែពួកគេទទួលបានផល ហើយមិនចំណេញអ្វីឡើយ លុះត្រាតែទទួលបានដោយជំនឿ ។ ដូចជាស្រា ឬប្រេង ឬវត្ថុរាវផ្សេងទៀត មិនថាអ្នកចាក់ចេញច្រើនប៉ុណ្ណាទេ វានឹងហូរចេញ ហើយបាត់ទៅវិញ លុះត្រាតែមាត់របស់វត្ថុដែលទទួលវាបើក ។ លើសពីនេះទៀត នឹងត្រូវបានខ្ចាតទៅខាងក្រៅ ប៉ុន្តែ នឹង នៅតែទុកជាមោឃៈ និង ទទេ) លើសពីនេះយើងត្រូវតែប្រយ័ត្ន ក្រែងលោយើងត្រូវបាននាំទៅរកកំហុសស្រដៀងគ្នា តាមរយៈអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរយ៉ាងលើសលប់ដោយមនុស្សបុរាណបន្តិច ដើម្បីលើកកម្ពស់ភាពថ្លៃថ្នូរនៃសាក្រាម៉ង់ ។ នោះគឺជាការគិតថាអំណាចលាក់កំបាំងមួយត្រូវបានភ្ជាប់ និងជាប់នឹងសាក្រាម៉ង់ដោយពួកគេផ្ទាល់ប្រគល់ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកលើយើង ដូចជាស្រាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យក្នុងពែងមួយខណៈពេលដែលមុខងារតែមួយគត់ ដែលព្រះបានប្រទានដល់ពួកគេ គឺដើម្បីបញ្ជាក់ និងផ្តល់សច្ចាប័នសម្រាប់យើង ចំពោះឆន្ទៈរបស់ព្រះចំពោះយើង ។ ហើយពួកគេគ្មានប្រយោជន៍អ្វីទៀតទេ លុះត្រាតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយាងមកជាមួយ ។ ដ្បិតទ្រង់គឺជាអ្នកដែលបើកចិត្ត និងចិត្តយើង ហើយធ្វើឲ្យយើងទទួលយកទីបន្ទាល់នេះ ។ ក្នុងនេះដែរ ព្រះគុណរបស់ព្រះដែលខុសគ្នានឹងប្លែកគ្នាក៏លេចឡើងយ៉ាងភ្លឺស្វាង ។ សម្រាប់សាក្រាម៉ង់ (ដូចដែលយើងបានស្នើខាងលើ) គឺសម្រាប់យើងដូចគ្នាពីព្រះ ដូចជាអ្នកនាំសារនៃដំណឹងល្អ ឬការធានានៃការផ្តល់សច្ចាប័ននៃសេចក្តីសញ្ញាគឺមកពីមនុស្ស ។ ពួកគេមិនបានផ្តល់ព្រះគុណណាមួយដល់ខ្លួនពួកគេទេ ប៉ុន្តែសូមប្រកាស និងប្រាប់យើង ហើយ

(ដូចដែលពួកគេមានការធានា និងសញ្ញាសម្ងាត់) ផ្តល់សច្ចាប័នក្នុងចំណោមពួកយើង វត្ថុទាំងនោះបានផ្តល់ឱ្យយើងដោយអំណោយដ៏ទេវភាព ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ដែលសាក្រាម៉ង់មិននាំមកដោយមិនរើសអើងដល់មនុស្សទាំងអស់ ប៉ុន្តែជាព្រះដែលព្រះអម្ចាស់មិនរាប់បញ្ចូលយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដល់ប្រជាជនរបស់ខ្លួន) គឺជាព្រះអង្គដែលនាំព្រះគុណរបស់ព្រះមកជាមួយព្រះអង្គ ប្រទានកន្លែងសម្រាប់សាក្រាម៉ង់ក្នុងចំណោមពួកយើង ហើយធ្វើឱ្យពួកគេទ្រាំទ្រ ។ ផ្អែមឈើ ។ យើងមិនបដិសេធថា ព្រះអង្គទ្រង់គង់នៅក្នុងស្ថាប័នរបស់ទ្រង់ដោយអំណាចបច្ចុប្បន្ននៃព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ថាការផ្សព្វផ្សាយសាក្រាម៉ង់ដែលលោកបានតែងតាំងអាចនឹងមិនមានផលផ្នែក ហើយជាមោឃៈនោះ យើងសូមប្រកាសថា ព្រះគុណខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលខុសប្លែកពីការបម្រើខាងក្រៅ គួរតែត្រូវបានពិចារណា និងពិចារណាដោយឡែកពីគ្នា ។ ដូច្នេះព្រះពិតជាប្រតិបត្តិតាមអ្វីដែលទ្រង់សន្យា ហើយតំណាងដោយទីសំគាល់ ក៏មិនដែលទីសំគាល់មិនមានឥទ្ធិពលផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងការបញ្ជាក់ថាអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេមានភាពស្មោះត្រង់ និងស្មោះត្រង់ដែរ ។ សំណួរតែមួយគត់នៅទីនេះគឺថាតើព្រះធ្វើសកម្មភាពដោយអំណាចបីអង្គ (ដូចដែលពួកគេនិយាយ) ឬលាលែងពីតំណែងរបស់គាត់ទៅជានិមិត្តសញ្ញាខាងក្រៅ ។ ប៉ុន្តែយើងអះអាងថា ឧបករណ៍អ្វីក៏ដោយដែលគាត់ប្រើនោះមិនបានរំខានអ្វីពីសកម្មភាពដើមរបស់គាត់ឡើយ ។ នៅពេលដែលគោលលទ្ធិនេះត្រូវបានបង្រៀនអំពីសាក្រាម៉ង់តម្លៃរបស់ពួកគេត្រូវបានសរសើរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ការប្រើប្រាស់របស់ពួកគេបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ តម្លៃរបស់ពួកគេត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងបរិបូរណ៍ និងអត្ថន័យដ៏ល្អបំផុតនៅក្នុងរឿងទាំងអស់នេះត្រូវបានរក្សាទុក ដូច្នេះគ្មានអ្វីត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ

ដល់ពួកគេដែលមិនគួរផ្តល់ឱ្យ ហើយផ្ទុយទៅវិញ គ្មានអ្វីត្រូវបានគេយកទៅ
 ឆ្ងាយដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ គោលលទ្ធិមិន
 ពិតនោះត្រូវបានដកចេញ ដោយមូលហេតុនៃយុត្តិកម្ម និងអំណាចនៃព្រះ
 វិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានបិទនៅក្នុងធាតុ ដូចជានៅក្នុងនាវា ឬឃានជំនិះ ហើយ
 កម្លាំងដ៏សំខាន់ដែលត្រូវបានមើលរំលងដោយអ្នកខ្លះ "ត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់
 ។ * យើងក៏ត្រូវរកតំសម្គាល់ផងដែរនូវចំណុចនេះ ៖ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់
 សម្រេចនូវអ្វីដែលតំណាងឱ្យ និងបញ្ជាក់ដោយសកម្មភាពខាងក្រៅ ក្រែងលោអ្វី
 ដែលព្រះជាម្ចាស់ទាមទារសម្រាប់ខ្លួនគាត់តែម្នាក់ នឹងត្រូវប្រគល់ឱ្យបុរសដែល
 រមែងស្លាប់ ។ និយាយថា "ធ្វើទាំងពីរម៉ូសេ និងព្រះជាម្ចាស់ញែកជាបរិសុទ្ធ
 ? មិនមែនម៉ូសេក្នុងនាមព្រះ ប៉ុន្តែលោកម៉ូសេដោយសាក្រាម៉ង់ដែលអាច
 មើលឃើញតាមរយៈកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់គាត់ ព្រះជាម្ចាស់ដោយព្រះគុណដែល
 មើលមិនឃើញតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ នៅទីនោះផងដែរគឺជាផ្ទៃឈើ
 ទាំងមូលនៃសាក្រាម៉ង់ដែលអាចមើលឃើញ ។ ប្រសិនបើគ្មានការរាប់ជា
 បរិសុទ្ធនៃព្រះគុណដែលមើលមិនឃើញនេះ តើទទួលបានអ្វីខ្លះពីសាក្រាម៉ង់ដែល
 អាចមើលឃើញទាំងនេះ? "38 (ការប្រើប្រាស់យ៉ាងទូលំទូលាយនៃពាក្យ
 ចំពោះឧប្បត្តិហេតុនៃបទគម្ពីរនិងការរឹតបន្តឹងឡើងវិញរបស់វាចំពោះសាក្រាម៉ង់
 ធម្មតានៃសាសនាចក្រ, 18-20)

18. សាក្រាម៉ង់ក្នុងន័យទូលំទូលាយពាក្យថាប្រសិទ្ធពរ

ដូចដែលយើងបានពិភាក្សាពីមុនអំពីលក្ខណៈរបស់វារហូតមកដល់ពេលនេះ ជា
 ទូទៅទទួលយកទីសំគាល់ទាំងអស់ដែលព្រះធ្លាប់បានបង្ហាបមកលើមនុស្ស ដើម្បី
 បង្ហាញឱ្យពួកគេកាន់តែច្បាស់ និងជឿជាក់លើការពិតនៃការសន្យារបស់ទ្រង់ ។

ពេលខ្លះ គាត់ចង់បង្ហាញវត្ថុទាំងនេះជារឿងធម្មជាតិ ហើយពេលខ្លះទៀតបាន
បង្ហាញវាដោយអព្ភហេតុ ។ នេះគឺជាឧទាហរណ៍មួយចំនួននៃប្រភេទទីមួយ ។
មួយគឺពេលដែលលោកបានប្រទានដល់អ័ដាម និងអេវ៉ានូវដើមជីវិតជាការធានា
នៃភាពអមតៈ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចធានាខ្លួនឯងពីវា ដរាបណាពួកគេគួរបរិភោគ
ផ្លែរបស់វា [លោកុប្បត្តិ២:៩ ៣:២២] ។ មួយទៀត នៅពេលដែលគាត់
ដាក់ឥន្ទធនូសម្រាប់ណូអេ និងកូនចៅរបស់គាត់ ទុកជាសញ្ញាថាគាត់នឹងមិន
បំផ្លាញផែនដីដោយទឹកជំនន់ទេ [លោកុប្បត្តិ ៩:១៣-១៦] ។ ទាំងនេះ អ័ដាម
និងណូអេ ចាត់ទុកជាប្រសិទ្ធពរ ។ មិនមែនថាដើមឈើបានផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវ
ភាពអមតៈដែលវាមិនអាចផ្តល់ឱ្យខ្លួនវាបានទេ ឥន្ទធនូ (ដែលគ្រាន់តែជាការឆ្លុះ
បញ្ចាំងពីកាំរស្មីព្រះអាទិត្យនៅលើពពកទល់មុខ) មិនអាចមានប្រសិទ្ធភាពក្នុង
ការទប់ទឹកបានទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមានសញ្ញាសម្គាល់ដែលបានចារលើ
ពួកគេដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដូច្នេះពួកគេជាភស្តុតាង និងជាត្រាសៃសេចក្តី
សញ្ញារបស់ទ្រង់ ។ ហើយតាមពិតទៅដើមឈើនោះគឺជាដើមឈើឥន្ទធនូជាឥន្ទ
ធនូ ។ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានចារឹកដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ទម្រង់ថ្មី
មួយត្រូវបានដាក់លើពួកគេ ដូច្នេះពួកគេបានចាប់ផ្តើមក្លាយជាអ្វីដែលពីមុនពួក
គេមិនមែនជា ។ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណាគិតថាការទាំងនេះនិយាយដោយឥត
ប្រយោជន៍ ឥន្ទធនូសូម្បីតែថ្ងៃនេះជាសាក្សីដល់យើងអំពីសេចក្តីសញ្ញានោះ
ដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើជាមួយណូអេ ។ ជាញឹកញាប់នៅពេលដែលយើង
ក្រឡេកមើលវា យើងបានអានការសន្យារបស់ព្រះនៅក្នុងវា ថាផែនដីនឹងមិន
ត្រូវបានបំផ្លាញដោយទឹកជំនន់ឡើយ ។ ដូច្នេះ បើសិនសូនរិទ្ធិណាម្នាក់ ចំអក
ឱ្យភាពសាមញ្ញនៃជំនឿរបស់យើង ប្រកែកថា ពណ៌ចម្រុះបែបនេះកើតចេញពី

ការស្នើដែលឆ្លុះបញ្ចាំងនៅលើពពកទល់មុខគ្នា ចូរយើងទទួលយកវា ប៉ុន្តែសើច
ចំអកចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ក្នុងការមិនទទួលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះ
អម្ចាស់ និង អភិបាលនៃធម្មជាតិដែលតាមឆន្ទៈរបស់គាត់បានប្រើធាតុទាំង
អស់ដើម្បីបម្រើសិរីល្អរបស់គាត់ ។ "ប្រសិនបើគាត់បោះពុម្ពឡើងវិញ

ផ្គត់គំនិតលើព្រះអាទិត្យ ផ្កាយផែនដីឬពួកវាទាំងអស់នឹងជាសក្ការៈបូជាសម្រាប់
យើង ។ ហេតុអ្វីបានជាប្រាក់នៅនិងកាក់មិនមានតម្លៃដូចគ្នា ទោះបីជាលោ
ហៈដូចគ្នាទាំងស្រុងក៏ដោយ? មួយគឺគ្រាន់តែនៅក្នុងស្ថានភាពធម្មជាតិ;
បោះត្រាដោយសញ្ញាផ្លូវការ វាត្រូវបានមកជាកាក់ និងទទួលបានការវាយតម្លៃ
ថ្មី ។ ហើយព្រះមិនអាចសម្គាល់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នូវអ្វីដែលទ្រង់បាន
បង្កើតនោះទេ ថាអ្វីដែលជាធាតុទេពីមុនអាចក្លាយទៅជាសាក្រាម៉ង់? នេះ
ជាឧទាហរណ៍នៃប្រភេទទីពីរ៖ នៅពេលគាត់បានបង្ហាញអាប្រាហាំនូវពន្លឺមួយ
នៅក្នុងឆ្នាំងភ្លើង [លោកុប្បត្តិ ១៥:១៧] ; នៅពេល ដើម្បីសន្យានឹងលោកគឺ
ខាននូវជ័យជំនះ គាត់បានស្រោចទឹកជាមួយនឹងទឹកសន្សើមមួយកំឡុងពេលដែល
ផែនដីស្ងួត ហើយផ្ទុយមកវិញបានធ្វើឱ្យដីសើមដោយបន្ទូលទុករោមចៀមដែល
មិនត្រូវបានប៉ះ [ចៅហ្វាយ ៦:៣៧-៣៨] ; ពេលដែលស្រមោលនៃ
នាឡិកាថយក្រោយដប់ដំក្រៃ ដើម្បីសន្យាសុវត្ថិភាពដល់ហេសេគា [២៣:១៣
ក្សត្រ២០: ៩អេសាយ ៣៨:៧] ។ ដោយសារកិច្ចការទាំងនេះត្រូវបានធ្វើ
ឡើងដើម្បីគាំទ្រ និងបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿដ៏ទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ពួកគេក៏ជា
សាក្រាម៉ង់ផងដែរ ។

19. ប្រសិទ្ធពរនៃក្រុមជំនុំ

ប៉ុន្តែគោលបំណងរបស់យើងនាពេលបច្ចុប្បន្នគឺជាពិសេសដើម្បីពិភាក្សាអំពីសា
 ក្រាម៉ង់ទាំងនោះដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឱ្យមានលក្ខណៈសាមញ្ញនៅក្នុងព្រះ
 វិហារដើម្បីចិញ្ចឹមអ្នកថ្វាយបង្គំនិងអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសេចក្តីជំនឿតែមួយ
 និងពិធីបុណ្យនៃសេចក្តីជំនឿតែមួយ ។ " សម្រាប់ " ដើម្បីប្រើពាក្យរបស់
 Augustine " បុរសមិនអាចត្រូវបានគេភ្ជាប់ជាមួយគ្នាក្នុងនាមសាសនាណាមួយ
 មិនថាពិតឬមិនពិតទេលុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានចងនៅក្នុងភាពជាដៃគូមួយចំនួន
 នៃសញ្ញាឬសំលៀកបំពាក់ចងដែលមើលឃើញ ។ " តាំងពីដើមដំបូងមក
 គាត់បានបង្កើតការអនុវត្តជាក់លាក់នៃការគោរពចំពោះអ្នកបម្រើរបស់គាត់ ។
 ក្រោយមកសាតាំង ដោយបានបង្វែរពួកគេទៅជាអំពើអាក្រក់ និងអបិយជំនឿ
 នៃការគោរពប្រណិប័តន៍ ធ្វើឱ្យអាប់ឱន និងបង្ខូចពួកគេតាមវិធីជាច្រើន ។
 ហេតុដូច្នេះហើយទើបបានផ្ដើមតំនិករបស់សាសន៍ដទៃមកក្នុងឋានានុក្រមរបស់ខ្ញុំ
 និងពិធីសាសនាដែលខូចផ្សេងទៀតដែលទោះបីជាពោរពេដោយកំហុស និង
 អបិយជំនឿនៅតែជាកសុតាងដែលថាមនុស្សមិនអាចទៅដោយគ្មានសញ្ញាខាង
 ក្រៅបែបនេះនៅក្នុងវិជ្ជាជីវៈនៃសាសនា ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេមិនមាន
 មូលដ្ឋានលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយក៏មិនមានសេចក្តីយោងទៅលើសេចក្តីពិត
 នោះ ដែលទីសំគាល់ទាំងអស់គួរតែកំណត់ នោះពួកគេមិនគួររំលឹកពីកន្លែងដែល
 ការលើកឡើងត្រូវបានធ្វើឡើងពីនិមិត្តសញ្ញាដ៏ពិសិដ្ឋដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយ
 ព្រះ ហើយមិនត្រូវបានបង្វែរចេញពីពួកគេឡើយ ។ គោលបំណងជាមូលដ្ឋាន
 ជាជំនួយដល់ការគោរពបូជាពិតប្រាកដ ។

ឥន្ទធន្ទ និងដើមឈើ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពិធី ។ ឬ (ប្រសិនបើអ្នកចង់) ទីសំគាល់
 ដែលបានផ្តល់ឱ្យនៅទីនេះគឺជាពិធី ។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងបានបញ្ជាក់ខាងលើ

42 ថាពួកគេគឺជាទីបន្ទាល់នៃព្រះគុណនិងសេចក្តីសង្គ្រោះពីព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះពី យើងពួកគេគឺជាសញ្ញានៃវិជ្ជាជីវៈដែលយើងស្បថដោយបើកចំហ ។ ដល់ព្រះ ដោយចង់ខ្លួនយើងដោយភាពស្មោះត្រង់ចំពោះទ្រង់ នៅកន្លែងមួយ Chrysostom ដូច្នេះបានហៅពួកគេយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "សេចក្តីសញ្ញា" ដោយព្រះ បានចងភ្ជាប់ខ្លួនយើងជាមួយយើង ហើយយើងសន្យាខ្លួនយើងចំពោះភាពបរិសុទ្ធ និងភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិត ចាប់តាំងពីមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមកនៅទីនេះ ។ ការព្រមព្រៀងគ្នារវាងព្រះជាម្ចាស់ និងខ្លួនយើង ពីព្រោះនៅក្នុងពួកគេ ព្រះអម្ចាស់សន្យាថានឹងលុបចោល និងលុបបំបាត់កំហុស និងទោសទាំងឡាយដែល បានចុះកិច្ចសន្យាដោយយើង តាមរយៈអំពើវិលវេលារបស់យើង ហើយនឹងផ្សះផ្សា យើងជាមួយព្រះអង្គដោយខ្លួនឯង ក្នុងព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះ យើងក៏ធ្វើដូច្នេះដែរ ។ ភ្ជាប់ខ្លួនយើងទៅនឹងគាត់ដោយវិជ្ជាជីវៈនេះ ដើម្បី បន្តការអាណិតអាសូរ និងភាពគ្មានទោសព្រៃ ។" ដូច្នេះអ្នកអាចនិយាយបាន ត្រឹមត្រូវថាសាក្រម៉ង់បែបនេះគឺជាពិធីដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងអនុ វត្តរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ជាដំបូងដើម្បីចិញ្ចឹម ដាស់តឿន និងបញ្ជាក់សេចក្តីជំនឿ នៅក្នុងខ្លួន ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីសាសនានៅចំពោះមុខមនុស្សជាតិ

20. ព្រះគ្រីស្ទបានសន្យានៅក្នុងប្រសិទ្ធពរក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់

សាក្រម៉ង់ខ្លួនឯងក៏មានភាពចម្រុះផងដែរ ស្របតាមសម័យកាល ដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងបង្ហាញអង្គទ្រង់តាមវិធីផ្សេងៗដល់មនុស្ស ។ សម្រាប់ការកាត់ស្បែកត្រូវបានណែនាំដល់អំប្រាហាំ និងកូនចៅរបស់គាត់ [លោកុប្បត្តិ 17:10] បន្ទាប់មកវាត្រូវបានបន្ថែមការបន្ទុក [លេវី. ពីក្រិក្យវិន័យ របស់ម៉ូសេ ទាំងនេះជាសាក្រម៉ង់របស់ជនជាតិយូដា រហូតដល់ការយាងមក

របស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់យាងមក វត្ថុទាំងនេះត្រូវបានលុបចោល នោះសាក្រាម៉ង់ពីរត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលឥឡូវនេះក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានប្រើ ពិធី បុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ [ម៉ាថាយ 28:19] 26 : 26-28] ខ្ញុំកំពុងនិយាយអំពីអស់អ្នកដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ការប្រើ ប្រាស់នៃក្រុមជំនុំទាំងមូល ខ្ញុំមិនប្រឆាំងនឹងការហៅការដាក់ដៃដែលអ្នកបម្រើនៃ សាសនាចក្រត្រូវបានផ្ដួចផ្ដើមឡើងក្នុងការិយាល័យរបស់ពួកគេ , 44 ក សា ក្រាម៉ង់ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបញ្ចូលវាក្នុងចំណោមទេ ។ នៅកន្លែងណាដែលសេស សល់នៃអ្វីដែលគេចាត់ទុកជាទូទៅថាសាក្រាម៉ង់គួរតែត្រូវបានប្រារព្ធឡើង នោះ យើងនឹងឃើញក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។ ជាប្រភព ដើម្បីតំណាងឱ្យគាត់ និង បង្ហាញគាត់ឱ្យគេស្គាល់ ។ យើងបានបង្រៀនរួចហើយថាពួកវាជាត្រាដោយ ការនោះ ។

១២៩៧ ការសន្យារបស់ព្រះត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ ហើយលើសពីនេះ វាច្បាស់ណាស់ ថា គ្មានការសន្យាណាមួយត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់មនុស្សឡើយ លើកលែងតែនៅ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [II Cor 9:២0] ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបង្រៀនយើងអំពីការ សន្យាណាមួយរបស់ព្រះ ពួកគេត្រូវតែបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទ ។ 47 ចំពោះរឿងនេះ ទាក់ទងនឹងគំរូស្ថានសួគ៌នៃព្រះពន្លា និងការគោរពប្រណិប័តន៍ក្រីក្ររ៉ន័យ ដែល ត្រូវបានដាក់តាំងនៅចំពោះមុខលោកម៉ូសេនៅលើភ្នំ (និក្ខមនំ 25:9 , 40 ; 26:30] " មានភាពខុសគ្នាតែមួយគត់ ៖ អតីតព្រះគ្រីស្ទដែលបានទាយទុកជា មុនបានសន្យាកាលដែលទ្រង់កំពុងតែរង់ចាំ ហើយក្រោយមកបញ្ជាក់ថាទ្រង់ ដូចដែលបានប្រទានឲ្យរួចហើយ ហើយបានបញ្ជាក់ឡើងវិញ

(ប្រសិទ្ធពរនៃសញ្ញាចាស់ទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធនឹងអ្នករបស់ថ្មីដែលបង្ហាញពីការសម្តែងពេញលេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ, 21 26)

21. ការកាត់ស្បែក ការបន្ទុះ ការយញ្ញូបូជា ចង្អុលទៅព្រះគ្រីស្ទ

នៅពេលដែលការទាំងនេះត្រូវបានពន្យល់ដោយឡែកពីគ្នា ពួកគេនឹងកាន់តែច្បាស់ ។ សម្រាប់ជនជាតិយូដា ការកាត់ស្បែកគឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលពួកគេ ត្រូវបានដាស់តឿនថា អ្វីក៏ដោយដែលកើតចេញពីសម្បុររបស់មនុស្ស ម្នាក់គឺជាធម្មជាតិទាំងមូលនៃមនុស្សជាតិ គឺខូចខាត ហើយត្រូវការកាត់ចេញ ។ ប្រជាជាតិទាំងឡាយនៅលើផែនដីនឹងត្រូវបានប្រទានពរ [លោកុប្បត្តិ 22:18] ដែលពួកគេក៏ត្រូវរង់ចាំពរជ័យរបស់ពួកគេដែរ ។ ឥឡូវនេះ គ្រាប់ពូជដែលសង្គ្រោះ (ដូចដែលយើងត្រូវបានបង្រៀនដោយប៉ូល) គឺជាព្រះគ្រីស្ទ [កាឡាទី៣:១៦] ដែលពួកគេទុកចិត្តតែម្នាក់ឯងថាពួកគេនឹងយកមកវិញនូវអ្វីដែលពួកគេបានបាត់បង់ក្នុងអំបាម ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការកាត់ស្បែកគឺជារឿងដូចគ្នាចំពោះពួកគេ ដូចនៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ប៉ូល គឺដល់អំប្រាហាំ ពោលគឺជាសញ្ញានៃសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ [រ៉ូម ៤:១១] ; នោះគឺជាគ្រាមួយដែលពួកគេបានធានាកាន់តែច្បាស់ថា សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេបានរង់ចាំគ្រាប់ពូជនោះ ត្រូវបានចាត់ទុកពួកគេថាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែនៅកន្លែងផ្សេងទៀតក្នុងឱកាសដែលសមស្របជាងនេះ យើងនឹងបន្តការប្រៀបធៀបដ៏ពេញលេញនៃការកាត់ស្បែក និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ប៉ុន្តែពិធីទាំងនេះបានសន្យានឹងការសម្អាតមួយទៀត ដោយការសម្អាតរបស់ពួកគេទាំងអស់នឹងត្រូវបានយកចេញ ហើយលាងសម្អាតចេញ [ហេប្រិ ៩:១០, ១៤] ។ ហើយការសម្អាតនេះគឺព្រះគ្រីស្ទ ។ លាងដោយឈាមរបស់ទ្រង់ [យ៉ូ

ហានទី១ ១:៧ ; វិវរណៈ 1:5] យើងនាំយកភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់នៅចំពោះ ព្រះនេត្រព្រះ ដើម្បីគ្របបាំងរាល់អំពើសៅហ្មងរបស់យើង ។ ការលះបង់បាន ធ្វើឱ្យពួកគេដឹងពីភាពទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ ហើយក្នុងពេលតែមួយបានបង្រៀនពួក គេថា ការពេញចិត្តខ្លះត្រូវតែបង់ជូន ។

យុត្តិធម៌របស់ព្រះ ។ 49 ពួកគេក៏បានបង្រៀនថាគួរតែមានសង្ឃជាន់ខ្ពស់មួយ ចំនួន ដែលជាអ្នកសម្រុះសម្រួលរវាងព្រះ និងមនុស្ស ដើម្បីផ្តាច់ចិត្តព្រះជា ម្ចាស់ដោយការបង្ហូរឈាម និងដោយការថ្វាយយញ្ញបូជាដែលគ្រប់គ្រាន់ ។ សម្រាប់ការអត់ទោសបាប ។ សម្តេចសង្ឃនេះគឺព្រះគ្រីស្ទ [ហេប៊ី ៤:១៤; ៥: ៥; ៩:១១] ; គាត់បានបង្ហូរឈាមរបស់គាត់; ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គឺជាជនរង គ្រោះនៃការលះបង់ ។ គាត់បានថ្វាយខ្លួនគាត់ ដោយស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់ ស្លាប់ ដល់ព្រះវរបិតា [ភីលីពី ២:៨] ។ ដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់ គាត់អាចបញ្ឈប់ការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្ស [រ៉ូម៥:១៩] ដែលបានធ្វើឲ្យ ព្រះពិរោធ ។

22. ព្រះគ្រីស្ទបានសម្តែងយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងប្រសិទ្ធពរ របស់គ្រីស្ទបរិស័ទ

"ចំពោះសាក្រាម៉ង់របស់យើង ការដែលព្រះគ្រីស្ទបានសម្តែងយ៉ាងពេញលេញ ដល់មនុស្ស នោះសាក្រាម៉ង់បង្ហាញទ្រង់ដល់យើងកាន់តែច្បាស់ ចាប់ពីពេល ដែលទ្រង់ត្រូវបានបើកសម្តែងដោយព្រះវរបិតាយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹកបញ្ជាក់ដល់យើងថា យើងបានសម្អាត និងលាងសម្អាត ពិធីជប់ លៀង Eucharistic ដែលយើងត្រូវបានលោះ ។ នៅក្នុងទឹក ការលាងគឺ តំណាងឱ្យ ក្នុងឈាម ការពេញចិត្ត ។ ទាំងពីរនេះត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងព្រះ

ត្រីសូ ។ ដូចលោកយ៉ូហានបានមានប្រសាសន៍ថា “បានមកក្នុងទឹកនិងឈាម” [យ៉ូហានទី១ ៥:៦] នោះគឺដើម្បីលាង និងលោះ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះក៏ជាសាក្សី អំពីការនេះដែរ ពិតណាស់ “មានសាក្សីបីនាក់ក្នុងមួយ៖ ទឹកលោហិតនិងព្រះវិញ្ញាណ ”[យ៉ូហាន 5 : 8 ទំ] នៅក្នុងទឹក និងឈាម យើងមានទីបន្ទាល់អំពី ការសម្អាត និងការប្រោសលោះ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណ ដែលជាសាក្សីបឋម ធ្វើឱ្យ យើងប្រាកដអំពីទីបន្ទាល់បែបនេះ ។ អាថ៌កំបាំងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យ យើងឃើញនៅក្នុងឈើឆ្កាងរបស់ព្រះត្រីសូ នៅពេលដែលទឹក និងឈាមហូរមក ផ្នែកដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន ១៩:៣៤] ។ ដោយហេតុផលនេះ Augustine បានហៅវាថាជាប្រភពនៃសាក្រាម៉ង់របស់យើង ។ “គ្មានការ ងឿងឆ្ងល់ទេថា ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណក៏បង្ហាញខ្លួនវាបន្ថែមទៀតនៅទីនេះ ប្រសិនបើអ្នកប្រៀបធៀបពេលមួយជាមួយនឹងពេលមួយទៀត ។ សម្រាប់រឿង នោះទាក់ទងនឹងសិរីល្អនៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះត្រីសូ ដូចដែលយើង សន្និដ្ឋានពីវត្តជាច្រើនដ៏ល្អ ហើយជាពិសេសពីជំពូកទីប្រាំពីរនៃ យ៉ូហាន [យ៉ូ ហាន ៧: ៨-៩ , ៣៨-៣៩] ក្នុងន័យនេះ យើងគួរតែយល់អំពីសេចក្តីថ្លែង ការណ៍របស់ប៉ុល៖ នៅក្រោមក្រិត្យវិន័យគឺជាស្រមោល ក្នុងព្រះត្រីសូ ជារូប កាយ [កូឡូ. ២:១៧] វាមិនមែនជាបំណងរបស់គាត់ដើម្បី ដកហូតនូវឥទ្ធិពល នៃទីបន្ទាល់នៃព្រះគុណ ដែលព្រះមានព្រះហឫទ័យតាំងយូរយារណាស់មកហើយ ដើម្បីបង្ហាញអង្គទ្រង់ដោយសច្ចៈចំពោះបុព្វបុរស ដូចដែលទ្រង់បានធ្វើចំពោះ យើងសព្វថ្ងៃនេះ ក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីជប់លៀងដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ផ្តល់ ឱ្យយើង ថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចគិតថាវាចម្លែកនោះទេ ។ ពិធីនៃច្បាប់ត្រូវបាន លុបចោលដោយការយាងមករបស់ព្រះត្រីសូ ។

23. ភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពមិនដូចគ្នានៃការប្រសិទ្ធពរចាស់ និងថ្មី

ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែបដិសេធទាំងស្រុងថា Scholastic dogma (ប៉ះលើវាផងដែរ ក្នុងការឆ្លងកាត់) ដែលកត់សម្គាល់ភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងសាក្រាម៉ង់នៃច្បាប់ ចាស់និងថ្មី ដូចជាប្រសិនបើអតីតពីមុនតែប៉ុណ្ណោះ ។ ជាស្រមោលព្រះគុណ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ ក្រោយមកទៀត ផ្តល់ឱ្យវាដូចការពិតបច្ចុប្បន្ន ។ ពិត ប្រាកដណាស់ សាក្រាម៉ង់បាននិយាយយ៉ាងច្បាស់អំពីអតីតកាលដូចអ្នកក្រោយ នៅ ពេលដែលគាត់បង្រៀនថា ឪពុកបានបរិភោគអាហារខាងវិញ្ញាណដូចគ្នានឹងយើង ហើយពន្យល់អំពីអាហារនោះថាជាព្រះគ្រីស្ទ [១កូរិនថូស ១០:៣] ។ តើ នរណាហ៊ានចាត់ទុកជាសញ្ញាទេដែលបង្ហាញពីការរួមរស់របស់ព្រះគ្រីស្ទដល់ជន ជាតិយូដា? ហើយលក្ខណៈនៃករណីដែលប៉ុលនៅទីនោះដោះស្រាយយ៉ាងច្បាស់ នៅខាងយើង ។ ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សណាម្នាក់ពីងផ្អែកលើចំណេះដឹងដ៏ខ្វះខាត នៃព្រះគ្រីស្ទ លើចំណងជើងទទេ និងសញ្ញាខាងក្រៅនៃគ្រីស្ទសាសនា "គួរតែ ហ៊ានមើលងាយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ប៉ុលបង្ហាញគំរូនៃភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះដែល នឹងត្រូវឃើញនៅក្នុងសាសន៍យូដា ដើម្បីឱ្យយើងដឹង ។ ការដាក់ទណ្ឌកម្មដូច គ្នាដែលពួកគេបានរងការគំរាមកំហែងដល់យើងប្រសិនបើយើងលះបង់ខ្លួនយើង ទៅនឹងអំពើអាក្រក់ដូចគ្នាឥឡូវនេះថាការប្រៀបធៀបគួរតែសមរម្យវាចាំបាច់ សម្រាប់គាត់ដើម្បីបង្ហាញថាមិនមានវិសមភាពរវាងយើងនិងពួកគេនៅក្នុងគុណ សម្បត្តិដែលគាត់ ហាមយើងមិនឲ្យអួតក្លែងក្លាយ ហេតុដូច្នេះហើយបានជា ទ្រង់ធ្វើឲ្យពួកគេស្មើនឹងយើងក្នុងសាក្រាម៉ង់ ហើយទ្រង់មិនទុកយើងចោលឯក សិទ្ធិដែលអាចធ្វើឲ្យព្រលឹងសង្ឃឹមថានឹងរួចពីទោសទណ្ឌឡើយ ហើយក៏មិនមាន ច្បាប់សម្រាប់យើងឲ្យចាត់ទុកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើងច្រើនជាងគុណលក្ខ

ណៈដែលទ្រង់បានទទួលនៅកន្លែងនោះដែរ ។ ដើម្បីកាត់ស្បែក នៅពេលដែល
 ទ្រង់ហៅវាថាជាត្រានៃសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ [រ៉ូម 4:11] ដូច្នេះ អ្វីក៏
 ដោយដែលត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងសព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុងគម្ពីរសាក្រាម៉ង់ នោះ
 សាសន៍យូដាពីបុរាណបានទទួលដោយពួកគេផ្ទាល់ ពោលគឺព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹង
 ទ្រង់ខាងវិញ្ញាណ ។ ទ្រព្យសម្បត្តិ ។ ពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមានអំណាចដូច
 គ្នានៅក្នុងសាក្រាម៉ង់របស់ពួកគេដូចគ្នានឹងយើងនៅក្នុងយើងដែរ ។ ទាំងនេះ
 គឺជាផ្សារភ្ជាប់នៃឆន្ទៈដ៏ទេវភាពចំពោះពួកគេ ដោយរកមើលការសង្គ្រោះដ៏អស់
 កល្បជានិច្ច ។ ប្រសិនបើគូប្រជែងរបស់យើងជាអ្នកបកប្រែដ៏ប៉ិនប្រសប់នៃ
 សំបុត្រទៅជនជាតិហេព្រើរ ពួកគេនឹងមិនត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតឡើយ ។
 ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេអាននៅទីនោះថា អំពើបាបមិនត្រូវបានលុបចោល
 ដោយពិធីនៃក្រិក្សរីន័យទេ ពិតប្រាកដណាស់ថាស្រមោលពីបុរាណមិនមានសារៈ
 សំខាន់សម្រាប់ភាពសុចរិតទេ [ហេព្រើរ 10 : 1] ដោយមើលទៅការ
 ប្រៀបធៀបដែលបានពិភាក្សានៅទីនោះ ខណៈដែលយល់ចំណុចមួយនេះថា
 ច្បាប់របស់ខ្លួនមិនបានចំណេញដល់អ្នករក្សាទេ ពួកគេគ្រាន់តែស្មានថាពិធីនោះ
 ជារូបដែលគ្មានការពិត ។ ប៉ុន្តែបំណងរបស់សាវ័កគឺដើម្បីកាត់បន្ថយ ច្បាប់
 ពិធីទៅការលំបាកទាំងអស់គឺជាអ្វីដែលត្រូវបានពិភាក្សានៅក្នុងជំពូកជាច្រើននៃ
 សំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិហេព្រើរ ដែលថាឈាមរបស់សត្វមិនទាក់ទងនឹង
 មនសិការ [ហេព្រើរ ៩:១២] ; ថា ក្រិក្សរីន័យ មាន ស្រមោល នៃ ពរ
 ជ័យ នាពេល អនាគត មិនមែន ជារូបភាពនៃវត្ថុនោះទេ [ហេព្រើរ ៩:៤-៥;
 ១០:១] ; ថាអ្នកថ្វាយបង្គំមិនបានទទួលអ្វីដែលល្អឥតខ្ចោះពីពិធីម៉ូសេ [ហេព្រើរ
 ៧:១៩:៩:៩ ; ១០:១] ; និងដូច ។ ខ្ញុំនិយាយឡើងវិញនូវអ្វីដែលខ្ញុំបានប៉ះ

រួចហើយនៅលើ ថាប៉ុលមិនធ្វើឱ្យពិធីនេះស្រមោលដោយសារតែពួកគេមិនមាន
ការពិតប៉ុន្តែដោយសារតែការបំពេញរបស់ពួកគេដូច្នេះដើម្បីនិយាយដូច្នេះបាន
ប្រារព្ធឡើងនៅក្នុងភាពស្រពេចស្រពិលរហូតដល់ការលេចចេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។
បន្ទាប់មកខ្ញុំនិយាយថានេះត្រូវតែយល់ថាមិនមែនជាប្រសិទ្ធិភាពនោះទេប៉ុន្តែជា
របៀបនៃសញ្ញា ។ ដរាបណាព្រះគ្រីស្ទបានសម្តែងនៅក្នុងសាច់ឈាមទីសំគាល់
ទាំងអស់បានបង្ហាញពីគាត់ហាក់ដូចជាអវត្តមាន ទោះជាគាត់អាចបង្ហាញវត្តមាន
របស់ព្រះចេស្ដានិងខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ក្នុងចំណោមអ្នកជឿក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែយើងគួរ
កត់សម្គាល់ជាពិសេសថា ក្នុងវត្តទាំងអស់នេះ ប៉ុលមិនមែននិយាយដោយ
សាមញ្ញទេ ប៉ុន្តែដោយការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ។ ដោយសារគាត់មានជម្លោះ
ជាមួយសាវ័កក្លែងក្លាយដែលប្រាថ្នាឱ្យគោរពបូជាក្នុងពិធីតែម្នាក់ឯងដោយមិនគិត
ពីព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីបដិសេធពួកគេ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយដើម្បីចាត់ទុកតម្លៃនៃពិធី
ដែលមានចំពោះខ្លួនគេប៉ុណ្ណោះ ។ អ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅកាន់សាសន៍ហេព្រើរក៏
បានស្វែងរកការបញ្ចប់នេះដែរ ។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងចងចាំថា នៅទីនេះការ
ពិភាក្សាមិនមែននិយាយអំពីពិធីដែលធ្វើឡើងក្នុងន័យពិត និងធម្មជាតិរបស់ពួក
គេនោះទេ ប៉ុន្តែបានបង្ហូរច្រង់ទ្រាយទៅជាការបកស្រាយមិនពិត និងខុសឆ្គង
។ មិនមែនអំពីការប្រើច្បាប់របស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែការបំពានអបិយជំនឿរបស់
ពួកគេ ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលគួរឲ្យឆ្ងល់នោះ ប្រសិនបើលុយកាក់ដែលត្រូវកាត់
ចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានដកចេញពីកម្លាំងទាំងអស់! ព្រោះនៅពេលដែលវត្ថុ
ដែលមានសញ្ញាត្រូវបានដកចេញ អ្វីៗទាំងអស់ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទីសំគាល់
នោះនឹងលែងទៅជាអ្វីវិញ ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់ត្រូវ
ដោះស្រាយជាមួយនឹងពួកអ្នកដែលគិតតែពីនំម៉ាណា ក្រៅពីអាហារសម្រាប់ក្រពះ

នោះទ្រង់នឹងរៀបចំសុន្ទរកថារបស់ទ្រង់ទៅនឹងគំនិតអាក្រក់របស់ពួកគេ ហើយ ទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់ដែលចិញ្ចឹមព្រលឹងដល់សេចក្តីសង្ឃឹមនៃអមតៈ ទ្រង់ចែក ចាយអាហារប្រសើរជាង [យ៉ូហាន 6:២៧] ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកត្រូវការ ចម្លើយកាន់តែច្បាស់ចំពោះការជំទាស់ នោះបញ្ហាទាំងអស់នឹងមកដល់ ៖ ដំបូង រាល់ពិធីដ៏អធិកអធមដែលមាននៅក្នុងក្រិក្សរីនីយ៍របស់លោកម៉ូសេ លុះត្រាតែវា ត្រូវបានដឹកនាំទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជាឃ្លាំងដ៏ខ្លី និងគ្មានតម្លៃ ទីពីរពួកគេ បានមើលទៅព្រះគ្រីស្ទក្នុងរបៀបដែលពេលដែលទ្រង់ បានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុង សាច់ឈាមនោះពួកគេបានសម្រេចនូវការ សម្រេច របស់ពួកគេជាចុងក្រោយ វាជាការសមគួរដែលពួកគេត្រូវបានបិទទ្វារដោយការយាងមករបស់គាត់ ដូចជា ស្រមោលបាត់នៅក្នុងពន្លឺដ៏ច្បាស់នៃព្រះអាទិត្យ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារខ្ញុំពន្យារ ការពិភាក្សាបន្ថែមទៀតអំពីបញ្ហានេះទៅកន្លែងដែលខ្ញុំមានគម្រោងប្រៀបធៀប ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាមួយនឹងការកាត់ស្បែកឥឡូវនេះខ្ញុំសូមលើកយកឃ្លាំងនេះមក និយាយដោយសង្ខេបប៉ុណ្ណោះ ។

24. ភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពខុសគ្នា: ភាពខុសគ្នារបស់ Augustine

ប្រហែលជាការសរសើរមិនដាច់ពីមាត់នៃសាក្រាម៉ង់ដែលត្រូវបានអាននៅក្នុង អ្នកនិពន្ធបុរាណទាក់ទងនឹងសញ្ញារបស់យើងបានបញ្ឆោតពួកសូហ្វីសដ៏កំសត់ទាំង នេះ ។ នេះជាការថ្លែងរបស់ Augustine ថា ៖ « សាក្រាម៉ង់នៃច្បាប់ចាស់ បានសន្យាចំពោះព្រះអង្គសង្គ្រោះតែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែយើងបានផ្តល់សេចក្តីស ង្គ្រោះ» ។ ដោយមិនបានកត់សម្គាល់ថាការនិយាយទាំងនេះនិងស្រដៀងគ្នានេះ ត្រូវបានបំផ្លើសនោះទេ ពួកគេក៏បានបោះពុម្ពនូវការនិយាយបំផ្លើសរបស់ពួកគេ ដែរ ប៉ុន្តែក្នុងន័យទាំងស្រុង ។ ខុសពីសំណេររបស់បុព្វបុរស ។ សម្រាប់

Augustine មានន័យដូចគ្នានឹងការសរសេរនៅកន្លែងផ្សេងដែរ ៖ «សាក្រាម៉ង់នៃក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេបានទាយទុកជាមុនអំពីព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែពាក្យរបស់យើងប្រាប់អំពីព្រះគ្រីស្ទ» ។ ដូចជាគាត់បាននិយាយថា ៖ «អ្នកទាំងនោះតំណាងគាត់នៅពេលដែលគាត់កំពុងរង់ចាំ ប៉ុន្តែយើងបង្ហាញគាត់ដូចជាអ្នកដែលបានមកហើយ» ។ ចង្អុលទៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ៖ «ក្រឹត្យវិន័យ និងព្យាករណ៍មានសាក្រាម៉ង់ដែលប្រាប់ពីរឿងមួយនឹងមកដល់ ប៉ុន្តែសាក្រាម៉ង់នៃពេលវេលារបស់យើងបញ្ជាក់ថាអ្វីដែលពីមុនបានប្រកាសថាជាព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគតបានមកដល់ហើយ» ។ ប្រសិទ្ធភាពដែលគាត់ពន្យល់នៅក្នុងកន្លែងជាច្រើនដូចពេលដែលគាត់ និយាយថាសាក្រាម៉ង់របស់សាសន៍យូដាមានភាពខុសគ្នានៅក្នុងទី សំគាល់ របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែមានភាពស្មើគ្នាក្នុងន័យនេះ ខុសគ្នានៅក្នុងរូបរាងដែលអាចមើលឃើញ ប៉ុន្តែស្មើគ្នានៅក្នុងអំណាចខាងវិញ្ញាណ ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ «ក្នុងទីសំគាល់ផ្សេងគ្នាមានជំនឿដូចគ្នា វាក៏ដូចគ្នានឹងទីសំគាល់ផ្សេងគ្នាដែរ ព្រោះពាក្យផ្សេងៗគ្នាព្រោះពាក្យផ្លាស់ប្តូរសំឡេងពីពេលមួយទៅពេលមួយ ហើយពាក្យមិនមែនជាទីសំគាល់នោះទេ ។ ពិសា តែមិនមែនរូបកាយតែមួយ ដូចយើងទេ សូមមើល របៀបដែលសេចក្តីជំនឿសំខាន់ ខណៈពេលដែលទីសំគាល់ផ្លាស់ប្តូរ ជាមួយនឹងពួកគេ ព្រះគ្រីស្ទជាថ្មដា [១កូរិនថូស 10 : 4] សម្រាប់ពួកយើង ព្រះគ្រីស្ទគឺជារបស់ដែលដាក់នៅលើអាសនៈ ។ ពួកគេបានផឹកជាសាក្រាម៉ង់ដ៏អស្ចារ្យ ជាទឹកដែលហូរចេញពីថ្ម ចូរជាមនុស្សល្ងើល្មើសពីអ្វីដែលយើងផឹក ប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកមើលរូបរាងដែលអាចមើលឃើញ ពួកគេបានផឹកអ្វីផ្សេង បើអ្នកមើលពីអត្ថន័យខាងក្នុង ពួកគេផឹកភេសជ្ជៈខាងវិញ្ញាណដូចគ្នា វត្ថុមួយទៀត ៖ " នៅក្នុងអាថ៌

កំបាំង ពួកគេមានអាហារ និងភេសជ្ជៈដូចគ្នាជាមួយយើង ប៉ុន្តែនៅក្នុងសញ្ញាសម្គាល់ មិនមែននៅក្នុងរូបរាងទេ ។

ពួកគេនៅក្នុងថ្មត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងនៅក្នុងសាច់ឈាម ។ "60 1303 ប៉ុន្តែចំពោះរឿងនេះ យើងក៏ទទួលស្គាល់នូវភាពខុសប្លែកគ្នាខ្លះដែរ "សម្រាប់ទាំងពីរបញ្ជាក់ថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ និងព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រទានមកយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែរបស់យើងគឺច្បាស់ជាង និងភ្លឺជាង ។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទាំងពីរត្រូវបានបង្ហាញចេញ , 61 ប៉ុន្តែនៅក្នុងរបស់យើងកាន់តែសម្បូរបែប និងពេញលេញ ពោលគឺស្របតាមភាពខុសគ្នារវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលយើងបានពិភាក្សាខាងលើ ហើយនេះគឺជាអ្វីដែល Augustine ដូចគ្នាមានន័យ (ដែលយើងដកស្រង់ជាញឹកញាប់ថាជាសាក្សីដ៏ល្អបំផុត និងគួរឱ្យទុកចិត្តបំផុតនៃទាំងអស់គ្នា ។ បុរាណកាល) ក្នុងការបង្រៀនថា នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបើកសម្តែង ពិធីសាក្រាម៉ង់ត្រូវបានបង្កើតឡើង មានចំនួនតិចជាង មានភាពអស្ចារ្យក្នុងអត្ថន័យ កាន់តែអស្ចារ្យនៅក្នុងអំណាច ។ 62 ជាការល្អដែលអ្នកអានរបស់យើងបានយល់យ៉ាងខ្លីអំពីរឿងនេះផងដែរ: អ្វីក៏ដោយដែលពួកសុភីសបានសុបិនអំពី opus operatum⁶³ មិនត្រឹមតែមិនពិតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយពីធម្មជាតិនៃសាក្រាម៉ង់ដែលព្រះបានបង្កើតដូច្នេះថា អ្នកជឿ ជនក្រីក្រ និងដកហូតទំនិញទាំងអស់មិនគួរយកអ្វីមកឱ្យវាទេ ក្រៅពីការសុំទាន ។ ថានៅក្នុងការទទួលសាក្រាម៉ង់អ្នកជឿមិនធ្វើអ្វីដើម្បីទទួលបានការសរសើរទេហើយថាសូម្បីតែនៅក្នុងទង្វើនេះ (ដែលនៅលើផ្នែករបស់ពួកគេគ្រាន់តែជាអកម្ម) គ្មានការងារណាមួយអាចត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ពួកគេ ។

ជំពូកទី XV

“ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ”

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការលាងទោសដល់នៃការចូលរួមរបស់យើងនៅ ក្នុងការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងនៅក្នុងព្រះសច្ចារបស់ ទ្រង់ផងដែរ, 1-6)

1. អត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជាសញ្ញានៃការចាប់ផ្តើម ដោយយើងបានទទួល ចូលទៅ ក្នុងសង្គមនៃក្រុមជំនុំ ដើម្បីឱ្យយើងបានបញ្ចូលក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងអាចត្រូវ បានគោរពបញ្ចូលក្នុងចំណោមកូនរបស់ព្រះ ។ ឥឡូវនេះ « បុណ្យជ្រមុជទឹក ត្រូវបានប្រទានមកយើងដោយព្រះសម្រាប់ចុងបញ្ចប់ទាំងនេះ » (ដែលខ្ញុំបាន បង្រៀនឲ្យក្លាយជាអ្នករាល់គ្នាទូទៅចំពោះការប្រសិទ្ធពរទាំងអស់) : ទីមួយ ដើម្បីបម្រើសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅចំពោះទ្រង់ ; ទីពីរ ដើម្បីបម្រើការ សារភាពរបស់យើងចំពោះមុខបុរស ។ យើងនឹងចាត់ចែងតាមលំដាប់ដោយ ហេតុផលសម្រាប់ទិដ្ឋភាពនីមួយៗនៃស្ថាប័នរបស់ខ្លួន ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនាំ មកនូវសេចក្តីជំនឿរបស់យើងបីយ៉ាង ដែលយើងត្រូវដោះស្រាយជាលក្ខណៈបុគ្គ ល ។ រឿងដំបូងដែលព្រះអម្ចាស់កំណត់សម្រាប់យើងគឺថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជ ទឹកគួរតែជាសញ្ញាសម្គាល់ និងជាភស្តុតាងនៃការសម្អាតរបស់យើង ; ឬ (ប្រសើរជាងដើម្បីពន្យល់ពីអ្វីដែលខ្ញុំមានន័យ) វាដូចជាឯកសារបិទជិតដើម្បី បញ្ជាក់ដល់យើងថា អំពើបាបរបស់យើងទាំងអស់ត្រូវបានលុបចោល លុបចោល និងលុបចោល ដែលពួកគេមិនអាចមករកទ្រង់ ត្រូវបានគេចងចាំ ឬចោទ

ប្រកាន់មកលើយើង ។ ដ្បិតទ្រង់សព្វព្រះទ័យឲ្យអស់អ្នកដែលជឿទទួលបុណ្យ ជ្រមុជទឹកសម្រាប់ការផ្តាច់បាប [ម៉ាថាយ ២៨:១៩] ។ ដូច្នេះហើយ អស់អ្នកដែលបានចាត់ទុកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកថាគ្មានអ្វីក្រៅពីសញ្ញាសម្គាល់ និង សញ្ញាសម្គាល់ដែលយើងសារភាពសាសនារបស់យើងនៅចំពោះមុខមនុស្ស ដូច ជាទាហានដែលកាន់សញ្ញានៃមេបញ្ជាការរបស់ពួកគេជាសញ្ញាសម្គាល់នៃសាសនា របស់ពួកគេ មិនបានថ្លឹងថ្លែងពីអ្វីដែលជាចំណុចសំខាន់នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះទេ ។ វាគឺជាការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយការសន្យានេះថា ៖ «អ្នក ណាដែលជឿ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក អ្នកនោះនឹងបានសង្គ្រោះ» [ម៉ាកុស ១៦:១៦] ។

2. ព្រះគុណមិនមែននៅក្នុងទឹកដោយគ្មានព្រះបន្ទូល

ក្នុងន័យនេះយើងត្រូវយល់ពីអ្វីដែលប៉ុលបានសរសេរថាៈ ថាក្រុមជំនុំ "ត្រូវបាន ញែកជាបរិសុទ្ធ" ដោយព្រះគ្រីស្ទកូនក្រមុំនិង "បានសម្អាតដោយការលាងទឹក នៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃជីវិត ។ [អេភ ៥:២៦] ។ ហើយវត្ថុមួយទៀត ៖ « ទ្រង់បានសង្គ្រោះយើង ... ដោយគុណធម៌នៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ តាម រយៈការលាងនៃការបង្កើតឡើងវិញ និងការកើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ » ។ ហើយដោយពេត្រុស ៖ « ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ... សង្គ្រោះ យើង » [ពេត្រុសទី១ ៣:២១]សម្រាប់ប៉ុល មិនមែនមានន័យថា មានន័យថា ការសម្អាត និងការសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសម្រេចដោយទឹក ឬថាទឹកនោះ មាននៅក្នុងខ្លួនវាផ្ទាល់ដើម្បីសម្អាត បង្កើតឡើងវិញ និងជាថ្មី . ហើយ ក៏មិនមែនជាបុព្វហេតុនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែរ ប៉ុន្តែមានតែនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់នេះ ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានទទួលចំណេះដឹង និងភាពប្រាកដប្រជាដ៏អំណោយបែប

នេះ ។ នេះជាពាក្យដែលខ្លួនគេពន្យល់ច្បាស់ល្អម ។ ដ្បិតប៉ុលបានចូលរួមជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលនៃជីវិត និងបុណ្យជ្រមុជទឹក ដូចជាគាត់បានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «តាមរយៈដំណឹងល្អ សារនៃការសម្អាត និងការញែកជាបរិសុទ្ធរបស់យើងត្រូវបាននាំមកជូនយើង ; តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះ សារត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយ ។ « ហើយពេត្រុសបន្ថែមភ្លាមៗថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនេះមិនមែនជាការដកយកភាពខ្វះចេញពីសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែជាសតិសម្បជញ្ញៈដ៏ល្អនៅចំពោះព្រះ [ពេត្រុសទី 1 3:21] ដែលកើតចេញពីសេចក្តីជំនឿ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសន្យាថាយើងគ្មានការបន្ទុកក្រៅពីការបោះព្រំនៃព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ ឈាម ដែលត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយទឹក ពីភាពស្រដៀងទៅនឹងការលាងសំអាត និងការលាង ។ ដូច្នេះ តើអ្នកណាអាចនិយាយថា យើងត្រូវបានសម្អាតដោយទឹកនេះ ដែលបញ្ជាក់ដោយប្រាកដថាលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាផ្កាភ្លើងពិត និងតែមួយគត់របស់យើង ? ដើម្បីបដិសេធការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯងរបស់អ្នកដែលសន្មតថាអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងជាអំណាចនៃទឹកអាចត្រូវបានស្វែងរកក្នុងអត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយខ្លួនឯងដែលទាញយើងឱ្យឆ្ងាយមិនត្រឹមតែពីធាតុដែលមើលឃើញដែលជួបនឹងភ្នែករបស់យើង ប៉ុន្តែទៅប៉ុន្តែវាមកពីមធ្យោបាយផ្សេងទៀតដែលវាទាញយើងទៅឆ្ងាយ ។ អាចដាក់ចិត្តរបស់យើងលើព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់

3. និមិត្តសញ្ញានៃការសំអាតពេញមួយជីវិត!

ក្រោយ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវតែស្វែងរកមធ្យោបាយដោះស្រាយថ្មីនៃការលុបចោលនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ផ្សេងទៀត ដូចជាប្រសិនបើកម្លាំងរបស់អតីតត្រូវបានចំណាយ ។ "នៅដើមដំបូង កំហុសនេះបានធ្វើឱ្យមនុស្សមួយចំនួន

បដិសេធការចាប់ផ្ដើមដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក លុះត្រាតែនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ បំផុតនៃជីវិត និងពេលដកដង្ហើមចុងក្រោយរបស់ពួកគេ ដូច្នេះពួកគេអាចទទួល បានការលើកលែងទោសពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែដឹងថា នៅពេលណាដែលយើងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះយើងត្រូវបានគេលាងជម្រះ និងសម្អាតអស់មួយជីវិតរបស់យើងម្ដង ។ ដើម្បីឱ្យយើងប្រាកដ និងជឿជាក់ ជានិច្ចចំពោះការអភ័យទោសពីអំពើបាប ។ ត្បិតថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក គ្រប់គ្រង តែម្ដងគត់ ហាក់ដូចជាបានកន្លងផុតទៅហើយ ប៉ុន្តែវានៅតែមិនត្រូវបានបំផ្លាញ ដោយអំពើបាបជាបន្តបន្ទាប់ ។ សម្រាប់ភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់ ឱ្យយើងនៅក្នុងវា ភាពបរិសុទ្ធដែលមិនធ្លាប់មាន វាស្មោកគ្រោកដោយគ្មាន កន្លែងណាឡើយ ប៉ុន្តែបានកប់ ហើយសម្អាតរាល់ភាពសៅហ្មងរបស់យើង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពីការពិតនេះ យើងមិនគួរឈប់សម្រាកដើម្បីធ្វើបាបនៅពេល អនាគតទេ ព្រោះនេះមិនបានបង្រៀនយើងឲ្យក្លាហានខ្លាំងនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅ វិញ គោលលទ្ធិនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់តែមនុស្សមានបាបដែលថ្ងៃ នៀយ ហត់ និងសង្កត់សង្កិនដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីពួកគេអាចមាន អ្វីមួយដើម្បីលើកពួកគេឡើង ហើយលូងលោមពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យធ្លាក់ទៅក្នុង ភាពច្របូកច្របល់ និងភាពអស់សង្ឃឹម ។ ប៉ុន្តែមានប្រសាសន៍ដូច្នេះថា ៖ « ព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវធ្វើជាអ្នកដកខ្លួនចេញសម្រាប់ការអភ័យទោសពីអំពើបាបពី អតីតកាល » [រ៉ូម ៣:២៥] ។ ដោយសារនេះប៉ុន្តែ មិនបដិសេធថាយើង ទទួលបានក្នុងព្រះគ្រីស្ទឥតឈប់ឈរ និង មិន ឈប់អត់ទោសពីអំពើបាបរហូត ដល់ស្លាប់ ប៉ុន្តែ ទ្រង់បញ្ជាក់ថាព្រះបិតាបានប្រទានដល់តែមនុស្សមានបាបក្រី ក្រប៉ុណ្ណោះ ដែលបានរងរបួសដោយសញ្ញានៃសតិសម្បជញ្ញៈ ទ្រង់ដកដង្ហើមធំ

ឲ្យត្រូវពេទ្យ ។ ដល់ពួកគេ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះត្រូវបានផ្តល់ជូន ។ អស់អ្នកដែលរំលងផ្អែកលើនិទណ្ឌភាព ដេញតាមឱកាស និងអនុញ្ញាតឲ្យប្រព្រឹត្ត អំពើបាប នោះមិនធ្វើអ្វីក្រៅពីសេចក្តីក្រោធ និងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះឡើយ ។

4. ទំនាក់ទំនងពិតនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការប្រែចិត្ត

ទិដ្ឋភាពមួយទៀត ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថាត្រូវបានទទួលយ៉ាងទូលំទូលាយថា ដោយសារអត្ថប្រយោជន៍នៃការប្រែចិត្ត និងពិតនេះដែលយើងទទួលបានបន្ទាប់ពី ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ការអភ័យទោសដែលនៅក្នុងការបង្កើតឡើងវិញដំបូងរបស់ យើងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកតែម្នាក់ឯង ។ ប៉ុន្តែអ្នក ដែលបង្កើតគំនិតនេះខុសដោយការមិនដឹងថាអំណាចនៃកូនសោដែលពួកគេ និយាយ ដូច្នេះអាស្រ័យលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលវាមិនគួរត្រូវបានកាត់ចេញពី វាដោយមធ្យោបាយណាឡើយ ។ មនុស្សមានបាបទទួលបានការអត់ទោសដោយ កិច្ចបំរើរបស់ពួកជំនុំ នោះមិនមែនដោយគ្មានសេចក្តីអធិប្បាយពីដំណឹងល្អនោះ ទេ ។ ប៉ុន្តែអ្វីទៅជាធម្មជាតិនៃការអធិប្បាយនេះ? ថាយើងត្រូវបានសម្អាត អំពើបាបរបស់យើងដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តើអ្វីជាទីសំគាល់ និងទីបន្ទាល់នៃការលាង ប៉ុន្តែពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះ ? ដូច្នេះ យើង ឃើញថាការរំលាយចោលមានការយោងទៅលើបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ហើយ កំហុសនេះបានផ្តល់ឱ្យយើងនូវសាក្រាម៉ង់ប្រឌិតនៃ penance ។ ខ្ញុំបានប៉ះ លើ ចំណុចនេះពីមុនហើយខ្ញុំ នឹង បញ្ចប់ការពិភាក្សានៅកន្លែងត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែ កុំភ្លេចថាតើមនុស្សប្រុសដែលមកពីភាពក្រអឺតក្រទមនៃនិស្ស័យរបស់ពួកគេត្រូវ បានភ្ជាប់ដោយឥតឈប់ឈរចំពោះវត្ថុក្នុងរូង នោះក៏ក្បត់កំហុសនេះផងដែរ ដោយការពិតដែលថាពួកគេមិនពេញចិត្តនឹងការណែនាំដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះទេ ពួក

គេបានណែនាំជំនួយថ្មីដែលបង្កើតដោយខ្លួនឯង! "ដូចជាថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនមែនជាពិធីបុណ្យសាក្រាម៉ង់ទេ! ប៉ុន្តែប្រសិនបើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានសរសើរដល់យើងពេញមួយជីវិត អំណាចនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកក៏គួរតែពង្រីកដល់កម្រិតដូចគ្នាដែរ ។ នៅពេលណាដែលពួកគេមានបញ្ហាដោយចិត្តនៃកំហុសរបស់ពួកគេអាចផ្សេងព្រេងដើម្បីរំលឹកខ្លួនពួកគេអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេថាពួកគេអាចត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយធានានូវការសម្អាតតែមួយគត់និងជារៀងរហូតដែលយើងមាននៅក្នុងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

5. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការបញ្ចាំ និងការបន្តនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ "

ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកក៏នាំមកនូវអត្ថប្រយោជន៍មួយទៀតផងដែរ ព្រោះវាបង្ហាញយើងពីការប្រឌិតរបស់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងជីវិតថ្មីនៅក្នុងទ្រង់ ។ " កប់ជាមួយគាត់ទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ដើម្បីឲ្យយើងបានដើរក្នុងជីវិតថ្មី" [រ៉ូម ៦ : ៣-៤] តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ទ្រង់មិនត្រឹមតែដាស់តឿនយើងឲ្យដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាទ្រង់បានដាស់តឿនយើងទេ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដើម្បីសុគតតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់យើង ដោយគំរូនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយត្រូវបានដាស់តឿនដល់សេចក្តីសុចរិតដោយគំរូនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏កាន់នូវអ្វីដែលខ្ពស់ជាងនេះផងដែរ ពោលគឺ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើឱ្យយើងចែករំលែកនៅក្នុងការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ ។ ដើម្បីអោយយើងជាប់ក្នុងវា [រ៉ូម 6 : 5] ហើយដូចជាមែកឈើទាញសារធាតុ និងអាហារបំប៉នពីឫសទៅដែលវាត្រូវបានផ្សាំ ដូច្នេះអស់អ្នកដែលទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយជំនឿត្រឹមត្រូវពិតជាមានអារម្មណ៍ថាប្រសិទ្ធភាពនៃការងារនៃការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការស្លាប់សាច់ឈាម

របស់ពួកគេ រួមជាមួយនឹង t គាត់ធ្វើការអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់នៅ ក្នុងការរស់ឡើងវិញនៃព្រះវិញ្ញាណ [រ៉ូម ៦:៨] ។ ពីនេះ ប៉ូលយកឱកាស សម្រាប់អតីត: ប្រសិនបើយើងជាគ្រីស្ទាន យើងត្រូវស្លាប់ដើម្បីអំពើបាប ហើយ រស់ដើម្បីសុចរិត [រ៉ូម ៦:១១] ។ គាត់ប្រើអំណះអំណាងដូចគ្នានេះនៅកន្លែង មួយទៀត: យើងត្រូវបានគេកាត់ស្បែក ហើយដកបុរសចំណាស់ចេញ បន្ទាប់ពី យើងត្រូវបានគេបញ្ចុះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [កូឡ 2 : 11-12] ។ ហើយក្នុងន័យនេះ ក្នុងវគ្គដែលខ្ញុំបានដកស្រង់ពីមុន ទ្រង់បាន ហៅវាថា ការលាងនៃការបង្កើតឡើងវិញ និងនៃការកើតឡើងវិញ [ទីតុស 3 : 5] ដូច្នេះ ការលើកលែងទោសដោយឥតគិតថ្លៃពីអំពើបាប និងការកាត់ ទោសពីភាពត្រឹមត្រូវត្រូវបានសន្យាជាមុននឹងយើង ។ ហើយបន្ទាប់មកព្រះ គុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីធ្វើកំណែទម្រង់យើងទៅរកជីវិតថ្មី ។

6. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាសញ្ញានៃការរួបរួមរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ

ជាចុងក្រោយ សេចក្តីជំនឿរបស់យើងទទួលបានពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក អត្ថ ប្រយោជន៍នៃទីបន្ទាល់ដ៏ប្រាកដរបស់វាចំពោះយើងថា យើងមិនត្រឹមតែត្រូវបាន បញ្ចូលទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ និងជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការរួបរួមគ្នា ចំពោះព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ទើបយើងក្លាយជាអ្នកចែករំលែកនៅក្នុង ពរជ័យទាំង អស់របស់គាត់ ។ ដ្បិតទ្រង់បានឧទ្ទិស និងញែកបាបកម្មជាបរិសុទ្ធក្នុងរូបកាយ របស់ទ្រង់ [ម៉ាថាយ ៣:១៣] ដើម្បីឲ្យគាត់មានវា ។

រួមជាមួយនឹងពួកយើងជាចំណងជ័រីងមាំបំផុតនៃសហជីព និងសហសេរីកដែល គាត់បានកំណត់ដើម្បីបង្កើតជាមួយយើង ។ ដូច្នេះ ប៉ូលបញ្ជាក់ថាយើងជាកូន

របស់ព្រះពីការដែលយើងដាក់លើព្រះគ្រីស្ទក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [កាឡាទី៣: ២៦-២៧] ។ ដូច្នេះ យើងឃើញថា ការសម្រេចនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលសម្រាប់ហេតុផលនេះផងដែរ យើងហៅវត្ថុត្រឹមត្រូវនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ហេតុដូច្នេះ វាមិនចម្លែកទេដែលថាសាវ័កត្រូវបានរាយការណ៍ថាបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមទ្រង់ [កិច្ចការ ៨:១៦ ; ១៩ : ៥] ទោះបីជាពួកគេក៏ត្រូវបានគេលាក់ដើម្បីធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និងនៃព្រះវិញ្ញាណដែរ (ម៉ាថាយ ២៨:១៩) ដ្បិតអំណោយទានទាំងអស់របស់ព្រះដែលបានផ្ញើក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ តែមួយគត់ ប៉ុន្តែនេះមិនអាចធ្វើបានឡើយ ។ លុះត្រាតែអ្នកណាដែលធ្វើពិធីជ្រមុជក្នុងព្រះគ្រីស្ទមិនហៅព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និងព្រះវិញ្ញាណទេ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ពីព្រោះព្រះវរបិតាដ៏មេត្តាករុណារបស់យើង ដែលមានបំណងចង់ទទួលយើងទៅក្នុងព្រះគុណ ស្របតាមសេចក្តីសប្បុរសដ៏វិសេសវិសាលរបស់ទ្រង់ បានតាំងអ្នកសម្របសម្រួលនេះនៅក្នុងចំណោមពួកយើង ។ ដើម្បីទទួលបានការពេញចិត្តចំពោះយើងនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែយើងទទួលបានការបង្កើតឡើងវិញដោយការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ លុះត្រាតែយើងត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណ និងជាមួយធម្មជាតិថ្មីនិងខាងវិញ្ញាណ ។ សម្រាប់ហេតុផលនេះយើងទទួលបាននិងដូច្នេះដើម្បីនិយាយ យល់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុង ព្រះវរបិតាជាបុព្វហេតុ ក្នុងព្រះរាជបុត្រា និងដោយព្រះវិញ្ញាណ ឥទ្ធិពលនៃការបន្សុត និងការបង្កើតឡើងវិញរបស់យើង ។ ដូច្នេះ យ៉ូហានបានជ្រមុជទឹកដំបូង ដូច្នេះក្រោយមក ពួកសាវ័កបានធ្វើ "ដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃការប្រែចិត្ត ចំពោះការអត់

ទោសបាប" [ម៉ាថាយ ៣:៦; ១១; លូកា ៣:១៦; យ៉ូហាន ៣:២៣:៤:១] - មានន័យដោយពាក្យ « ការប្រែចិត្ត » ការកើតឡើងវិញបែបនេះ ; ហើយ ដោយ "ការអត់ទោសបាប" ការសម្អាត ។

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានមិនខុសពីសាវ័កទេ: អត្ថន័យរបស់វាពណ៌ងឱ្យ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងនិក្ខមន៍, 7-9)

7. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហាន និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគ្រីស្ទាន

តាមរយៈនេះ យើងក៏ត្រូវបានធានាថា កិច្ចបំរើរបស់យ៉ូហានគឺដូចគ្នាបេះបិទនៅ ពេលក្រោយ ។ ប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះសាវ័ក ។ សម្រាប់ដៃផ្សេងគ្នាដែលគ្រប់គ្រង ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនធ្វើឱ្យខុសគ្នា ; ប៉ុន្តែគោលលទ្ធិដូចគ្នាបង្ហាញថាវាជា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដូចគ្នា ។ យ៉ូហាន និងពួកសាវ័កបានយល់ព្រមលើគោល លទ្ធិតែមួយ ៖ ទាំងពីរបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដើម្បីប្រែចិត្ត ទាំងការអភ័យ ទោសពីអំពើបាប ទាំងនៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលការប្រែចិត្ត និងការ អភ័យទោសពីអំពើបាបបានមក ។ យ៉ូហានបានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះគ្រីស្ទ ជាកូនចៀមនៃព្រះ ដែលអំពើបាបរបស់លោកិយនឹងត្រូវដកចេញ [យ៉ូហាន ១: ២៩] ។ ក្នុងរឿងនេះ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យទ្រង់ជាថង់មួយដែលអាចទទួលយកបាន ចំពោះព្រះវរបិតា ហើយជាអ្នកធ្វើបាបនៃភាពសុចរិត និងជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តី សង្គ្រោះ ។ តើសាវ័កអាចបន្ថែមអ្វីដល់ការសារភាពនេះ? ដូច្នេះ កុំឲ្យអ្នក ណាពិបាកចិត្តនឹងការព្យាយាមរបស់អ្នកនិពន្ធសម័យបុរាណ ដើម្បីឲ្យរឿងមួយ ខុសពីរឿងមួយទៀតឡើយ ។ យើងមិនគួរឲ្យតម្លៃទៅលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួក គេ ក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យវារង្គោះរង្គើភាពជាក់លាក់នៃបទគម្ពីរនោះទេ ។

សម្រាប់អ្នកណាដែលចូលចិត្តស្តាប់ Chrysostom បដិសេធថាការអត់ទោសបាប ត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហាន "ជាជាងលូកអះអាង ផ្ទុយពីដែលយ៉ូហានបាទីស្ទបានអធិប្បាយពីការប្រែចិត្តដល់ការអត់ទោសបាប [លូកា 3: 3] ? ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកពីអំពើបាបរបស់យ៉ូហានត្រូវបានរំសាយ ចោលដោយក្តីសង្ឃឹម ប៉ុន្តែនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន លុបចោលតាមការពិត ។ ដោយសារអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អផ្ទៃទីបន្ទាល់យ៉ាង ច្បាស់ថាលោកយ៉ូហានបានសន្យាថានឹងអត់ទោសបាបនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក របស់គាត់ ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវតែចុះខ្សោយភាសានេះ នៅពេលដែលគ្មាន ការចាំបាច់បង្ខំយើង ។ ធ្វើដូច្នេះ? ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែស្វែងរក ភាពខុសគ្នារវាងពួកគេពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះគាត់នឹងមិនមានអ្វីខុសប្លែកពីអ្វី ដែលយ៉ូហានបាបបានកំណត់នៅក្នុងព្រះអង្គដែលនឹងយាងមកនោះទេ ប៉ុន្តែពួក សាវ័កដែលបានបង្ហាញអង្គទ្រង់រួចហើយ [លូកា ៣:១៦ កិច្ចការ ១៩ : ៤] ។

8. ភាពខុសគ្នានៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ មិនមែននៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

ការពិតដែលថាព្រះគុណដ៏បរិបូរនៃព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានចាក់ចេញចាប់តាំងពីការ រស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនបម្រើដល់ការបង្កើតពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដ៏សម្បូរ បែបនោះទេ ។ សម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែល សាវ័កដែលគ្រប់គ្រងក្នុង អំឡុងពេលកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅផែនដីត្រូវបានហៅថាទ្រង់ ។ ហើយក៏ប៉ុន្តែ មិនមានបរិបូរណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណជាងបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហាន ទេ ។ សូម្បីតែបន្ទាប់ពីការឡើងសោយរាជ្យរបស់ទ្រង់ ជនជាតិសាម៉ារី ទោះជាពួកគេបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ ក៏មិន ត្រូវបានប្រទានព្រះវិញ្ញាណធំជាងអ្នកជឿមុនៗដែរ ដរាបណាពេត្រុស និង យ៉ូ

ហានត្រូវបានចាត់ឱ្យទៅដាក់ដៃលើពួកគេ [កិច្ចការ ៨:១៤] ។ ខ្ញុំជឿថាអ្នក
 និពន្ធសម័យដើម នៅពេលដែលពួកគេនិយាយថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូ
 ហានគ្រាន់តែជាការរៀបចំសម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ
 ត្រូវបានគេបញ្ជាក់ដោយសារតែពួកគេអាចថា អ្នកដែលធ្លាប់បានទទួលបុណ្យ
 ជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហានម្តង បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើងវិញដោយប៉ូល [កិច្ច
 ការ១៩:៣ , ៦] ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេរង្វេងក្នុងរឿងនេះ នឹងត្រូវបានពន្យល់
 យ៉ាងច្បាស់លាស់នៅក្នុងកន្លែងសមរម្យ ។ «តើអ្វីទៅជាអត្ថន័យនៃពាក្យរបស់
 លោកយ៉ូហានដែលថាគាត់បានជ្រមុជទឹកដោយទឹក ប៉ុន្តែថាព្រះគ្រីស្ទនឹងយាង
 មកដើម្បីធ្វើពិធីជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងដោយភ្លើង [ម៉ាថាយ ៣:
 ១១; លូកា ៣:១៦] នេះអាចពន្យល់បានជាពីរបីម៉ាត់ យ៉ូហានមិនមានន័យថា
 ដើម្បីបែងចែកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមួយប្រភេទពីបុណ្យជ្រមុជទឹកមួយប្រភេទទៀត
 ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានប្រៀបធៀបបុគ្គលរបស់គាត់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ—ថាគាត់ជា
 អ្នកបម្រើទឹក ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយថាអំណាច
 នេះនឹងត្រូវបានប្រកាស

ដោយអព្វុតហេតុដែលអាចមើលឃើញនៅថ្ងៃដែលគាត់នឹងបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណបូល
 ទៅពួកសាវ័កនៅក្រោមអណ្តាតភ្លើង [កិច្ចការ 2: 3] ។ តើសាវ័កអាចអួត
 អំពីអ្វីលើសពីនេះ? ហើយអ្នកដែលធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃនេះយ៉ាងណា?
 ដ្បិតពួកគេគ្រាន់តែជាអ្នកបម្រើនៃទីសំគាល់ខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទជា
 អ្នកនិពន្ធនៃព្រះគុណខាងក្នុង ដូចអ្នកនិពន្ធបុរាណដូចគ្នានៅគ្រប់ទីកន្លែង
 បង្រៀន ហើយជាពិសេសគឺ Augustine ដែលនៅក្នុងជម្លោះជាមួយ

Donatists ពីងផ្អែកជាចម្បងលើអំណះអំណាងនេះ ៖ អ្នកណាអាចធ្វើពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹកព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯង ។

១. គំរូនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងសញ្ញាចាស់

ការណ៍ទាំងនេះដែលយើងបាននិយាយទាំងការបញ្ចុះសព និងការលាងត្រូវបាន ទុកជាមុខសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលនៅក្នុងដំណើររឿងនេះបាននិយាយ ដោយសារតែថា "បានបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុង ពពក និងក្នុងសមុទ្រ [I កូរិន ថូស ១០:២] ។ Mortification ត្រូវបានតំណាងឲ្យនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ បានសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ចេញពីអំណាចត្រួតត្រា និងទាសភាពដ៏យោធន៍ របស់ព្រះចៅផារ៉ោន ទ្រង់បានធ្វើផ្លូវសម្រាប់ពួកគេតាមសមុទ្រក្រហម [និក្ខមនំ ១៤:២១] ហើយបានលង់ទឹកស្លាប់ទាំងផារ៉ោនផ្ទាល់ និងកងទ័ពអេស៊ីប ដែល កំពុងតាមប្រមាញ់យ៉ាងក្តៅគគុក និងស្ទើរតែនៅពីក្រោយខ្នង [និក្ខមនំ ១៤: ២៦-២៨] ។ ដូចគ្នានេះដែរ លោកក៏សន្យានឹងយើងក្នុងពិធីជ្រមុជទឹក ហើយបង្ហាញយើងតាមទិសគាល់មួយថា យើងត្រូវបានគេនាំចេញដោយ ឫទ្ធានុភាពរបស់លោក ហើយរំដោះចេញពីទាសភាពនៅស្រុកអេស៊ីប នោះគឺពី ចំណងនៃអំពើបាប ។ ព្រះចៅផារ៉ោនរបស់យើង ពោលគឺអារក្សបានត្រូវលង់ ទឹកហើយ ទោះបីជាវាមិនឈប់ធ្វើទុក្ខ និងនឿយហត់ដល់យើងក៏ដោយ ។ ទោះជាជនជាតិអេស៊ីបមិនត្រូវបានគេបោះចូលទៅក្នុងជម្រៅនៃសមុទ្រទេ ប៉ុន្តែ គាត់បានទុកចោលនៅលើច្រាំង នៅតែធ្វើឱ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលភ័យខ្លាចដោយ រូបរាងដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់គាត់ ប៉ុន្តែមិនអាចធ្វើបាបពួកគេបានទេ ។ [១៤ : ៣០-៣១] ដូច្នេះ ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងនេះក៏នៅតែគំរាមកំហែង ធ្វើឲ្យ អាវុធរបស់គេមានក្លិនស្អុយ ប៉ុន្តែមិនអាចយកឈ្នះបានឡើយ ។ នៅក្នុងពពក

[លេវីន ៩:១៥; ១៣:២១] មាននិមិត្តរូបនៃការសម្អាត ។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានគ្របបាំងពួកគេដោយពពក ហើយផ្តល់ភាពត្រជាក់ដល់ពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេទន់ខ្សោយ ហើយស្រក់ទៅដោយកំដៅនៃព្រះអាទិត្យដែលគ្មានមេត្តាដូច្នេះយើងទទួលស្គាល់ថានៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវបានគ្របដណ្តប់និងការពារដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ថាភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះ ដែលពិតជាភ្លើងដែលមិនអាចទ្រាំបាន មិនគួរវាយប្រហារយើងឡើយ ។ ទោះបីជាអាថ៌កំបាំងនៅពេលនោះមានភាពស្រពិចស្រពិល និងដឹងដល់មនុស្សតិចតួចក៏ដោយក៏នៅតែមាន ពីព្រោះគ្មានវិធីណាផ្សេងទៀតដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះក្រៅពីព្រះគុណទាំងពីរនេះទេ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងដកយកនិមិត្តសញ្ញានៃបុព្វបុរសទាំងពីរពីបុរាណ ដែលទ្រង់បានយកធ្វើជារបស់គាត់ឡើយ ។ អ្នកស្នងមរតកយើងមិនមែនដោយពិធីនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលត្រូវបានដោះលែងពីអំពើបាបដើមនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារវា យើងបានសារភាពសេចក្តីជំនឿនៅចំពោះមុខមនុស្សជាតិ 10-13) ទៅ ។

10. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក អំពើបាបដើម និងសេចក្តីសុចរិតថ្មី

ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថាការបង្រៀនខុសប៉ុណ្ណា ដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយជាយូរមកហើយដោយអ្នកខ្លះ ហើយនៅតែបន្តដោយអ្នកផ្សេងទៀតថា តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវបានដោះលែង ហើយរួចផុតពីអំពើបាបដើម និងពីអំពើពុករលួយដែលបានមកពី អំនាមចូលទៅក្នុងកូនចៅរបស់គាត់ទាំងអស់; ហើយត្រូវបានស្តារឡើងវិញទៅក្នុងភាពសុចរិត និងភាពបរិសុទ្ធនៃធម្មជាតិដដែល ដែលអំនាមនឹងទទួលបាន ប្រសិនបើគាត់បានរក្សាភាពទៀងត្រង់ដូចដែលគាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដំបូង ។ ចំពោះគ្រូប្រភេទនេះមិនដែលយល់

ថាអ្វីជាអំពើបាបដើម អ្វីជាសេចក្តីសុចរិតដើម ឬអ្វីជាគុណនៃបុណ្យជ្រមុជទឹក
នោះទេ ។ ប៉ុន្តែ យើងបានប្រកែករួចហើយថា អំពើបាបដើម គឺជាភាព
ថោកទាប និងការពុករលួយនៃធម្មជាតិរបស់យើង ដែលដំបូងបង្អស់ ធ្វើឱ្យ
យើងទទួលខុសត្រូវចំពោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ បន្ទាប់មកក៏បង្កើតនូវអ្វីដែល
គម្ពីរហៅថា "ការប្រព្រឹត្តនៃសាច់ឈាម" [កាឡាទី ៥:១៩] ។ ដូច្នេះ
យើងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងពេញលេញនូវចំណុចទាំងពីរនេះ ។ នៅពេល
ដែលយើងត្រូវបានរងទុក្ខ និងពុករលួយនៅក្នុងគ្រប់ផ្នែកនៃធម្មជាតិរបស់យើង
យើងត្រូវបានថ្កោលទោសយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដោយសារអំពើពុករលួយបែបនេះតែ
ម្នាក់ឯង ហើយត្រូវបានកាត់ទោសនៅចំពោះព្រះ ដែលគ្មានអ្វីដែលអាចទទួល
យកបាន ក្រៅពីភាពសុចរិត ភាពគ្មានកំហុស និងភាពបរិសុទ្ធ ។ សូម្បីតែទារក
ក៏ត្រូវទទួលទោសពីផ្ទៃម្តាយដែរ ។ ទោះបីជាគេមិនទាន់បង្កើតផលនៃអំពើ
ទុច្ចរិតរបស់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏គេមានគ្រាប់ពូជនៅក្នុងខ្លួនដែរ ។ ពិតប្រាកដ
ណាស់ ធម្មជាតិទាំងមូលរបស់ពួកគេគឺជាគ្រាប់ពូជនៃអំពើបាប ។ ដូច្នេះ វា
មិនអាចមានតែស្អប់ និងស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះឡើយ ។ តាមរយៈពិធីបុណ្យ
ជ្រមុជទឹក អ្នកជឿត្រូវបានធានាថា ការថ្កោលទោសនេះត្រូវបានដកចេញ
ហើយដកចេញពីពួកគេ ចាប់តាំងពី (ដូចដែលបាននិយាយ) ព្រះអម្ចាស់បាន
សន្យានឹងយើងដោយសញ្ញានេះថា ការលើកលែងទោសពេញលេញ និងពេញ
លេញត្រូវបានធ្វើឡើង ទាំងកំហុសដែលគួរត្រូវបានចាត់ទុកចំពោះយើង ។
និងទោសដែលយើងត្រូវទទួលដោយសារតែមានទោស ។ ពួកគេក៏ប្រកាន់ខ្ជាប់
នូវសេចក្តីសុចរិតដែរ ប៉ុន្តែសេចក្តីសុចរិតដូចជាវាស្រ្តនៃព្រះអាចទទួលបាននៅ

ក្នុងជីវិតនេះ ពោលគឺតាមរយៈការសន្មត់តែប៉ុណ្ណោះ ចាប់តាំងពីព្រះអម្ចាស់នៃ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ចាត់ទុកពួកគេថាសុចរិត និងគ្មានទោស ។

11. យើងត្រូវតែខិតខំដើម្បីយកឈ្នះលើអំពើបាបដែលជាប់លាប់ " "

"ចំណុចមួយទៀតគឺថា ភាពច្របូកច្របល់នេះមិនឈប់ឈរនៅក្នុងខ្លួនយើងឡើយ ប៉ុន្តែបន្តបង្កើតផលថ្មីជានិច្ច ពោលគឺអ្វីដែលយើងបានពិពណ៌នាពីមុនថាជា " កិច្ចការនៃសាច់ឈាម " [កាឡាទី ៥:១៩] ដូចជាចង្រ្កានដែលបញ្ចេញពន្លឺនិង ផ្កាភ្លើងឥតឈប់ឈរ ឬមានប្រភពទឹកចេញមកដោយឥតឈប់ឈរ ។ ព្រោះ តណ្ហាមិនរលត់ឡើយ ហើយរលត់ទៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស លុះត្រាតែរួចពីសេចក្តីស្លាប់ ចេញពីកាយនៃសេចក្តីស្លាប់ទៅ ។

បានដកខ្លួនចេញទាំងស្រុង ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកពិតជាសន្យាដល់យើងពីការ លង់ទឹកនៃជាដើមរបស់យើង [និក្ខមនំ១៤:២៨] និងការជាប់ទោសនៃអំពើបាប របស់យើង ប៉ុន្តែមិនមែនដូច្នេះថាវាលែងមានឬធ្វើឱ្យយើងមានបញ្ហានោះទេប៉ុន្តែ គ្រាន់តែថាវាអាចនឹងមិនឈ្នះយើង ។ ដរាបណាយើងរស់នៅជាប់នៅក្នុងគុក នៃរូបកាយរបស់យើង 19 ដាននៃអំពើបាបនឹងរស់នៅក្នុងយើង ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងកាន់ខ្ជាប់យ៉ាងស្មោះត្រង់នឹងការសន្យាដែលព្រះបានប្រទានមក យើងក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះពួកគេនឹងមិនត្រួតត្រា ឬគ្រប់គ្រងឡើយ ។ ប៉ុន្តែ កុំឲ្យអ្នកណាបញ្ឆោតខ្លួនឯង កុំឲ្យអ្នកណាបញ្ឆោតខ្លួនឯងក្នុងអំពើបាប របស់ខ្លួនឡើយ កាលណាគេជឿថា អំពើបាបតែងនៅក្នុងខ្លួនយើងជានិច្ច ។ កាលបើយើងនិយាយយ៉ាងនេះ មិនមែនអ្នកដែលងាយនឹងធ្វើបាបពេកទេ ត្រូវ តែងងុយដេកក្នុងអំពើបាបរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលមានចិត្តជ្រួលជ្រើម

និងចាក់ដោតដោយសាច់ឈាមខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ មិនគួរដួលសន្លប់ និងបាក់ទឹកចិត្តឡើយ ។ ឲ្យពួកគេគិតថាខ្លួននៅតែដើរលើផ្លូវ ហើយជឿថាខ្លួនបានរីកចម្រើនល្អនៅពេលដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានដកចេញពីតណ្ហាជារៀងរាល់ថ្ងៃ រហូតដល់ពួកគេទៅដល់គោលដៅ ពោលគឺការស្លាប់ចុងក្រោយនៃសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ។ ដែលនឹងសម្រេចបាននៅក្នុងជីវិតមែងស្លាប់នេះ ។

ទន្ទឹមនឹងនោះ សូមកុំឲ្យពួកគេឈប់តស៊ូដោយពេញលេញ ត្រូវតែមានភាពក្លាហានសម្រាប់ដំណើរឆ្ពោះទៅមុខ ហើយជំរុញឲ្យមានជ័យជំនះពេញលេញ ។ ចំពោះការពិតថា បន្ទាប់ពីប្រឹងប្រែងអស់រយៈពេលយូរ ពួកគេឃើញថាមិនមានការលំបាកអ្វីបន្តិចសោះ នៅតែត្រូវខិតខំប្រឹងប្រែងបន្ថែមទៀត ។ នេះយើងត្រូវតែជឿ ៖ យើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងរូបិយវត្ថុនៃសាច់ឈាមរបស់យើង ដែលចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើង និងដែលយើងបន្តពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ហើយអ្វីដែលនឹងសម្រេចបាននៅពេលយើងឆ្លងផុតពីជីវិតនេះទៅព្រះអម្ចាស់ ។

12. ការតស៊ូខាងក្នុងរបស់ប៉ូល (រ៉ូម ជំពូក ៧)

ធ្វើការនៅទីនេះ យើងកំពុងនិយាយដូចគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលសាក្សីប៉ូលបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់លាស់នៅក្នុងជំពូកទីប្រាំពីរនៃរ៉ូម បន្ទាប់ពីគាត់បានពិភាក្សាអំពីការផ្តល់សេចក្តីសុចរិតដោយសេរីរួចមក ដោយសារមនុស្សមិនស្មោះត្រង់មួយចំនួនបានសន្និដ្ឋានថា យើងគួរតែរស់នៅដូចយើង ។ រីករាយព្រោះយើងមិនត្រូវបានទទួលដោយព្រះ គុណសម្បត្តិ (រ៉ូម . ៦ : ១ , ១៥) គាត់បានបន្ថែមថា អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺនៅពេលដំណាលគ្នានឹងការបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណ ហើយថាយើងមានការសន្យានៃការបង្កើត

ឡើងវិញក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [រ៉ូម ៦:៣] ។ ដូច្នេះ គាត់ដាស់តឿនអ្នក
 ជឿកុំឲ្យអំពើបាបមានអំណាចលើសមាជិករបស់ខ្លួន [រ៉ូម៦:១២] ។ គាត់បាន
 ដឹងថាតែងតែមានចំណុចខ្សោយខ្លះភាពនៅក្នុងអ្នកជឿ ។ ដូច្នេះ ដើម្បី
 ការពារកុំឲ្យពួកគេធ្លាក់ទឹកចិត្តដោយសារវា លោកបន្ថែមការល្អងលោមថា ពួក
 គេមិនស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ [រ៉ូម ៦:១៤] ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារវា
 ហាក់បីដូចជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធអាចបង្កើតភាពឆេរឆាវ ដោយសារពួកគេមិនស្ថិតនៅ
 ក្រោមនីមនៃច្បាប់ គាត់បានពិភាក្សាអំពីលក្ខណៈនៃការនិរទេសនេះ [រ៉ូម ៧:
 ១-៦] ហើយស្របពេលជាមួយគ្នានឹងអ្វីដែលការប្រើច្បាប់គឺ [រ៉ូម ៧ : ៧-
 ១៣] សំណួរមួយឥឡូវនេះបានពន្យារពេលជាពីរដង [រ៉ូម 2 : 12-24]
 ចំណុចសំខាន់គឺថាយើងត្រូវបានដោះលែងពីភាពតឹងរ៉ឹងនៃក្រិត្យវិន័យដែលយើង
 អាចប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែមុខងារនៃច្បាប់គឺថា ការកាត់ទោសពី
 ភាពថោកទាបរបស់យើង យើងអាចសារភាពពីភាពទន់ខ្សោយ និងទុក្ខវេទនា
 របស់យើង ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារភាពថោកទាបនៃធម្មជាតិនោះមិនងាយ
 លេចចេញជារូបរាងនៅក្នុងមនុស្សលោកទេ (ដែលបណ្តោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ដោយ
 មិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់) ប៉ុន្តែបានយកគំរូរបស់គាត់ពីបុរសដែលបង្កើតឡើង
 វិញ ពោលគឺខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ គាត់និយាយថា គាត់មានជម្លោះរៀងៗ
 ខ្លួន ជាមួយនឹងអារកាក់នៃសាច់របស់គាត់ ហើយថាគាត់ត្រូវបានចងនៅក្នុង
 ទោសភាពដ៏វេទនា ដូច្នេះគាត់មិនអាចញែកខ្លួនគាត់ទាំងស្រុងទៅនឹងការគោរព
 តាមច្បាប់ដ៏ទេវភាព [រ៉ូម . ៧:១៤-២៣] ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់
 ត្រូវបានបង្ខំឱ្យខទានដោយការថ្វីថា ៖ «មនុស្សអាក្រក់ដែលខ្ញុំជាអ្នកណានឹង
 រំដោះខ្ញុំចេញពីរូបកាយនេះដែលត្រូវស្លាប់?» [៧:២៤ ទំ] ប៉ុន្តែប្រសិនបើ

កូនចៅរបស់ព្រះត្រូវបានឃុំឃាំងនៅក្នុងគុកដរាបណាពួកគេនៅមានជីវិត ពួកគេ ត្រូវតែមានការថប់បារម្ភយ៉ាងខ្លាំងចំពោះគំនិតនៃគ្រោះថ្នាក់របស់ពួកគេ លុះ ត្រាតែការភ័យខ្លាចនេះត្រូវបានយកឈ្នះ ។ ប៉ុលបានភ្ជាប់ការលួងលោមដោយ ភ្ជាប់មកនូវការលួងលោមក្នុងគោលបំណងនេះថា ៖ «... គ្មានការថ្កោលទោស ទៀតទេចំពោះអស់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ» [រ៉ូម ៨:១] ។ នៅទី នោះ គាត់បង្រៀនថា អស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់ធ្លាប់បានទទួលព្រះគុណ បញ្ចូល ទៅក្នុងទំនាក់ទំនងនៃព្រះគ្រីស្ទរបស់ទ្រង់ ហើយទទួលយកចូលទៅក្នុងសង្គមនៃ ក្រុមជំនុំតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដរាបណាពួកគេតស៊ូក្នុងសេចក្តីជំនឿលើ ព្រះគ្រីស្ទ (ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានឡោមព័ទ្ធក៏ដោយ ដោយអំពើបាបហើយ នៅតែប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅក្នុងខ្លួនពួកគេ) - ត្រូវបានរួចផុតពីកំហុសនិងការ ថ្កោលទោស ។ ប្រសិនបើនេះគឺជាការបកស្រាយដ៏សាមញ្ញ និងពិតប្រាកដ របស់ប៉ុល នោះគ្មានហេតុផលអ្វីដែលយើងគួរតែហាក់ដូចជាកំពុងបង្រៀនអ្វីដែល ចម្លែកនោះទេ ។

13. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជានិមិត្តសញ្ញានៃការសារភាព

ឮប៉ុន្តែពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកបម្រើជាការសារភាពរបស់យើងចំពោះមុខមនុស្ស ។ ពិតប្រាកដណាស់ វាគឺជាសញ្ញាសម្គាល់ដែលយើងប្រកាសជាសាធារណៈថា យើងចង់ត្រូវបានរាប់ជាសមាជិករបស់ព្រះ ដោយសារយើងថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើង យល់ស្រប ថ្វាយបង្គំព្រះតែមួយ ក្នុងសាសនាតែមួយជាមួយគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ ; ជាចុងក្រោយ យើងបញ្ជាក់ដោយបើកចំហនូវជំនឿរបស់យើង ។ ដូច្នេះ ហើយ ចិត្តរបស់យើងមិនត្រឹមតែដកដង្ហើមសរសើរដល់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអ ណ្តាតរបស់យើងក៏នឹងសរសើរទាំងអស់នៃរូបកាយរបស់យើងបានបន្តិចស្រេច

សរសើរទ្រង់តាមគ្រប់មធ្យោបាយដែលពួកគេអាចធ្វើបាន ។ ដូច្នេះ តាមការសមហេតុសមផល មហាវិទ្យាល័យរបស់យើងទាំងអស់ត្រូវបានជួលឱ្យបម្រើសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ដែលមិនគួរខ្វះអ្វីសោះ ហើយតាមគំរូរបស់យើង អ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានជំរុញឱ្យមានការខិតខំប្រឹងប្រែងដូចគ្នា ។ ប៉ុលបានពិតអំពីរឿងនេះនៅពេលគាត់សួរពួកកូរិនថូសថាតើពួកគេមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទឬទេ [១កូរិនថូស១:១៣] ។ ដូច្នេះ គាត់បានបញ្ជាក់ថាក្នុងការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីទ្រង់ ស្បថភក្តីភាពចំពោះព្រះនាមទ្រង់ ហើយបានស្បថនឹងសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេចំពោះទ្រង់នៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងឡាយ ។ ជាលទ្ធផល ពួកគេមិនអាចសារភាពអ្នកដទៃបានទៀតទេ ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ លុះត្រាតែពួកគេជ្រើសរើសបោះបង់ការសារភាពដែលពួកគេបានធ្វើនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានទទួលដោយទុកចិត្តលើការសន្យាដែលវាគឺជាទីសំគាល់មួយ ហើយមិនកើតឡើងវិញ , 14-18)

14. ទីសំគាល់និងអ្វីដែលឥឡូវនេះ

យើងបានពន្យល់ពីគោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់យើងក្នុងការតែងតាំងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក វានឹងងាយស្រួលសម្រាប់យើងក្នុងការវិនិច្ឆ័យ របៀបដែលយើងគួរប្រើ និងទទួលវា ។ ដរាបណាវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ការដាស់តឿនការចិញ្ចឹមជីវិត និងការបញ្ជាក់អំពីជំនឿរបស់យើង វាត្រូវបានទទួលដូចជាពីដែរបស់អ្នកនិពន្ធជ្នាល ។ យើងគួរតែយល់ថាវាប្រាកដ ហើយបង្ហាញថាវាគឺជា

អ្នកដែលនិយាយមកកាន់យើងតាមរយៈទីសំគាល់ ។ ថាជាអ្នកណាដែលធ្វើ
 ឲ្យបរិសុទ្ធ និង លាង ជម្រះអំពើបាបចេញ ហើយ លុបបំបាត់ការនឹកចាំពី
 អំពើបាបនោះ នោះគឺជាអ្នកដែលធ្វើឱ្យយើងចែករំលែកនៅក្នុងការស្លាប់របស់
 គាត់ ដែលជាអ្នកការពារមារសាតាំងនៃការគ្រប់គ្រងរបស់វា ដែលជាអ្នកធ្វើឱ្យ
 អំណាចនៃតណ្ហារបស់យើងចុះខ្សោយ ។ តាមការពិត នោះគឺជាអ្នកដែលបាន
 មករួមជាមួយនឹងយើង ដូច្នេះ ដោយបានពាក់លើព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងអាច
 ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាកូនរបស់ព្រះ ។ ខ្ញុំនិយាយថា របស់ទាំងនេះ
 គាត់ធ្វើសម្រាប់ព្រលឹងរបស់យើងនៅក្នុងខ្លួនយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយប្រាកដ
 ណាស់ ដូចដែលយើងឃើញរាងកាយរបស់យើងបានសម្អាតខាងក្រៅ លិចទឹក
 និងជុំវិញដោយទឹក ។ សម្រាប់ភាពស្រដៀងគ្នា ឬភាពស្រដៀងគ្នានេះ គឺជា
 ច្បាប់ដ៏ប្រាកដបំផុតនៃសាក្រាម៉ង់ ៖ ដែលយើងគួរតែឃើញវត្ថុខាងវិញ្ញាណនៅ
 ក្នុងរូបកាយ ដូចជាបានកំណត់នៅចំពោះមុខភ្នែករបស់យើង ។ សម្រាប់ព្រះអ
 ម្ចាស់សព្វព្រះទ័យក្នុងការតំណាងពួកគេដោយតួលេខបែបនេះ - មិនមែន
 ដោយសារតែព្រះគុណបែបនេះត្រូវបានចងនិងរុំព័ទ្ធនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់ដើម្បីផ្តល់
 ឱ្យយើងដោយអំណាចរបស់វានោះទេប៉ុន្តែគ្រាន់តែដោយសារតែព្រះអម្ចាស់ដោយ
 សញ្ញានេះបញ្ជាក់ពីឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ពោលគឺថាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ
 នឹង ប្រទានអ្វីៗ ទាំងអស់នេះមកលើយើង ។ ហើយទ្រង់មិនចិញ្ចឹមភ្នែកយើង
 ដោយរូបរាងត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនាំយើងទៅរកការពិតបច្ចុប្បន្ន និងអនុវត្ត
 យ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពនូវអ្វីដែលវាជានិមិត្តរូប ។

15. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាការបញ្ជាក់សេចក្តីជំនឿ "

ចូរយើងយកជាភស្តុតាងនៃរឿងនេះ កូនេលាសមេទ័ពដែលបានទទួលការអភ័យ
 ទោសពីអំពើបាបរួចហើយ និងព្រះគុណដែលអាចមើលឃើញនៃព្រះវិញ្ញាណ
 បរិសុទ្ធ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក [កិច្ចការ 10:48]
 គាត់មិនបានស្វែងរកការលើកលែងទោសដ៏ច្រើនលើសលប់ពីអំពើបាបតាមរយៈ
 ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ ប៉ុន្តែជាការអនុវត្តជាក់ស្តែងនៃសេចក្តីជំនឿ ពិត
 ប្រាកដណាស់ ការបង្កើនការធានាពីការសន្យា ប្រហែលជាមាននរណាម្នាក់នឹង
 ជំទាស់ ៖ ហេតុអ្វីបានជាអាណាណាសបានប្រាប់ប៉ូលឱ្យលាងជម្រះអំពើបាបរបស់
 គាត់ចេញ ។ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [កិច្ចការ 22:16 ; 9 : 17-
 18] ប្រសិនបើអំពើបាបមិនត្រូវបានលាងសំអាតដោយអំណាចនៃពិធីបុណ្យ
 ជ្រមុជទឹកដោយខ្លួនឯងទេ? គឺទ្រង់ជ្រាប ត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងដោយព្រះ
 អម្ចាស់ មិនថានៅពេលដែលគាត់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ជាលើកដំបូង ឬនៅពេល
 ដែលគាត់បញ្ជាក់ឱ្យបានពេញលេញ និងច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត នូវអ្វីដែលបាន
 បញ្ជាក់ ។ "អាណាណាសមានន័យតែមួយគត់ថា: "ដើម្បីអោយប្រាកដ ប៉ូល
 អំពើបាបរបស់អ្នក ត្រូវបានលើកលែងទោស ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ដ្បិតព្រះ
 អម្ចាស់សន្យាថានឹងលើកលែងទោសបាបនៅក្នុង ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក; ទទួល
 វា ហើយមានសុវត្ថិភាព ។ "ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាបំណងរបស់ខ្ញុំក្នុងការធ្វើឱ្យ
 កម្លាំងនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកចុះខ្សោយ ដោយការមិនចូលរួមជាមួយការពិត
 និងសេចក្តីពិតចំពោះទិសដៅនោះទេ រហូតមកដល់ពេលនេះ ព្រះទ្រង់ធ្វើការ
 តាមរយៈមធ្យោបាយខាងក្រៅ ។ ប៉ុន្តែពីសាក្រាម៉ង់នេះ ដូចជាពីអ្នកដទៃទាំង
 អស់ យើងទទួលបានតែច្រើនប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចដែលយើងបានទទួលដោយសេច
 ក្តីជំនឿ ប្រសិនបើយើងខ្វះសេចក្តីជំនឿ នេះនឹងក្លាយជាភស្តុតាងនៃការមិន

កតញ្ញរបស់យើង ដែលនាំឱ្យយើងទទួលបន្ទុកនៅចំពោះព្រះ ពីព្រោះយើងមិន
 ជឿថា ពិធីនោះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅទីនោះ ប៉ុន្តែដរាបណាវាជានិមិត្តរូបនៃការ
 សារភាពរបស់យើង យើង ដោយវាគួរតែធ្វើជាទីបន្ទាល់ថាទំនុកចិត្តរបស់យើង
 គឺនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះនិងភាពបរិសុទ្ធរបស់យើងក្នុងការអត់ទោស
 ពីអំពើបាបដែលត្រូវបានទទួលសម្រាប់យើងតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទហើយថា
 យើងចូលទៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះដើម្បីរស់នៅដោយសុខដុមរមនាជាមួយអ្នក
 ជឿទាំងអស់ដោយកិច្ចព្រមព្រៀងពេញលេញនៃសេចក្តីជំនឿ ។ និងសេចក្តី
 ស្រឡាញ់ ចំណុចចុងក្រោយនេះ គឺជាអ្វីដែលប៉ុលចង់មានន័យ នៅពេលគាត់
 និយាយថា “យើងទាំងអស់គ្នាបានទទួលបុណ្យជ្រមុជក្នុងព្រះវិញ្ញាណតែមួយ
 ដើម្បីឲ្យយើងក្លាយជារូបកាយតែមួយ” [១កូរិនថូស 12:13] 16. ពិធីបុណ្យ
 ជ្រមុជទឹកមិនអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិនោះទេ ។ ពីគាត់ដែលគ្រប់គ្រងវា
 "ឥឡូវនេះ ឧបមាថាអ្វីដែលយើងកំណត់ យ ជាការពិតដែលថាសាក្រាម៉ង់មិន
 ត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយដែររបស់បុគ្គលដែលវាត្រូវបានបម្រើនោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាវាមកពី
 ព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដែលវាបានមកពីការសង្ស័យពីនេះយើងអាចសន្និដ្ឋានថាគ្មាន
 អ្វីសោះ ។ ត្រូវបានបន្ថែមទៅវា ឬយកពីវាដោយតម្លៃរបស់គាត់ដោយដៃដែល
 វាត្រូវបានចាត់ចែង ។ ក្នុងចំណោមបុរស ប្រសិនបើសំបុត្រត្រូវបានធ្វើ ផ្តល់
 ការសរសេរដោយដៃ និងត្រាត្រូវបានទទួលស្គាល់គ្រប់គ្រាន់ វាមិនមានភាពខុស
 ប្លែកគ្នាថាតើអ្នកដឹកជញ្ជូនជានរណា ឬប្រភេទអ្វីនោះទេ ។ នៅក្នុងចូលចិត្តគួរ
 តែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងក្នុងការទទួលស្គាល់ព្រះហស្ត និងត្រារបស់ព្រះអម្ចាស់
 របស់យើងនៅក្នុងសាក្រាម៉ង់របស់ទ្រង់ អ្វីក៏ដោយដែលក្រុមហ៊ុនដឹកជញ្ជូនអាច
 នាំពួកគេ ។ អំណះអំណាងនេះបានបដិសេធយ៉ាងស្អាតស្អំនូវកំហុសរបស់

Donatists ដែលបានវាស់វែងកម្លាំង និងតម្លៃនៃសាក្រាម៉ង់ដោយតម្លៃរបស់រដ្ឋមន្ត្រី ។ សព្វថ្ងៃនេះគឺជាពួក Catabaptists របស់យើង ដែលបដិសេធថាយើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះយើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយបុរសមិនស្មោះត្រង់ និងគោរពបូជាប្រព្រះនៅក្រោមរដ្ឋាភិបាល papal ។ ពួកគេនៅទីនោះជំរុញឲ្យមានការជ្រមុជទឹកឡើងវិញយ៉ាងខ្លាំង ។ យើងនឹងត្រូវបានបំពាក់អាវុធប្រឆាំងនឹងភាពល្ងើលល្ងើរបស់ពួកគេជាមួយនឹងអំណះអំណាងដ៏រឹងមាំមួយ ប្រសិនបើយើងគិតថាខ្លួនយើងជាអ្នកផ្ដើមដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក មិនមែននៅក្នុងព្រះនាមរបស់នរណាម្នាក់នោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និងនៃព្រះរាជបុត្រា និងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ [Matt ២៨:១៩] ; ហើយការជ្រមុជនោះមិនមែនមកពីមនុស្សទេ តែមកពីព្រះ ទោះជាអ្នកណាចាត់ចែងវាក៏ដោយ ។ ល្ងង់ខ្លៅ ឬសូម្បីតែមើលងាយ ដូចជាអ្នកដែលធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកយើងមកពីព្រះជាម្ចាស់ និងគោរពបូជាទាំងអស់ ពួកគេមិនបានធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឱ្យយើងក្នុងការប្រកប ដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ ឬការលះបង់របស់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រោះវាមិនមែនជាឈ្មោះរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះដែលពួកគេបានអំពាវនាវ ហើយគេបានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យយើងក្នុងនាមផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាគឺជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះ នោះវាប្រាកដជាមាន ការសន្យានៃការអភ័យទោសពីអំពើបាប ការស្លាប់ខាងសាច់ឈាម ការរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ និងការចូលរួមក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ វាមិនមែនជាការរារាំងដល់ជនជាតិយូដាក្នុងការកាត់ស្បែកដោយពួកសង្ឃមិនបរិសុទ្ធ និងក្បត់ជំនឿឡើយ ។ សញ្ញាមិនមែនជាមោឃៈដែរ ដូច្នេះវាត្រូវតែធ្វើម្តងទៀត ប៉ុន្តែវាជាមធ្យោបាយគ្រប់គ្រាន់

ដើម្បីត្រឡប់ទៅប្រភពពិតវិញ ។ ការជំទាស់របស់ពួកគេដែលថាពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹកគួរតែត្រូវបានប្រារព្ធនៅក្នុងសភានៃព្រះមិនមានឥទ្ធិពលនៃការពន្លត់ កម្លាំងទាំងមូលនៃអ្វីដែលមានកំហុសតែផ្នែកខ្លះ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលយើង បង្រៀនពីអ្វីដែលគួរធ្វើ ដើម្បីឲ្យពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកបានបរិសុទ្ធ និងគ្មាន សៅហ្មងទាំងអស់ នោះយើងមិនលុបចោលពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះឡើយ ។ ទោះជា យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកអ្នកថ្វាយបង្គំរូបព្រះអាចនឹងបង្ខំចិត្ត ។ សម្រាប់ពេល ដែលនៅសម័យបុរាណ ការកាត់ស្បែកត្រូវបានបង្ខំចោយអបិយជំនឿជាច្រើន ទោះជាយ៉ាងណា វាត្រូវបានចាត់ទុកថាជានិមិត្តរូបនៃព្រះគុណ ។ ហើយនៅ ពេលដែលយ៉ូស្យែស និងហេសេតាបានហៅអស់អ្នកដែលបានធ្វើបាបព្រះ [២ ពង្សវតាក្សត្យ២២; ២៣:] ពួកគេមិនបានកោះហៅពួកគេឱ្យទៅកាត់ស្បែក លើកទីពីរទេ ។

16. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានលុបចោលដោយការពន្យារពេលនៃការប្រែ ចិត្ត

ឥឡូវនេះពួកប្រឆាំងរបស់យើងសួរយើងថាតើជំនឿអ្វីបានមកដល់យើងក្នុង អំឡុងពេលប៉ុន្មានឆ្នាំបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើង ។

ពួកគេធ្វើបែបនេះដើម្បីបញ្ជាក់ថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើងជាមោឃៈ ព្រោះ វាមិនត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធចំពោះយើងទេ លើកលែងតែនៅពេលដែលពាក្យ សន្យាត្រូវបានទទួលយកដោយជំនឿ ។ ចំពោះសំណួរនេះ យើងឆ្លើយថា យើង ពិតជាខ្វាក់ភ្នែក ហើយមិនជឿ អស់រយៈពេលជាយូរ មិនបានចាប់យកការ សន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ប៉ុន្តែការសន្យានោះគឺ

ដោយសារវាមកពីព្រះ នោះនៅតែស្ថិតស្ថេរ ហើយរឹងមាំ និងទុកចិត្តសក្តិសម ។ ទោះជាមនុស្សទាំងអស់ជាអ្នកភូតភរ និងគ្មានជំនឿក៏ដោយ ក៏ព្រះមិនឈប់ធ្វើជាមនុស្សដែលគួរឲ្យទុកចិត្តឡើយ [រ៉ូម ៣:៣] ។ ទោះជាមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបាត់បង់ក្តី ក៏ព្រះគ្រីស្ទនៅតែជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ដូច្នេះ យើងសារភាពថាសម្រាប់ពេលនោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនបានផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើងទាល់តែសោះ ដរាបណាការសន្យាបានផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងវាបើគ្មានពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះគឺគ្មានអ្វីឡើយត្រូវបានគេមិនអើពើ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេល ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ យើងចាប់ផ្តើមប្រែចិត្ត យើងចោទប្រកាន់ភាពខ្វាក់ខ្វាក់ និងចិត្តរឹងប៉ឹងរបស់យើង - ពួកយើងដែលមិនចេះកតញ្ញូចំពោះគុណធម៌ដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់អស់រយៈពេលជាយូរមកហើយ ។ ប៉ុន្តែយើងជឿថា ការសន្យានោះមិនបានរលាយបាត់ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងពិចារណាថាព្រះតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសន្យាថាយើងអត់ទោសបាប ហើយទ្រង់នឹងបំពេញតាមការសន្យារបស់ទ្រង់សម្រាប់អ្នកជឿទាំងអស់ដោយមិនសង្ស័យ ។ ការសន្យានេះត្រូវបានផ្តល់ជូនយើងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ៖ ដូច្នេះ ចូរយើងទទួលយកវាដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារភាពមិនស្មោះត្រង់របស់យើង វាបានកប់ពីយើងជាយូរមកហើយ ។ ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ ចូរយើងទទួលវាតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ ។ ដោយហេតុផលនេះ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់អញ្ជើញជនជាតិយូដាឱ្យប្រែចិត្ត ទ្រង់ហាមប្រាមការកាត់ស្បែកលើកទីពីរលើអស់អ្នកដែល (ដូចដែលយើងបាននិយាយ) ត្រូវបានកាត់ស្បែកដោយដៃដ៏ទុច្ចរិត និងបូជាចារ្យ ហើយរស់នៅអស់មួយរយៈពេលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងភាពមិនបរិសុទ្ធដូចគ្នា : ប៉ុន្តែគាត់ ជំរុញឱ្យមានការបំប្លែងបេះដូងតែប៉ុណ្ណោះ ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ កិច្ចព្រមព្រៀងអាចត្រូវបានបំពានដោយពួកគេ និងមិត្តសញ្ញានៃកិច្ចព្រមព្រៀងនៅតែរឹងមាំជានិច្ច និងមិនអាចរំលោភបានដោយគុណធម៌នៃស្ថាប័នរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ក្នុងលក្ខខណ្ឌតែមួយគត់នៃការប្រើចិត្ត ពួកគេត្រូវបានស្តារឡើងវិញនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះធ្លាប់បានធ្វើជាមួយពួកគេនៅក្នុងការកាត់ស្បែក ; ហើយអ្វីដែលលើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេបានទទួលនៅដៃនៃកិច្ចព្រមព្រៀងមួយ - បូជាចារ្យដែលបំពាន ហើយបន្ទាប់មកបានប្រឹងប្រែងអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីបង្ខូច និងធ្វើឱ្យគ្មានប្រសិទ្ធភាព ។

17. ប៉ុលប៉ង់បានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក

«ប៉ុន្តែពួកគេនឹកស្មានថា គេកំពុងបោះព្រួញយ៉ាងខ្លាំងមកលើយើង ពេលដែលគេអះអាងថា ប៉ុលបានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់អ្នកដែលធ្លាប់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយយ៉ូហាន [កិច្ចការ 19:2-7] ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យ៉ូហាន និងអ្វីដែលឥឡូវនេះជារបស់យើងគឺតែមួយនិងដូចគ្នា .បន្ទាប់មកដូចជាមនុស្សទាំងនោះដែលពីមុនត្រូវបានណែនាំខុស បន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបានបង្រៀនពីសេចក្តីជំនឿត្រឹមត្រូវ បានទទួលបុណ្យជ្រមុជនៅក្នុងវា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលមិនមានគោលលទ្ធិពិត ។ ត្រូវតែត្រូវបានរាប់ថាគ្មានអ្វីសោះ ហើយយើងគួរតែទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកម្តងទៀតនៅក្នុងសាសនាពិត ដែលឥឡូវនេះយើងបានភ្ញាក់ជាលើកដំបូង ។ អ្នកខ្លះគិតថាវាជាអ្នកកាន់តាមយ៉ូហានដែលមានការយល់ខុសខ្លះដែលដោយការជ្រមុជទឹកពីមុនបានផ្ដើមពួកគេឲ្យក្លាយទៅជាអបិយជំនឿឥតប្រយោជន៍ ។ ពួកគេផ្អែកលើការស្មានរបស់ពួកគេអំពីបញ្ហានេះលើការពិតដែលថាកូនប្រុសម្នាក់ៗដែលបានជ្រមុជទឹកបានសារភាពភាពល្ងង់ខ្លៅទាំងស្រុង

នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ខណៈដែលយ៉ូហាននឹងមិនដែលបានចាត់សិស្សចេញដូច្នេះឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាក៏មិនទំនងដែរដែលថា ជនជាតិយូដា ទោះជាពួកគេមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកទាល់តែសោះក៏ដោយ ក៏នឹងខ្វះខាតនូវចំណេះដឹងទាំងអស់អំពីព្រះវិញ្ញាណ ដែលត្រូវបានប្រារព្ធនៅក្នុងវគ្គជាច្រើននៃបទគម្ពីរ ។ ចម្លើយរបស់ពួកគេដែលពួកគេមិនដឹងថា តើមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ឬយ៉ាងណាគឺត្រូវយល់ដូចជាពួកគេបាននិយាយថា ពួកគេមិនទាន់បានឮថាតើព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលពួកគេកំពុងត្រូវបានសួរដោយប៉ូល ត្រូវបានប្រទានដល់ពួកសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទឬទេ « ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា វាជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកពិតប្រាកដរបស់យ៉ូហាន ហើយមួយក៏ដូចគ្នាទៅនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំបដិសេធថាពួកគេមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើងវិញ ។ ព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ "មានន័យថា ? អ្នកខ្លះបកស្រាយវាមានន័យថា ពួកគេគ្រាន់តែត្រូវបានណែនាំដោយគោលលទ្ធិពិតប្រាកដដោយប៉ូល ប៉ុន្តែខ្ញុំចូលចិត្តបញ្ជាក់វាឱ្យសាមញ្ញជាងថាវាគឺជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះគឺជាការមើលឃើញ ។ ព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណដែលបានប្រទានមកតាមរយៈការដាក់ដៃលើវាវាគ្មានអ្វីថ្មីទេក្នុងការបញ្ជាក់អំពីព្រះគុណទាំងនេះ តាមរយៈពាក្យ " ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក » ដូចនៅថ្ងៃបុណ្យថ្ងៃទី៥០ ពួកសាវ័កត្រូវបានគេនិយាយថាបាននឹកចាំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីបុណ្យជ្រមុជដោយភ្លើង និងពីព្រះវិញ្ញាណ [កិច្ចការ 1:5] ហើយពេត្រុសបាននិយាយថារឿងដដែលនោះបានកើតឡើងនៅពេលដែលគាត់មាន ។ បានឃើញព្រះគុណទាំងនោះបានបង្ហាញមកលើកូនលាស ត្រូវសាររបស់គាត់ និងញាតិសន្តាន [កិច្ចការ ១១:១៦] ហើយនេះមិនស្របនឹងអ្វីដែលបានបន្ថែមទៀតថា ៖ « កាលគាត់បានដាក់ដៃលើពួកគេ ព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានសណ្ឋិតលើពួកគេ [កិច្ចការ 19 : 6] ដ្បិតលូកាមិនបានប្រាប់រឿងពីរផ្សេងគ្នាទេ ប៉ុន្តែគាត់កំពុងធ្វើតាមទម្រង់នៃការនិទានកថាដែលធ្លាប់ស្គាល់ចំពោះជនជាតិហេព្រើរ ដែលដំបូងបង្អស់បានរៀបរាប់សេចក្តីសង្ខេបអំពីរឿងនេះ ហើយបន្ទាប់មកពន្យល់វាឱ្យកាន់តែពេញលេញ 31 អ្នកណាក៏អាចធ្វើបានដែរ ។ ចូរសង្កេតមើលការនេះពីបរិបទខ្លួនឯង ដ្បិតទ្រង់មានបន្ទូលថា កាលគេបានឮសេចក្តីទាំងនេះ ពួកគេក៏ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ ហើយកាលប៉ុលបានដាក់ដៃលើពួកគេ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏យាងចុះមកសណ្ឋិតលើពួកគេនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើភាពល្ងង់ខ្លៅធ្វើឱ្យពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកពីមុន ដូច្នេះវាត្រូវតែត្រូវបានកែដំរូវដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាលើកទីពីរ នោះសារឹកទាំងអស់នឹងត្រូវតែទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើងវិញ ដែលអស់រយៈពេលបីឆ្នាំពេញបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេស្ទើរតែខ្វះខាត ។ បានភ្ញាក់បំណែកតូចមួយនៃគោលលទ្ធិដ៏បរិសុទ្ធ ។ ឥឡូវនេះក្នុងចំណោមពួកយើង តើទន្លេអ្វីខ្លះដែលអាចគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការធ្វើម្តងទៀតនូវភាពអស់កម្មជាច្រើន ដូចជាករណីនៃភាពល្ងង់ខ្លៅដែលត្រូវបានកែតម្រូវជារៀងរាល់ថ្ងៃតាមរយៈសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ ?

(ការជំទាស់ទៅនឹងការអនុញ្ញាតក្នុងពិធីនិងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយស្រ្តី, 19-21)

18. ការប្រើប្រាស់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលខុស និងត្រឹមត្រូវ

កម្លាំង គុណតម្លៃ ប្រយោជន៍ និងគោលបំណងនៃអាថ៌កំបាំង លុះត្រាតែខ្ញុំយល់ខុស ឥឡូវនេះគួរតែច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ ។ បើនិយាយពីនិមិត្តសញ្ញា

ខាងក្រៅ តើស្ថាប័នពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានយកឈ្នះ ដល់កម្រិតនៃកាយសម្បទា ដើម្បីទប់ភាពក្លាហានរបស់មនុស្សទេ ! ត្បិតថា ការទទួលបុណ្យជ្រមុជដោយ ទឹក ស្របតាមសិក្ខាបទរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជារឿងដែលមើលងាយ ជាពាក្យ ប្រដៅល្អ ឬជាពិធីសូត្រធម៌ ត្រូវបានគេរៀបចំឡើង ដើម្បីបង្ហាញការញែកទឹក ពិតប្រាកដ ។ ក្រោយមក ទៀនមួយត្រូវបានបន្ថែមជាមួយនឹងគ្រីស្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែការដកខ្លួនចេញហាក់ដូចជាបើកទ្វារទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ទោះបីខ្ញុំដឹង ថាដើមកំណើតរបស់ជនបរទេសនេះមានដើមកំណើតប៉ុនណាក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំនៅតែ មានសិទ្ធិ រួមជាមួយនឹងពួកអ្នកគោរពបូជាទាំងអស់ ដើម្បីបដិសេធនូវអ្វីដែល មនុស្សហ៊ានបន្ថែមក្នុងស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលសាតាំង បានឃើញពីរបៀបដែលភាពឆោតល្ងង់នៃពិភពលោកនេះបានទទួលការបង្កូចក្បែរ ឈ្មោះរបស់គាត់ដោយមិនមានការលំបាកស្ទើរតែនៅដើមដំបូងនៃដំណឹងល្អ គាត់ បានទម្លាយចូលទៅក្នុងការចំអកដ៏អាក្រក់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការស្មោះទឹក មាត់ និងត្រែបែបនេះត្រូវបាននាំយកមកដោយបើកចំហជាមួយនឹងអាជ្ញាបណ្ណ ដែលមិនសមហេតុសមផលដល់ការបង្កូចកិត្តិយសនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ តើ វាល្អជាងនេះទៅទៀតក្នុងការលុបចោលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគ្រប់ល្ខោនខោលដែល ធ្វើអោយភ្នែករបស់មនុស្សសាមញ្ញហើយធ្វើឱ្យចិត្តរបស់ពួកគេងងឹតងងុល ពេល ណានរណា ម្នាក់ត្រូវទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកថ្វាយគាត់ទៅ ក្រុមជំនុំ អ្នកជឿហើយ ទាំងក្រុមជំនុំទាំងមូលមើលទៅជាសាក្សីនិងអធិស្ឋានពីគាត់ថ្វាយគាត់ ទៅព្រះ សូត្រពាក្យសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលអ្នកគួរត្រូវបង្ហាត់បង្រៀន ; ដើម្បី រំលឹកឡើងវិញនូវការសន្យាដែលនឹងមាននៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ; ធ្វើពិធី ជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រានិងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

[ម៉ាថាយ ២៨:១៩] ជាចុងក្រោយ ដើម្បីបដិសេធគាត់ដោយការអធិស្ឋាន និងអរព្រះគុណ ។ ប្រសិនបើវាត្រូវបានធ្វើ នោះ គ្មានអ្វីសំខាន់នឹងត្រូវបានលុបចោល ហើយថាពិធីមួយដែលបានមកពីព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនិពន្ធរបស់វាមិនត្រូវបានកប់នៅក្នុងការបំពុលក្រៅដី នឹងភ្លឺចែងចាំង ។ ព្រោះដោយទឹកចាក់ - ព័ត៌មានលំអិតទាំងនេះមិនសំខាន់ទេប៉ុន្តែគួរតែជាជម្រើសសម្រាប់ព្រះវិហារយោងទៅតាមភាពចម្រុះនៃប្រទេស ។ ប៉ុន្តែពាក្យថា "ជ្រមុជទឹក" មានន័យថា ជ្រមុជទឹក ហើយវាច្បាស់ណាស់ថា ពិធីជ្រមុជទឹកត្រូវបានគេសង្កេតឃើញនៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ ។ ការគ្រប់គ្រងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក; សម្រាប់ការនេះក៏ដូចជាការបម្រើក្នុងពិធីជប់លៀងជាមុខងាររបស់ព្រះសាស្តា ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនបានបង្គាប់ស្ត្រី ឬបុរសគ្រប់បែបយ៉ាងឲ្យធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានបង្គាប់ដល់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានតែងតាំងពួកសាវ័ក ។ ហើយកាលដែលទ្រង់បង្គាប់ពួកសិស្សឲ្យធ្វើក្នុងការបម្រើក្នុងពិធីជប់លៀង [ម៉ាថាយ ២៨:១៩] អ្វីដែលគេបានឃើញគាត់ធ្វើ - កាលគាត់កំពុងបំពេញមុខងារជាអ្នកចាត់ចែងច្បាប់ [លូកា ២២:១៩] - គាត់មិនសង្ស័យថាពួកគេគួរធ្វើតាមគំរូរបស់គាត់នៅក្នុងនោះ ។ អស់ជាច្រើនសម័យកាលកន្លងមក និងស្ទើរតែតាំងពីការចាប់ផ្តើមនៃក្រុមជំនុំ វាជាទំនៀមទម្លាប់សម្រាប់ពួកឧបាសក ដើម្បីធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកដល់អ្នកដែលមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិត ប្រសិនបើមិនមានអ្នកបម្រើនៅពេលនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ខ្ញុំមិនឃើញពីរបៀបដែលនេះអាចការពារដោយហេតុផលត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ សូម្បីតែអ្នកនិពន្ធបុរាណខ្លួនឯង ដែលធ្វើតាមទម្លាប់នេះ ឬអត់ទោស ក៏មិនប្រាកដថាត្រឹមត្រូវដែរឬអត់ ។ ឥឡូវនេះ Augustine បង្ហាញការងឿងឆ្ងល់នៅពេលគាត់និយាយថា : «បើទោះជាឧបាសកដែលបង្ខំ

ដោយភាពចាំបាច់គួរតែឱ្យពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយក៏ខ្ញុំមិនដឹងថា តើមានអ្នក
ណាអាចនិយាយដោយអសុរសថាគួរធ្វើឡើងវិញដែរឬអត់ ។ ការដណ្តើមតំណែង
អ្នកដទៃ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការចាំបាច់ជុំវិញវាក៏មិនមានបាបដែរ ។

ទាំងអស់ ឬមួយកន្លែង ។ ចំពោះស្ត្រី វាត្រូវបានសម្រេចដោយលើកលែងនៅ
ក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Carthage ថាពួកគេមិនគួរសន្មតថាធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក
ទាល់តែសោះ ។ ត្រូវដកហូតនូវព្រះគុណនៃការបង្កើតឡើងវិញ មិនមែន
ទាល់តែសោះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រកាសថា ទ្រង់ទទួលទារករបស់យើងជារបស់
ទ្រង់ មុនពេលពួកគេកើតមក នៅពេលដែលទ្រង់បានសន្យាថាទ្រង់នឹងជាព្រះ
នៃយើង និងជាព្រះនៃកូនចៅរបស់យើងបន្ទាប់ពីយើង [លោកុប្បត្តិ 17 : 7]
សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេត្រូវបានទទួលយកនៅក្នុងពាក្យនេះ គ្មាននរណាម្នាក់
នឹងហ៊ានប្រមាថចំពោះព្រះរហូតដល់ការបដិសេធថាការសន្យារបស់គាត់គឺគ្រប់
គ្រាន់សម្រាប់ឥទ្ធិពលរបស់វា មានមនុស្សតិចណាស់ដែលដឹងថាការទទួលបុណ្យ
ជ្រមុជទឹកគឺជាការរងរបួសប៉ុន្មានដែលចាំបាច់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ពន្យល់
យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ជាហេតុនាំអោយពួកគេមិនសូវមានការប្រយ័ត្នប្រយោជន៍ឡើយ
ព្រោះថាការដែលមតិបានអះអាងជាមុនថា បាត់បង់ទាំងអស់ដែលមិនបានទទួល
បុណ្យជ្រមុជទឹក ស្ថានភាពរបស់យើងគឺអាក្រក់ជាងមនុស្សបុរាណរបស់ព្រះទៅ
ទៀត ។ ព្រះគុណរបស់ព្រះឥឡូវនេះត្រូវបានរឹតត្បិតជាងនៅក្រោមច្បាប់!
មនុស្សនឹងគិតថា ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកមិនមែនដើម្បីបំពេញតាមការសន្យាទេ
ប៉ុន្តែដើម្បីលប់ចោលការសន្យាទាំងនោះ [ម៉ាថាយ៥:១៧] ដោយមើលឃើញថា
ការសន្យា (ដែលកាលនោះមានប្រសិទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនឯងដើម្បីផ្តល់

សេចក្តីសង្គ្រោះមុនថ្ងៃទីប្រាំបី) [លោកុប្បត្តិ ១៧:៧] ឥឡូវនេះនឹងមិនត្រឹមត្រូវ ទេបើគ្មានជំនួយពីសញ្ញា ។

19. ស្ត្រីមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

ការអនុវត្តមុនពេល Augustine កើតគឺដំបូងបង្អស់នៃការសន្និដ្ឋានពី Tertullian ដែលប្រកាន់ថាស្ត្រីមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យនិយាយនៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយក៏មិនបង្រៀន ធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ឬផ្តល់ជូនផងដែរ ។ នេះគឺថា នាងមិនអាចទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវមុខងាររបស់បុរសណាម្នាក់ឡើយ ពិតជាង បូជាចារ្យ ។ Epiphanius ក៏ជាសាក្សីដ៏គួរឱ្យទុកចិត្តមួយអំពីបញ្ហានេះដែរ នៅ ពេលដែលគាត់បានលើកតម្កើង Marcion ចំពោះការអនុញ្ញាតឱ្យស្ត្រីធ្វើពិធី បុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយខ្ញុំដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពីចម្លើយរបស់អ្នកដែលគិត ប្រកបដោយប្រាជ្ញា៖ ថាមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងរវាងការប្រើប្រាស់ទូទៅ និង ដំណោះស្រាយមិនធម្មតាដែលទាមទារដោយភាពចាំបាច់ខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែចាប់តាំង ពី Epiphanius ប្រកាសថាវាជាការចម្លងក្នុងការផ្តល់ឱ្យស្ត្រីនូវសិទ្ធិធ្វើពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹកនិងមិនមានករណីលើកលែងនោះវាច្បាស់ណាស់ថាថ្កោលទោសការអនុ វត្តពុករលួយនេះថាមិនអាចលើកលែងបានក្រោមលេសណាមួយ ។ នៅក្នុង សៀវភៅទីបីផងដែរ ដែលជាកន្លែងដែលគាត់បង្រៀនថា ការអនុញ្ញាតមិនត្រូវ បានផ្តល់ឱ្យម្តាយដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានបន្ថែមការកក់ទុក ។ អ្នកគាំ ទ្ររបស់យើង [និក្ខមនំ 4:25] ព្រោះថា ទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់បានគាប់ ព្រះហឫទ័យបន្ទាប់ពីនាងលើកថ្ម ហើយកាត់ស្បែកកូនប្រុសរបស់នាង ពួកគេ សន្និដ្ឋានខុសថាទង្វើរបស់នាងត្រូវបានយល់ព្រមដោយព្រះ ។ បើមិនដូច្នោះទេ គេនឹងនិយាយថា ព្រះពេញចិត្តនឹងការថ្វាយបង្គំដែលបានលើកឡើងដោយប្រជា

ជាតិនានាដែលបានដឹកជញ្ជូនពីស្រុកអាស៊ីរី [២៣២រាត្រី ១៧ 32-33]

។ ប៉ុន្តែហេតុផលត្រឹមត្រូវផ្សេងទៀតបង្ហាញថា វាជារឿងឆោតល្ងង់ដែលត្រូវបានគេនាំឲ្យយកតម្រាប់តាមអ្វីដែលស្ត្រីល្ងង់នោះធ្វើ ។ ប្រសិនបើខ្ញុំត្រូវនិយាយថានេះជាអ្វីដែលមិនធម្មតាដែលមិនគួរយកជាឧទាហរណ៍ ហើយ (ជាពិសេសចាប់តាំងពីយើងមិនបានអានថាការបញ្ជាឱ្យកាត់ស្បែកត្រូវបានផ្តល់ដល់បូជាចារ្យ) ថាករណីកាត់ស្បែកគឺខុសពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នេះគួរតែជាការបដិសេធគ្រប់គ្រាន់ ។ ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺច្បាស់ថា ៖ « ចូរទៅបង្រៀនគ្រប់ជាតិសាសន៍ ហើយធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកចុះ » [ម៉ាថាយ ២៨:១៩] ។ ដោយឃើញថាគាត់បានតែងតាំងបុរសដូចគ្នាជាអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អ និងជាអ្នកធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយគ្មានអ្នកណាក្នុងក្រុមជំនុំទេ (ដូចសាក្សីក្នុងទីបន្ទាល់) យកកិត្តិយសនោះមកលើខ្លួនឯង លើកលែងតែអ្នកដែលត្រូវបានហៅថាជាអឺរ៉ុន [ហេព្រើរ ៥ : ៤] - អ្នកណាដែលធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកដោយមិនមានការហៅដោយច្បាប់ នោះនឹងដណ្តើមយកតំណែងអ្នកផ្សេង [ពេត្រុសទី១ ៤:១៥] ។ សូម្បីតែក្នុងរឿងតូចតាចបំផុត ដូចជាអាហារ និងភេសជ្ជៈ អ្វីក៏ដោយដែលយើងធ្វើដោយមនសិការសង្ស័យ ប៉ុលបានប្រកាសដោយបើកចំហថាជាអំពើបាប [រ៉ូម . ១៤:២៣] ហេតុដូច្នេះហើយ នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយស្ត្រី មានអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរច្រើន ដែលវាច្បាស់ណាស់ថា ច្បាប់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានមកត្រូវបានបំពាន ដរាបណាយើងដឹងថា វាជាការខុសច្បាប់ក្នុងការបំបែកអ្វីដែលព្រះបានរួមគ្នា [ម៉ាថាយ ១៩:៦; ម៉ាកុស១០ :៩] ប៉ុន្តែ ខ្ញុំឆ្លងផុតការទាំងអស់នេះ ខ្ញុំគួរចង់ឲ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំកត់សម្គាល់ថា គ្មានអ្វីឆ្ងាយពីគោលបំណងរបស់ស៊ីបប៊ូរ៉ា ជាជាងការបម្រើព្រះខ្លះ ។ ឃើញកូន

គាត់ជួបគ្រោះថ្នាក់ គាត់អ្វីទៅ ហើយខឹងក៏បោះស្បែកគ្របក្បាលលិង្កទៅលើដី ជេរប្រមាថប្តីរបស់នាង ថាគាត់ក៏ខឹងនឹងព្រះក្នុងពេលតែមួយ ។ សរុបមក វា ច្បាស់ណាស់ថា រឿងនេះកើតឡើងពីភាពមិនអត់ធ្មត់របស់នាង ព្រោះនាងបាន ត្អូញត្អែរប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ និងក្រុមប្តីរបស់នាងដែលបង្ខំឱ្យនាងបង្វែរឈាម កូនប្រុសរបស់នាង ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត សូម្បីតែនាងមានអាកប្បកិរិយាល្អក្នុង អ្វីៗផ្សេងទៀតក៏ដោយ ក៏នាងកាត់ស្បែកកូនប្រុសរបស់នាងនៅចំពោះមុខស្វាមី របស់នាង មិនមែនជាបុគ្គលឯកជនណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែ ម៉ូសេ ដែលជាអ្នក ប្រកាសទំនាយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក នៅអ៊ីស្រាអែល ។ នេះមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យនាងច្រើនជាងស្ត្រីសព្វថ្ងៃនេះធ្វើបុណ្យជ្រមុជ ទឹកនៅចំពោះមុខប្តីសព្វឡើយ ។ ប៉ុន្តែគោលការណ៍នេះ នឹងអាចដោះស្រាយ បានយ៉ាងងាយ និងភ្លាមៗ នូវភាពចម្រូងចម្រាស : ទារកមិនត្រូវបានរារាំងពី នគរស្ថានសួគ៌ទេ ដោយសារតែពួកគេកើតឡើងដើម្បីចាកចេញពីជីវិតបច្ចុប្បន្ន មុនពេលពួកគេជ្រមុជនៅក្នុងទឹក ។ ប៉ុន្តែយើងបានឃើញរួចហើយថា ភាព អយុត្តិធម៌ធ្ងន់ធ្ងរត្រូវបានធ្វើចំពោះកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះ ប្រសិនបើយើងមិន យល់ព្រមចំពោះវា ហាក់ដូចជាវាទន់ខ្សោយដោយខ្លួនវា ពីព្រោះឥទ្ធិពលរបស់វា មិនអាស្រ័យទៅលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ឬលើការបន្ថែមណាមួយឡើយ ។ ក្រោយមក ត្រាមួយប្រភេទត្រូវបានបន្ថែមទៅសាក្រាម៉ង់ មិនមែនដើម្បីបង្ហាញ ពីប្រសិទ្ធភាពលើការសន្យារបស់ព្រះ ដូចជាវាមិនត្រឹមត្រូវទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែ បញ្ជាក់វាដល់ពួកយើងប៉ុណ្ណោះ ។ ពីនេះទៅទៀត កូនអ្នកជឿត្រូវបានទទួល បុណ្យជ្រមុជទឹក មិនមែនដើម្បីឲ្យពួកគេដែលពីមុនជាជនចម្លែកក្នុងក្រុមជំនុំ នោះ អាចក្លាយជាកូនរបស់ព្រះជាលើកដំបូងនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ នោះត្រូវ

បង្កឡើងដោយពរជ័យនៃការសន្យាដែលពួកគេធ្លាប់ជាកម្មសិទ្ធិរួចហើយ ។ ព្រះ
កាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេត្រូវបានទទួលចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំជាមួយនឹងសញ្ញាដ៏
ឧឡារិកនេះ ។ ដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើនៅពេលដែលសញ្ញានេះត្រូវបានលុបចោល
នេះមិនមែនជាការខ្ជិលច្រអូស ឬមើលងាយ ឬការធ្វេសប្រហែសនោះទេ នោះ
យើងមានសុវត្ថិភាពពីគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ វាវិសុទ្ធជាងនេះទៅទៀត
ដើម្បីគោរពដល់ពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ពោលគឺ យើងគួរតែស្វែងរកសាក្រាម៉ង់ពី
អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ . នៅពេលដែលយើង
មិនអាចទទួលពួកគេពីក្រុមជំនុំ នោះព្រះគុណនៃព្រះមិនជាប់នឹងពួកគេទេ ប៉ុន្តែ
ដើម្បីឱ្យយើងអាចទទួលបានវាដោយសេចក្តីជំនឿពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

[The end of Volume Book 4 chapters 11-15]

Soli Deo Gloria